Ed McBain

otrava

NEMIRA

ORA

H43

www.virtual-project.eu

Ed McBain

OTRAVA

Traducere din limba engleză de DELIA IVĂNESCU

www.virtual-project.eu

ED McBAIN
***POISON* 1987**

Editura Nemira, 2002

1

— **E** cam mizerie pe-aici, făcu Monoghan.
— Şi cam pute, adăugă Monroe.

Cei doi detectivi de la Criminalistică examinară atent cadavrul de pe covor, apoi îl ocoliră pe Hal Willis, care, cu mâinile în şolduri, se uita şi el la trupul mortului. Nu era greu să te învârţi în jurul lui Willis, aşa mic cum era. Monoghan şi Monroe, doi zdrahoni de talia unor mastodonţi, se gândeau că nu le-ar cădea deloc bine să facă echipă cu un detectiv atât de mărunt de statură, cum era Willis – un avorton subţirel şi vânos, care cu greu ar fi îndeplinit vechiul barem de 1,70 m înălţime, deşi în zilele noastre puteai fi slab cât un mosor şi nimeni să nu se mire. În oraşul ăsta erau poliţişti care încăpeau în buzunarul pentru ceas!

Monoghan şi Monroe purtau amândoi costume cu vestă, închise la culoare. Aveau pardesie şi pălării tot de culoare închisă. Feţele le erau îmbujorate din cauza frigului tăios de afară; martie încă nu se terminase… Amândoi îşi ţineau batistele la nas din cauza duhorii de materii fecale şi de vomismente din apartament. Era greu să faci un pas înăuntru fără să calci într-o grămadă de vomă sau de rahat. De fapt, era greu să te abţii să nu vomiţi şi tu. Monoghan şi Monroe nu agreau deloc astfel de cazuri împuţite. Ei preferau situaţiile demodate de înjunghiere sau împuşcare. Locul duhnea şi a fum de trabuc. Toate scrumierele fuseseră umplute cu mucuri, probabil că victima fuma ca o locomotivă.

Cadavrul zăcea întins pe spate, alături de pat, afundat în propria-i mizerie formată din vărsat şi rahat. N-avea pe el decât chiloţii. Receptorul telefonului fusese scos din furcă. „Probabil c-a încercat să sune pe cineva când a mierlit-o”, îşi spuse Monroe. Sau poate că, în cădere, dărâmase receptorul. Ochii lui albaştri erau larg deschişi, pupilele dilatate. Avea o paloare pronunţată.

Asistentul medicului legist îngenunchease lângă el, palpându-i mâinile pentru a-i simţi temperatura trupului. Omul nu părea mai fericit decât ceilalţi din încăpere. Poate era chiar nefericit, fiindcă stătea cel mai aproape de cadavru şi de excrementele urât mirositoare pe care acesta le eliminase. Doi tehnicieni de la Secţia Foto erau ocupaţi să fotografieze scena crimei. Monoghan şi Monroe, cu graţia unor balerini, se retraseră câţiva paşi. Încă mai ţineau batistele la nas.

— Ultima oară când am văzut o mizerie ca asta, zise Monoghan, a fost atunci când o babă a căzut în cada de baie şi a murit acolo de foame. Toată cada era plină de rahat, băieţii de la urgenţe au fost nevoiţi s-o scoată cu lopata…

— Un caz dezgustător, zise Monroe..

Asistentul medicului nu spuse nimic. Se gândea că şi cazul de faţă era dezgustător. Se întreba de ce oare nu rămăsese el să-şi practice meseria la *Sands Spit.* Frank O'Neill, medic… Vedea şi-acum, cu ochii minţii, plăcuţa cu numele şi casa albă din spatele ei. În loc de asta, iată-l aici. Luni, dis-de-dimineaţă şi cu un mort zăcând în propriile-i excremente…

— Tu ce crezi? întrebă Willis.

— Otrăvire? se miră O'Neill, dând din umeri.

— Sau poate atac de cord, adăugă Monroe.

— Ne-au târât până aici cu noaptea-n cap pentru că un tip oarecare a avut un atac de cord, mârâi Monoghan.

— Nu-i vorba de aşa ceva, spuse O'Neill.

Nu era nici cu noaptea-n cap… Ceasul de la capul patului victimei arăta 9.20 dimineaţa. Acesta era primul apel pe ziua în curs recepţionat de Willis şi Carella, un minunat început de săptămână. Carella nu spusese prea multe de când sosise acolo cu Willis. Femeia care făcea curăţenie în apartamentul victimei chemase poliţia imediat după ce, intrând în casă, îşi găsise stăpânul zăcând lângă pat, într-o grămadă de mizerie. Fiind vorba de un cadavru, poliţiştii care răspunseseră au sunat

imediat la secţia Opt-şapte. Carella şi Willis au informat departamentul Criminalistică, fiindcă la prima vedere nu părea o moarte naturală. În acest oraş, crimele şi sinuciderile erau investigate exact la fel. Prezenţa detectivilor de la Criminalistică era obligatorie, deşi – oficial – cazul aparţinea secţiei de poliţie. Iar acum, Carella tăcea în continuare…

Era un bărbat înalt, cu păr negru şi ochi căprui, uşor oblici, dându-i un aer puţin oriental. Monroe bănuia că detectivul Carella jucase baseball în liceu; avea alura unui sportiv şi se mişca în consecinţă. Monroe îl simpatiza un pic mai mult – dar nu prea mult – decât pe majoritatea copoilor de la Opt-şapte. Adunătura de aici lua lucrurile prea în serios. Carella avea o expresie foarte serioasă acum, aproape îndurerată, în timp ce privea fix la mortul de pe covor.

— Deci… ce punem la rubrica intitulată „cauza decesului”? Otrăvire? întrebă Monoghan.

— Cauza necunoscută până la autopsie, spuse O’Neill.

— Cauza este că a borât şi a făcut pe el, zise Monroe râzând.

— Cauza a fost că nu obişnuia să se ducă la toaletă, completă Monoghan, râzând la rândul lui.

— Aveţi idee când a murit? întrebă Willis.

— Până la autopsie, nu, spuse O’Neill, închizându-şi trusa. Distracţie plăcută în continuare, băieţi! adăugă el, pe un ton degajat şi ieşi din cameră.

Negresa care descoperise cadavrul era, fără îndoială, speriată. Nu avusese nici o dată în viaţă încurcături cu poliţia şi îşi închipuia că acum are o grămadă, cu toate că nu făcuse nimic. Stătea pe un scaun, în celălalt colţ al camerei, urmărind cioporul de ofiţeri apărători ai legii, adunaţi în jurul cadavrului. Tot timpul clipeau blitz-uri. Oameni cu diverse instrumente străbăteau odaia în lung şi-n lat, făcând tot felul de lucruri. Când doctorul – aşa îşi închipuia ea, căci avea o trusă – ieşi din cameră, cineva întrebă „Aţi terminat?”, iar el aprobă din cap

şi schiţă cu mâna un semn de concediere. Altcineva începu să pulverizeze un fel de pudră împrejurul cadavrului, subliniindu-i conturul.

— Încearcă să nu calci în rahat, zise Monoghan. Ar putea constitui o probă…

Probe erau cu nemiluita. Tehnicienii le prelevau scormonind în masa de vomismente, pentru a le preda laboratorului de pe High Street. Era un caz împuţit, oricum ai fi luat-o.

— Nu mai aveţi nevoie de noi, o întindem, spuse Monroe.

— Aţi putea deschide şi voi nişte geamuri, când termină tehnicienii cu adunatul prafului, sugeră Monoghan.

Amândoi bărbaţii ridicară din umeri, îşi băgară batistele în buzunar şi o porniră spre uşă, trecând pe lângă poliţiştii de la Urgenţe înarmaţi cu o targă, o foaie de muşama şi un sac pentru cadavru.

— Treaba asta vi se potriveşte de minune, îi ironiză Monroe ieşind.

Au terminat cu interogarea femeii de serviciu în exact cinci minute, convinşi că rolul ei în toată treaba era acela al unui nevinovat, ba chiar un nevinovat vrednic de laudă: descoperise un mort şi chemase imediat poliţia. În cursul discuţiei, îl identificase pe cel pentru care lucrase ca fiind Jerome McKennon; acum, în timp ce tehnicienii umblau prin odaie căutând amprente, aspirând fire de păr şi fibre sau adunând excreţiile urât mirositoare de pe covor, Willis şi Carella începură să caute probe care să confirme identificarea.

Pe măsuţa de lângă pat găsiră un portofel, un inel cu chei, un pieptene şi un pumn de mărunţiş. Portofelul conţinea două bancnote de cincizeci de dolari, una de douăzeci, una de cinci şi trei de un dolar. Mai conţinea şi diferite cărţi de credit, precum şi un permis de conducere care îl identificau într-adevăr pe mort drept Jerome Edward McKennon. Verificară buzunarele tuturor hainelor care atârnau în dulap şi găsiră doar un briceag mic,

în buzunarul drept al unei canadiene. Percheziţionară toate sertarele măsuţei. Nu existau nicăieri, în dormitor, sticluţe goale de medicamente.

În mai multe sertare ale unui birou dintr-o cămăruţă alăturată dormitorului, găsiră cecuri cu numele JEROME EDWARD McKennon tipărit pe ele şi adresa de aici, Silvermine Oval, precum şi coli de hârtie cu numele, adresa şi numărul de telefon ale aceluiaşi personaj. Se părea că omul scos din apartament într-un sac de plastic era, într-adevăr, Jerome Edward McKennon. În sertarul de sus al biroului descoperiră o agendă personală cu numere de telefon, pe care-o răsfoiră în fugă, apoi o băgară în buzunar pentru a o studia mai pe îndelete la secţie.

În baie găsiră câteva sticluţe cu medicamente preparate conform reţetelor, nici unul – judecând după etichete – nefiind cauzator de moarte; totuşi, le luară pentru laborator.

Cercetară toate sertarele din casă, dar nu dădură peste alte medicamente sau droguri. Scotociră prin dulapurile din bucătărie, căutând insecticide sau produse menajere ce-ar fi putut conţine otravă. Găsiră doar un spray pentru gândaci, dar inelul de plastic de pe tub era neatins.

— Dacă s-a otrăvit, zise Willis, ce-a putut folosi?

În dormitor, tehnicienii încă mai aveau treabă…

— Ai terminat cu telefonul ăsta? întrebă Carella.

— Îhî, făcu unul dintre tehnicieni şi Carella ridică receptorul.

— Pe cine suni, Steve? întrebă Willis.

— Biroul tehnic… Vreau o examinare urgentă a aparatului.

Ezită o clipă, privind claviatura telefonului.

— Becul butonului care formează numărul din memorie e aprins, observă el.

— Ia încearcă, îl îndemnă Willis.

Carella apăsă pe buton. Veni tonul, apoi telefonul începu să formeze numărul. Un ţârâit de sonerie, două, trei…

— Bună, aici…

— Alo!
— … e Marilyn! Acum nu sunt acasă, dar, dacă lăsaţi numele şi ora la care aţi sunat, voi reveni eu cât de curând. Vă rog, vorbiţi după semnal!

Carella aşteptă semnalul, se prezentă – detectiv la poliţie – şi o rugă pe femeie să telefoneze la 377-8024, numărul de la secţie.

— Ai aflat vreun nume? întrebă Willis.

— Doar Marilyn.

— Şi-a spus numărul de telefon?

— Nu.

— Chestia aia are baterii?

Carella întoarse telefonul şi deschise locaşul pentru baterii.

— Da, zise el.

— Atunci, să-l deconectăm şi să-l luăm cu noi, fu de părere Willis.

Înainte de a părăsi clădirea, bătură la toate uşile. Era tare plictisitor, o parte esenţială a rutinei de investigare, care avea darul să te tâmpească. Jumătate dintre chiriaşii interogaţi nici măcar nu-l cunoşteau pe McKennon, lucru deloc surprinzător pentru oraşul ăsta. Nici unul nu ştia cu ce se ocupă. Nici unul nu văzuse pe cineva intrând în apartamentul lui, cu o seară înainte sau în dimineaţa următoare. Administratorul le spuse că McKennon locuia acolo de aproape un an – un chiriaş ideal, nu avusese nici o dată plângeri în ceea ce-l privea. Se întoarseră la secţie cu puţin înainte de ora trei, având asupra lor telefonul lui McKennon şi agenda sa personală. Nu apărea acolo nimeni cu numele de Marilyn. Ori îi ştia numărul de telefon pe de rost, ori n-o considera destul de importantă ca să figureze în carnet…

Majoritatea femeilor din oraşul ăsta îşi dădeau în cartea de telefon doar numele de familie şi iniţialele, sperând să-i descurajeze astfel pe amatorii de telefoane obscene. Asta nu era însă o garanţie pentru păcălirea gâfâitorilor; unii căutau în mod special nume de familie cu iniţiale. Dar Marilyn-

cum-o-fi-chemând-o se prezentase, fără nici un dubiu, drept o femeie singură, spunând: „Voi reveni *eu”.* Şi, ca să pună capac la toate, mai adăugase: „Acum nu sunt acasă”, ceea ce pentru orice hoţ cu iniţiativă era un semnal clar că poate să dea o fugă şi să dea o spargere.

În oraşul ăsta, era mai bine dacă spuneai: „Bună, aici 846-0318. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj când auziţi semnalul…” şi aşa mai departe. O înregistrare sobră, fără zorzoane şi alte fiţe, din care hoţii sau amatorii de telefoane obscene să nu obţină nici un indiciu. Fără nume… Doar numărul de telefon, pe care cel care sună îl ştie oricum, chiar dacă sună la întâmplare, plimbându-şi degetul pe foaia din cartea de telefon. Nici o explicaţie de ce nu răspunde personal… Lasă-l pe spărgătorul potenţial să-şi închipuie că ocupantul sau ocupanţii casei sunt în baie sau dorm; hoţii nu pot suferi să intre într-un apartament ocupat!

Detectivii ar fi dorit ca Marilyn să-şi fi înregistrat numărul de telefon, dar ea n-o făcuse. Aşa cum stăteau lucrurile în prezent, aveau doar un număr necunoscut, înregistrat în memoria unui telefon luat din apartamentul lui McKennon. Dacă se telefona în oraş, compania telefonică nu înregistra apelul. Cu puţin noroc, putea fi o convorbire interurbană. Carella vorbi cu un supraveghetor al companiei telefonice şi descoperi că nu se înregistrase nici o convorbire interurbană din locuinţa lui Jerome McKennon începând de la treisprezece martie, cu unsprezece zile în urmă. Puţin probabil ca acesta să fi fost ultimul telefon pe care McKennon îl dăduse – sau încercase să-l dea. Verificară numărul, pentru orice eventualitate şi nimeriră la o societate din California, unde puteai comanda prin poştă confecţii bărbăteşti.

Willis întrebase aproape imediat dacă există baterii în aparat fiindcă se gândise că scoaterea telefonului din priză ar fi putut şterge de la sine tot ce se afla în memorie; unele dintre maşinăriile astea

noi erau deosebit de complicate, iar bateriile constituiau un mijloc de siguranţă.

De data asta, aveau de-a face cu un aparat nu prea sofisticat. Telefonul lui McKennon forma automat ultimul număr solicitat, dacă apăsai pe butonul REDIAL de la baza lui. Iar telefonul lui Marilyn avea ataşat un robot pentru răspuns automat, ceea ce însemna că orice apel beneficia de un mesaj înregistrat în prealabil, în cazul în care aparatul era programat pe poziţia ANSWER.

Detectivii nu se îndoiau că vrăjitorii de la laborator puteau să extragă numărul lui Marilyn din banca de memorie a telefonului lui McKennon – dar rezultatele laboratorului veneau uneori după mai multe săptămâni. În loc de asta, optară pentru o rezolvare care era echivalentul demodatei alergături de odinioară.

În biroul administrativ de la secţie, introduseră în priză telefonul lui McKennon şi cerură să fie supravegheat în permanenţă circuitul REDIAL. Funcţionarul primise instrucţiuni să acţioneze tot timpul butonul pentru formarea numărului, până ce răspundea Marilyn în persoană, nu robotul telefonic. Nimeni nu trebuia să folosească telefonul respectiv sub nici un pretext, eventualele alte convorbiri putând şterge din memorie ultimul număr format de McKennon. Funcţionarul nu se arătă prea încântat de această sarcină, care-i picase în braţe pe nepusă masă. Alf Miscolo, şeful de birou, nici atât…

În mod obişnuit, nu era o persoană iritabilă. Dar acum încerca să se pună la zi cu dosarele adunate în decurs de două săptămâni şi avea o mutră furioasă. Cu o vestă albastră, tricotată, trasă peste cămaşa şi pantalonii de uniformă, cu ochii de culoare închisă, nasul impunător şi sprâncenele stufoase, cu gâtul gros dând impresia că îi era aşezat capul direct pe umeri, afişa un aer aproape ameninţător.

— Avem destule pe cap aici şi fără să facem treaba *voastră,* bolborosi el şi se uită crunt la intrusul cu telefonul.

„Aici” era o cămăruţă în dezordine, la etajul al doilea al vechii clădiri de pe bulevardul Grover. Aroma cafelei filtrate domnea în toată încăperea. Nici unuia dintre detectivi nu-i plăceau licorile experimentale ale lui Miscolo, dar el continua să pună ibricul la fiert zi şi noapte, amestecând cafeaua columbiană cu aceea vieneză, sortul decofeinizat cu cel obişnuit… Detectivii îl întrebau mereu dacă nu cumva e vreun savant scrântit în căutarea elixirului tinereţii. Miscolo îi trimitea pe toţi la dracu’…

Aroma de cafea ieşea prin uşa deschisă, urmându-i pe detectivi în josul coridorului până în camera de gardă a secţiei, unde Carella sună imediat la biroul medicului legist. Când închise telefonul, anunţă:

— Vor face tot posibilul…

— Ceea ce înseamnă cam până pe la Crăciun, spuse Willis acru.

Se înşela.

La patru fără douăzeci, în aceeaşi după-amiază, exact când schimbul era pe terminate, sună Paul Blaney.

— Ce zici de-un aşa serviciu? se interesă el.

— Ce-ai aflat? întrebă Carella.

— N-a fost deloc uşor, crede-mă, îl asigură Blaney.

Carella tăcu. Mai bine să-l lase pe Blaney să se desfăşoare…

— O otravă greu de recuperat, spuse acesta.

Carella aşteptă.

— Mirosul de tutun a fost indiciul, zise Blaney. Nu ai întotdeauna norocul ăsta!

De pe locul său de la birou, Willis ridică sprâncenele, întrebător. Carella dădu din umeri. În partea opusă a încăperii, Meyer se chinuia să treacă prin grilajul despărţitor. Avea un palton scurt, cu guler de blană sintetică şi o tichie de lână îndesată pe căpăţâna cheală.

— Suntem în martie? întrebă el, suflând în pumni, să se încălzească. Mai e o săptămână pân’ la Paşte?

La telefon, Blaney spusese: „Congestie şi inflamare acută a stomacului şi a intestinelor. Un indiciu că otrava a fost luată pe gură. *Toate* organele congestionate, sângele foarte întunecat, foarte fluid… Am făcut teste asupra conţinutului stomacului, viscerelor şi creierului. Reacţiile culorilor pe mostrele rezultate au fost pozitive. Galben bătând în portocaliu, pentru acidul nitrosulfuric… Galben spre cafeniu, pentru acidul sulfuric concentrat, nici o schimbare la reactivii Erdmann sau Mecke, portocaliu-deschis bătând spre maro la reactivul Marquis… Roşu-intens la Janovsky, purpuriu la paradimetil… Mă rog, nu-i nevoie să ştii toate testele. Ani obţinut şi cristale galbene, foarte mari, la reacţia cu clorură de platină, un precipitat amorf la clorura de aur… Sunt aproape sigur că am dibuit-o”.

— Ce fel de otravă? întrebă Carella.

— Nicotină, spuse Blaney.

În colţul opus al încăperii, Meyer îşi aprindea ţigara chiar înainte de a-şi scoate pălăria şi haina.

— Nicotină? se interesă Carella.

— Îhî, confirmă Blaney. Părea mulţumit. Carella şi-l închipuia zâmbind. O otravă fatală, adăugă el. Nu cred c-a fost o moarte prea plăcută. Senzaţie de arsură puternică în partea superioară a tractului digestiv, de la gură până la stomac… Salivaţie, greaţă, vomă, diaree, dureri în abdomen… Slăbiciune, leşin, tensiune în scădere, convulsii, urmate de paralizie respiratorie… îţi cam vine să te laşi de fumat, nu?

— Eu nu fumez, zise Carella, privind spre celălalt colţ al camerei, unde Meyer pufăia ca o locomotivă. Care e doza fatală?

— Depinde de sursa de informaţie. De obicei, patruzeci de miligrame sunt considerate cantitatea minimă…

— Cât de repede acţionează?

— Singura otravă mai rapidă este acidul cianhidric!

— Şi ăsta cât e de rapid?

— Cianura poate ucide în câteva minute. Uneori, chiar secunde…

— Iar nicotină?

— Convulsii peste câteva secunde, moartea în câteva minute. Vrei un interval de timp post-mortem?

— Ne-ar ajuta mult…

— Luând în considerare totul – temperatura corpului, paloarea, conţinutul stomacului şi aşa mai departe… – aş zice că aveţi de-a face cu un cadavru relativ proaspăt.

— Cât de proaspăt?

— De azi-dimineaţă, devreme…

— Cât de devreme?

— A murit la ora şapte douăş'patru dimineaţă, declamă Blaney. De fapt, la şapte, douăş'patru şi treizeci şi şase de secunde!

O clipă, Carella crezu că vorbeşte serios.

— Ia mai scuteşte-mă! se eschivă Blaney. Dimineaţă, devreme, e tot ce pot să spun…

— Preparatul a fost luat pe gură?

— Fără îndoială.

— Cel puţin patruzeci de miligrame…

— Patruzeci sunt de ajuns. Şaizeci rezolvă totul *mai bine.* Nouăzeci fac treaba *şi* mai bine.

— Ce înseamnă patruzeci de miligrame? întrebă Carella. O linguriţă?

— Glumeşti? vorbim de *o picătură*!

— Aşa puternică e?

— E un drog de categorie G. Foarte toxic!

— Bine, mulţumesc, spuse Carella. Rămân dator… Când primesc hârtiile?

— Îţi trebuie şi fişa dentară a individului? înţeleg că ai deja o identificare pozitivă…

— N-ar strica.

— Dă-mi câteva zile, bine? N-ai neapărat nevoie de hârtii, nu?

— Nu, dacă rămâne nicotină!

— Ai cuvântul meu! zise Blaney.

— Bine. Încă o dată, mulţumesc…

— Mai vorbim, promise Blaney.

Carella aşeză receptorul înapoi în furcă. Cotton Hawes tocmai intra în încăpere. Faţa i se înroşise de la frigul de-afară. Părul roşcovan îi dădea aspectul unei flăcări, salvat doar de şuviţa de păr alb de pe tâmpla dreaptă. Se uită imediat la ceas şi bolborosi:

— Scuzaţi întârzierea!

Willis se-apropie de biroul lui Carella.

— Ce avem până acum? întrebă el.

— Nicotină, răspunse Carella.

— Nu începe şi *tu!* imploră Meyer, apropiindu-se. Aud asta de la Sarah zi şi noapte. Nicotină, nicotină şi iar nicotină!

— Azi-dimineaţă a apărut o crimă, zise Carella. Un tip a fost otrăvit cu nicotină.

— Ia mai termină! îl repezi Meyer.

— Ar trebui să te laşi, zise Hawes.

— Am mai făcut-o. De cinci ori până acum!

— Am pus un telefon sub supraveghere continuă, în biroul cancelariei, anunţă Carella. Să nu cumva să-l foloseşti…

— Cum adică? se miră Hawes.

— Să nu folosiţi telefonul de-acolo, atâta tot, spuse Willis.

— Ce-a făcut tipul? întrebă Meyer. A halit mucuri de trabuc?

De după grilajul despărţitor, Miscolo strigă:

— Am prins o cucoană la telefonul ăla al tău!

2

Când au ajuns, trecând prin hol până la cancelarie, femeia nu se mai afla la telefon.

— I-am spus să aştepte, se scuză Miscolo. I-am spus că la telefon e poliţia şi că trebuie să aştepte.

— Mai încearcă o dată, spuse Willis.

Carella apăsă pe butonul care forma automat numărul. Telefonul sună o dată, de două ori, iar şi iar…

— Alo?

O voce de femeie. Aceeaşi ca şi pe bandă.

— Aici detectivul Steve Carella, de la Secţia 87 de poliţie, spuse el. Eşti Marilyn?

— Auzi, ce dracu'…?

— Fac o anchetă.

— Lasă-mă naibii în pace, se răsti femeia şi închise.

Carella se uită nedumerit la receptor.

— Iar a închis, zise el şi apăsă imediat pe buton ca să formeze încă o dată numărul.

Când ridică din nou receptorul, femeia aproape că ţipă:

— Vrei să nu mă mai baţi la cap?

— Marilyn, zise Carella, sunt ofiţer de poliţia, cu legitimaţia numărul 714-5632…

— Ce-aţi făcut, idioţilor, aţi scos numele meu din aparatul telefonic?

— Exact, spuse Carella. Lucrez la Secţia 87 şi acest apel este de serviciu. Folosesc un buton care formează numărul în mod automat…

— Un ce?

— Cunoşti un bărbat pe nume Jerome Edward McKennon?

Pe fir se făcu linişte.

— Domnişoară?

— Cum ziceai că te cheamă?

— Detectiv Stephen Louis Carella…

Din nou linişte.

— A făcut Jerry ceva?
— Îl cunoşti? întrebă Carella.
— Da. Ce-a păţit, a…?
— Îmi spui, te rog, numele dumitale întreg?
— Marilyn Hollis.
— Adresa, te rog!
— Pentru ce?
— Aş vrea să vorbim, domnişoară Hollis…
— Despre ce?
— Rămâi acasă, acum?
— Da. Auzi, ce…?
— Unde locuieşti?
— În Harborside 1211. Poţi să-mi spui ce naiba…?
— Bine, venim în zece minute, o anunţă Carella. Aşteaptă-ne!

Aleea Harborside se afla în perimetrul de care se ocupa Secţia 87 de poliţie; nu atât de căutată ca Silvermine Oval, era totuşi o zonă destul de bună – cel puţin dacă ţineai seama de *restul* teritoriului din jurisdicţia secţiei. „Ovalul”, cum era denumit în mod familiar, trona în centrul complexului Silvermine precum un ou în cuibar, aproape de Silvermine Park şi de apartamentele luxoase cu faţa spre râul Hârb şi spre statul vecin. Din acel punct, îndreptându-te spre sud, o luai numai la vale, la propriu şi la figurat…

Bulevardul Stem era o înşiruire de imobile având la parter o mulţime de magazine şi de restaurante, de cinematografe şi, mai nou, de saloane de masaj. La sud se afla bulevardul Ainsley, apoi Culver, ambele ilustrând succesul teoriei Creuzetului, prin aceea că locuitorii acestor două bulevarde largi erau evrei de viţă veche, irlandezi şi italieni care refuzaseră să se urnească din loc în faţa atacurilor violente ale negrilor şi ale portoricanilor. Teritoriul secţiei de poliţie devenea din ce în ce mai păcătos, pe măsură ce înainta spre sud, pe îngusta porţiune din Mason Avenue unde îşi desfăşurau activitatea târfele, indignate de faptul că saloanele de masaj se

înmulţeau rapid înspre nord, uzurpând astfel dreptul lor exclusiv la cea mai veche meserie din lume.

Aleea Harborside se afla mult mai la. Periferie decât strada Silvermine, totuşi, urmând cursul râului Hârb, permitea o privelişte minunată spre clădirile înalte ce se ridicau de-a lungul malului vecin. Alee era doar cu numele… în schimb, arăta la fel de largă precum oricare altă stradă din oraş (exceptând bulevardele) şi era străjuită în ambele părţi de ceea ce odinioară fuseseră nişte ziduri luxoase, cafenii, acum acoperite cu graffiti-uri şi ocupate de o grămadă de „gulere albe”. În acest oraş, graffiti-urile arătau ca şi cum ar fi fost nişte inscripţii zgâriate cu litere chirilice. O fi trecut careva prin Rusia – numai că în Rusia nimeni nu scria pe zidurile clădirilor, doar dacă nu cumva vroia o vacanţă în Siberia. Producătorii de graffiti se autobotezaseră „scriitori”. Ceea ce scriau era un mister, fiindcă nu se putea citi – şi deci înţelege – nimic. O lege recentă obliga fiecare vânzător cu amănuntul să ţină sub lacăt spray-urile cu vopsea. Până în ziua respectivă, nu se făcuse nici o verificare în legătură cu eficienţa legii respective, între timp, „scriitorii” îşi vedeau de treabă şi nimeni nu înţelegea ce scriu – poate că sperau doar să fie luaţi în considerare de comitetul pentru acordarea premiilor Nobel…

Harborside 1211 era situată într-un şir de ziduri de piatră cafenie, împodobite cu mâzgăleli inaccesibile. O poartă de fier forjat, la dreapta clădirii, străjuia intrarea pe o potecă pavată ce ducea la un garaj situat câţiva metri dincolo de trotuar; poarta era ferecată. La ferestrele de la parter şi de la primul etaj se aflau gratii de fier, iar deasupra celui de-al treilea etaj atârna sârmă ghimpată. Un singur nume figura pe plăcuţa de deasupra soneriei: *M. Hollis,* Aparent, ea ocupa toate cele trei etaje ale clădirii. Willis sună.

Nici un răspuns.

— Crezi că a plecat? întrebă el şi sună din nou. Un microfon minuscul, amplasat deasupra numelui,

se făcu auzit.
— Da? spuse o voce feminină.
— Domnişoara Hollis? întrebă Willis.
— Da?
— Poliţia, zise el. Am vorbit mai devreme…
— Da, intraţi, spuse ea.
Un ţârâit lung şi zgomotos descuie uşa de la stradă; Soneria continuă să ţârâie supărător, multă vreme după ce poliţiştii intrară în clădire. Ajunseră în faţa unei uşi interioare, căptuşite cu un panou de lemn având fixată la nivelul ochilor o tăbliţă de aramă gravată cu numele Marilyn Hollis şi cu o sonerie dedesubt. Willis apăsă pe acel buton. Uşa era groasă; nu auziră soneria sunând în interior.
Femeia care veni să deschidă avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, după părerea lui Willis, aproximativ 1,70 m înălţime, păr lung blond, ochi albaştri mânioşi şi un ten alb ca laptele, îşi pusese un pulovăr mare, albastru, bărbătesc, peste nişte blugi şi un tricou alb. Cam palidă, dar nu era rea deloc!
— Legitimaţiile, ceru ea sec.
O adevărată localnică, îşi zise Willis.
Carella îi arătă legitimaţia şi buletinul de identitate.
— Tocmai plecam, spuse femeia, dându-i actele înapoi. Sper să terminăm repede…
Prin curtoazia exagerată cu care îi conduse în locuinţă, le dădu de înţeles că o deranjau. Vestibulul şi livingul aveau lambriuri de mahon. Bârne groase şi vechi traversau tavanul. Mobilierul era victorian şi pretenţios. Pentru moment, Carella se trezi transportat într-o perioadă în care oraşul abia fusese înfiinţat, iar oamenii locuiau în clădiri luxoase, fără graffiti-uri.
— Domnişoară Hollis, zise el, poţi să ne spui dac-ai vorbit cu domnul McKennon noaptea trecută?
— N-am vorbit, răspunse fata. Şi-aş vrea tare mult să ştiu despre ce e vorba. Mă sunaţi în timp ce mă îmbrac, nu-mi spuneţi absolut *nimic* la telefon…

— E mort, rezumă Carella.

Ochii ei albaştri se măriră.

— Ce? exclamă ea.

— Regret, dar…

— Doamne, ce naiba spuneţi? Jerry? Mort? Cum?

— Îmi pare rău…

— Doamne, ce…?

Ochii albaştri i se măreau tot mai mult. Se citea în ei uimire. Ori poate numai aparent…

— Cum? întrebă ea.

— Încă nu ştim, spuse el.

Minţea, dar nicăieri nu scria că un poliţist trebuie să fie cinstit cu o persoană pe care-o interoghează.

— A fost asasinat? întrebă Marilyn. Sunteţi poliţişti şi asta e treaba poliţiei, doar n-aţi venit până aici fiindcă a murit în somn…

— N-a murit în somn.

— A fost împuşcat, înjunghiat sau lovit de-o maşină?

— Nu vom şti cauza morţii până când nu vom avea raportul referitor la autopsie, răspunse Carella.

Uneori le spuneai tot ce ştiai, alteori – absolut nimic, iar câteodată – ca acum – le spuneai exact atât cât să le dai impulsul necesar să pornească alergarea cu mingea în teren. Acum, ea părea să cântărească posibilităţile, mintea îi lucra febril, făcând pe detectivul amator pentru ei, cu voce tare – micuţa domnişoară Hollis, atât de săritoare, deşi la cei 1,70 m nu era chiar aşa de micuţă. Dar ei nu uitau că ultimul telefon dat de Jerome McKennon fusese la acest număr!

— Când s-a întâmplat? întrebă fata.

— În dimineaţa asta…

— Unde?

— În apartamentul lui.

— L-aţi găsit mort în casă?

— Femeia care făcea curăţenie l-a găsit…

— La ce oră?

— Pe la nouă, spuse Carella.

— Cât de bine îl cunoşteai? interveni Willis.

— Deci a fost crimă, nu? făcu ea.
— Nimeni n-a spus că…
— Nu? Atunci, de ce vreţi să ştiţi cât de bine îl cunoşteam?
— Fiindcă apelul la numărul *dumitale* e ultimul lui telefon.
— De ce e aşa important, dacă nu-i vorba de crimă?
— Poate c-a fost sinucidere, zise Willis.
O asemenea presupunere îi dădea puţin mai multă libertate de mişcare. Testa, astfel, fata. Poate că va marşa şi va confirma în vreun fel teoria. În schimb, ea o contrazicea:
— Jerry să se sinucidă? E ridicol…
— De ce, domnişoară Hollis? se interesă Carella.
— Păi, avea tot ce-şi poate dori cineva… Era un tip bine, avea o slujbă nouă…
— Ce făcea? întrebă Willis.
— Era vicepreşedinte cu probleme de marketing la *Eastec Systems.*
— Ştiai cu ce se ocupă? întrebă Carella.
— Securitate.
— O societate de alarme împotriva hoţilor?
— Păi, radiotelemetrie şi monitoare… împotriva jafurilor, dar şi a focului, îngheţului… mă rog, sisteme de securitate totală…
— Aici, în oraş?
— Da. Pe bulevardul J.
— Şi spui că era o slujbă nouă?
— Relativ nouă. A început cam după ce ne-am cunoscut…
Se apropiau de ţintă.
— Şi asta când a fost, domnişoară Hollis?
— Chiar înainte de Crăciun.
Willis începu să socotească în gând. Acum erau aproape de sfârşitul lui martie. Cam trei luni…
— L-ai mai văzut de-atunci?
— Da.
— Ne poţi spune cât de bine îl cunoşteai?
— Ăsta e un eufemism, sau ce?
— Nu ştiu. Crezi că e?

— Adică, încercaţi să ştiţi dacă mă culcam cu el?
— O făceai?
— Da. Ceea ce este tot un eufemism…
Willis se gândi că trebuie să caute acasă, în dicţionar, cuvântul „eufemism” – doar ca să se convingă de faptul că înseamnă ce credea el…
— Ai zice că era o relaţie serioasă? întrebă.
— Ce consideraţi dumneavoastră drept „serios”?
— Dar dumneata ce consideri?
Ea dădu din nou din umeri.
— Uneori, ne petreceam timpul împreună, în mod plăcut…
— Era singurul bărbat din viaţa dumitale?
— Nu!
— Atunci, nu era serios…
— Dacă „serios” înseamnă ca Jerry să-mi facă declaraţii de iubire veşnică şi modeste propuneri de căsătorie, atunci, nu! Asta poate fi definiţia *dumneavoastră* despre seriozitate, nu şi a mea…
Se opri brusc, apoi spuse:
— Îmi plăcea mult… Ne simţeam bine împreună. Îmi pare rău că a murit!
— Domnişoară Hollis, rosti rar Carella, când ai vorbit ultima oară la telefon cu domnul McKennon?
— Cam… săptămâna trecută.
— Îţi aminteşti ziua?
— Cred că joi.
— Te-a sunat el? L-ai sunat dumneata?
— El m-a sunat.
— Şi-a mai sunat vreodată, după ziua de joi?
— Nu.
— Noaptea trecută erai acasă?
— Nici gând, am fost plecată în week-end.
— Da? Unde?
— Nu cred că vă priveşte…
— Ne poţi spune măcar la ce oră ai plecat de-aici?
— De ce?
— Ne-ar putea ajuta să aproximăm ora morţii lui McKennon. Suntem siguri că ultimul telefon pe care

l-a dat din apartamentul de pe Silvermine Oval a fost aici. Dac-am putea să…

— De unde ştiţi?

— Telefonul lui avea un dispozitiv pentru formarea automată a numărului. Cel de-aici a rămas în memorie, fiind ultimul număr format. E posibil, dar nu probabil, ca ultimul apel să fi fost cel de joi, către dumneata. Dar cred mai curând că a încercat să te găsească *după* aceea. Poate ieri noapte… Sau azi, dis-de…

— Am plecat de vineri după-amiază!

— Vineri, la ce oră?

— Păi… pe la cinci jumate…

— Şi când te-ai întors acasă? întrebă Willis.

— Acum o juma' de oră. Exact înainte de-a începe să sune telefonul…

— Pe la patru?

— Nu mă întrebaţi cu cine am fost plecată?

— Dacă vrei să-mi spui, bineînţeles că da…

— Cu un bărbat pe nume Nelson Riley!

— Mulţumesc, zise Willis.

Începea să-l enerveze fătuca asta! Poate fiindcă avea o atitudine atât de afurisit de potrivnică. Nimeni n-o acuzase de nimic – *încă!* Dar atitudinea ei era sfidătoare, ca şi cum în mod sigur ar fi ajuns la puşcărie, de nu căsca ochii în patru. Uneori, cei nevinovaţi se comportau astfel… Uneori şi cei vinovaţi…

— Şi zici c-ai venit acasă pe la patru, azi după-amiază, aşa e? întrebă Carella.

— Cam aşa, spuse Marilyn.

— Ai amintit mai devreme că te întâlneşti şi cu alţi bărbaţi, zise Willis.

— Da.

— Cu câţi?

— Ce legătură are asta cu asasinarea lui Jerry?

— Sau sinuciderea, după cum va fi cazul, zise Willis. Cu câţi?

— Zău, nici unul dintre prietenii mei nu l-a omorât pe Jerry…

— De unde ştii?

— Fiindcă nici unul nu-l *cunoaşte*!

— Eşti sigură? întrebă Willis.

— Da. N-am obiceiul să le vorbesc lui Tom sau Dick despre Harry…

— Câţi Tom, Dick şi Harry sunt în prezent? insistă Willis.

Marilyn oftă.

— În momentul de faţă, spuse ea, mă întâlnesc cu trei sau patru bărbaţi.

— Câţi, zise Willis, trei sau patru?

— Patru, cu tot cu Jerry.

— Deci trei…

— Da.

— Cu regularitate?

— Dacă asta înseamnă că mă culc cu toţi, răspunsul este: ocazional.

— Ne poţi da numele şi adresele lor? spuse Carella.

— De ce? Vreţi să-i amestecaţi *şi pe ei* în chestia asta?

— A murit un om…

— Îmi dau seama. Dar nici eu, nici vreunul dintre prietenii mei…

— Am fi recunoscători dacă ne-ai da numele şi adresele lor. Marilyn oftă din nou şi se duse spre un birou extensibil, aflat într-un colţ al camerei. Luă dinăuntru caietul cu adrese şi începu să copieze nume şi adrese pe o foaie din agendă. Când i-o întinse lui Carella, acesta îi aruncă o privire rapidă, o puse în carnet şi apoi întrebă:

— Ai ascultat automatul telefonic de când ai venit acasă?

— Tocmai vroiam s-o fac, spuse Marilyn. Dar de atunci *poliţia* a început să mă sune la fiecare trei minute.

— Vrei să fii aşa de amabilă să-i dai drumul acum? spuse Carella.

Ea se duse spre aparatul de pe birou şi apăsă pe un buton. Willis deschise carnetul.

„Bună, Marilyn”, spuse o voce de femeie, „Aici Didi. Sună-mă când poţi, bine?”

În carnet, Willis scrise: *Didi.*

Un declic, un semnal, o altă voce:

„Domnişoară Hollis, aici Hardley Fields de la *Merrill Lynch.* Te rog să-mi telefonezi!”

Willis scrise *Hardley Fields, Merrill Lynch.*

Un declic, un semnal, apoi:

„Marilyn, aici Baz. Am bilete la Filarmonică pentru miercuri seară. Îmi spui dacă eşti liberă? Pe luni, cel târziu, bine?”

Willis continuă să noteze pe măsură ce banda se derula.

„Nu pot să sufăr maşinăria asta a ta, Marilyn… Aici Chip, sună-mă, da?”

Un declic, un semnal… şi cineva închise.

— Ce obicei tâmpit, spuse Marilyn.

Alt declic, alt semnal.

„Marilyn, aici tot Didi. Unde naiba *eşti?*

Şirul apelurilor continuă. „Iată o cucoană foarte ocupată”, îşi zise Willis.

Şi apoi, îngropat printre celelalte mesaje înregistrate: „Marilyn… am nevoie de. Tine… sunt…”

Urma un icnet… apoi sunetul telefonului izbit de o suprafaţă dură… şi o râgâială…

Alt declic, alt semnal şi mesajele înregistrate continuau.

„Marilyn, aici Didi, te-am căutat *tot* week-end-ul. *Te rog,* dă-mi un semn la întoarcere!”

„Marilyn, aici Alice, aici Chip (şi *tot* nu pot suferi maşinăria asta a ta!), aici Baz (iar despre Filarmonică), aici Sam, aici Jane, aici Andy…”

Nici un Tom, Dick sau Harry printre bărbaţii care-au sunat.

Dar mai mulţi decât cei trei pe care îi trecuse pe lista pentru ei.

Carella deschise carnetul, despături foaia de agendă pe care femeia însemnase numele, adresele şi numerele de telefon şi întrebă:

— Eşti sigură că ăştia sunt toţi bărbaţii cu care întreţii relaţii?

— Pentru moment, da, spuse Marilyn.

— Şi ceilalţi? zise Willis.
— Care ceilalţi?
— De la telefon.
— Cunoştinţe…
— Dar nu bărbaţi cu care ai relaţii…
— Nu.
— Era vocea lui McKennon?
Ea rămase tăcută o clipă. După care spuse:
— Da! Şi coborî privirea.
Carella închise carnetul.
— S-ar putea să te căutăm la serviciu, o anunţă el. Ai vreun număr de telefon unde…?
— Nu lucrez nicăieri, spuse ea.
Willis îşi închipui că expresia feţei nu-l trădase, dar probabil că Marilyn observase totuşi ceva.
— *Nu* e ceea ce crezi, spuse ea imediat.
— Adică ce anume? întrebă el.
— Că la o aşa casă scumpă şi bine mobilată trebuie să am un aşa-zis „tătic” bogat. N-ai nimerit… *Chiar am* un tătic de-adevăratelea, cu terenuri petroliere în Texas, care nu vrea ca unica lui fiică să moară de foame în oraşul cel mare şi rău.
— Înţeleg…
— Ne pare rău că te-am reţinut atât de mult, zise Carella. Ne-ai fost de mare ajutor, totuşi, aşa că îţi…
— În ce fel? întrebă ea şi-i conduse la uşă.
Afară, aerul era rece, iar vântul înţepător…

3

În marele oraş, situaţia respectivă avea o denumire: „24-24”

Aceasta se aplica la crime şi se referea la importanţa celor douăzeci şi patru de ore precedente morţii unei persoane, precum şi a următoarelor douăzeci şi patru de ore.

Cele douăzeci şi patru de ore *pre-mortem* erau importante fiindcă ceea ce făcea o victimă, unde se ducea, pe cine vedea – toate puteau contribui la clarificarea morţii sale. Oficial, Jerome McKennon era o victimă, chiar dacă se dovedea că înghiţise nicotină din proprie iniţiativă. Cele douăzeci şi patru de ore *post-mortem* aveau importanţă numai dacă cineva îl asasinase pe McKennon, fiindcă, în acest caz, detectivii aveau să lucreze luându-se la întrecere cu timpul; şi, cu cât treceau orele, urma se estompa, oferindu-i ucigaşului un răgaz. În munca de poliţie exista o vorbă: dacă un caz depăşea răstimpul de o săptămână fără să se descopere vreun indiciu important, putea fi trecut liniştit în Dosarul Deschis. Dosarul Deschis era considerat cimitirul anchetelor…

La cazul McKennon lucrau doar doi detectivi. Nu era o crimă demnă de pagina întâi… Nu fusese omorâtă nici o persoană importantă, nu se întâmplase într-un cadru exotic, era doar altă variantă, de rutină, a unei crime petrecute într-un oraş unde omorurile se înmulţeau ca bălăriile. Otrava era într-adevăr neobişnuită, reală, dar nu ceva în care un trib aborigen să-şi înmoaie vârful săgeţilor. Iar publicul avea la dispoziţie destule crime senzaţionale pentru a fi satisfăcut zilnic şi, cum acestui caz îi lipsea ceea ce poliţiştii numeau „Atracţia Arenei Romane”, trecuse aproape neobservat în ziare şi la televiziune. Un singur comentator de marţea dimineaţa, unul care de vreo şase luni încoace, de când el însuşi se lăsase de

fumat, tot amintea relele cauzate de fumat – nimic nu-i mai rău ca o târfa devenită femeie cinstită! Găsi în cazul respectiv o ocazie pentru a menţiona ce otravă puternică e de fapt nicotină, dar el era o simplă voce în deşert…

Cazul era important doar pentru Willis şi Carella şi asta numai pentru că se întâmplase ca ei să fie „pe recepţie” – la datorie şi gata de acţiune – atunci când sunase telefonul. Nici unul nu agrea otrăvurile care acţionau în câteva minute. O astfel de otravă îi ducea automat cu gândul la sinucidere. Iar ei nu erau plătiţi să creadă aşa ceva… Singurul motiv pentru care o sinucidere era anchetată la fel ca un asasinat era faptul că s-ar fi putut să fie vorba *realmente* de o crimă. Dar nicotină chiar acţiona în interval de câteva minute sau secunde, iar Jerome McKennon chiar murise de otrăvire cu nicotină… Acum era foarte important să înceapă lucrul la „24-24” şi asta cât mai repede posibil, fiindcă, dacă cineva îi pusese otravă în bere sau îl obligase s-o înghită, marja de timp se mărea cu fiecare secundă ce trecea.

Erau numai ei doi…

Intervalul „pre-24” urma să fie dificil; în apartamentul lui McKennon nu găsiseră nici un calendar al viitoarelor întâlniri ale victimei. Marilyn Hollis le spusese însă că era vorba de vicepreşedintele însărcinat cu problemele de marketing la *Eastec Systems*, pe bulevardul J, prin urmare de acolo îşi începu Carella munca.

Folosind lista cu cele trei nume dată de Marilyn, Willis încerca să dea de ceilalţi bărbaţi din viaţa ei. Lucra de fapt la „post-24”… Ea le spusese că nici unul dintre ceilalţi nu-l cunoştea pe McKennon – „n-am obiceiul să le vorbesc lui Tom sau Dick despre Harry”. Cu toate astea, un număr considerabil de crime comise în marele oraş erau cauzate de gelozie. Soţul îl măcelăreşte pe amantul soţiei… Femeia îşi omoară *propriul* său amant… Iubitul o omoară pe iubită, sau pe iubitul iubitei, sau – generos – pe amândoi… Iubitul îl omoară pe iubit

sau pe mama acestuia… Combinaţiile erau nelimitate, monstrul cu ochi verzi explodând cu violenţă la cea mai mică provocare.

Dacă Marilyn avea trei iubiţi în afară de McKennon, exista posibilitatea ca, vreunul să nu fi agreat relaţia ei cu McKennon şi să fi hotărât să-i pună capăt. Posibilitatea era foarte redusă şi Willis ştia asta. Dar în cadrul lui „post-24” nu făceai altceva decât să cauţi un pai de care să te poţi agăţa…

Cap de listă, figura Nelson Riley, însoţitorul lui Marilyn din week-end. Dacă Riley fusese plecat cu Marilyn, el nu putuse să se afle şi aici, în oraş, ca să-l otrăvească pe McKennon, căci nicotină acţiona în doar câteva minute. Detectivii nu aveau aşadar decât cuvântul lui Marilyn în ceea ce-o privea – pe ea *şi* pe Riley – în privinţa locului unde se aflaseră ei doi, cu două zile înainte de moartea lui McKennon. Willis îl sună pe Riley, se prezentă şi-i spuse că-l va vizita într-o jumătate de oră…

Nelson Riley era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, după părerea lui Willis. Avea cam 1,85-1,87 m înălţime, o claie de păr roşu, o mustaţă groasă, tot roşcovană, ochi verzi, umeri masivi, un piept zdravăn şi mâini mari cu pumni ca de bătăuş. Nu cu asta se ocupa – cel puţin nu prin profesia aleasă… Era artist şi îşi avea atelierul într-o mansardă de pe strada Carison, în centrul Quarterului. Pânze uriaşe îmbrăcau pereţii, sub lumina rece şi îngheţată prelinsă printr-un luminator. Un perete care ajungea până la înălţimea umerilor despărţea atelierul de spaţiul de locuit. Dincolo de perete, Willis putu să zărească un pat nefăcut.

Tablourile sprijinite de pereţi erau toate figurative. Peisaje din oraş, nuduri, naturi moarte… Unul dintre nuduri semăna foarte bine cu Marilyn Hollis. Pictura de pe şevalet reprezenta un pepene. Pe paleta lui Riley, aşezată pe o măsuţă înaltă lângă şevalet, predominau culorile roşu şi verde. Blugii şi

tricoul de un bleu spălăcit erau pătate de vopsea, la fel ca şi mâinile enorme ale artistului. Willis se gândi că nu i-ar plăcea deloc să dea peste Riley pe o alee întunecoasă, într-o noapte fără lună, chiar dacă acesta avea suflet de artist…

— Despre ce e vorba? întrebă Riley.

— Anchetăm o posibilă sinucidere, zise Willis. Un bărbat pe nume Jerry McKennon…

Îi privi cu atenţie ochii. Puteau exprima multe. Nici o scânteie de recunoaştere însă…

— Îl cunoaşteţi?

— N-am auzit nici o dată de el, spuse Riley. Vreţi nişte cafea?

— Mulţumesc, răspunse Willis.

Îl urmă pe Riley dincolo de peretele despărţitor – în locul unde patul împărţea un spaţiu de vreo şase pe şapte metri cu o toaletă, o chiuvetă, un frigider, un dulap de perete, o veioză de podea, o masă de bucătărie cu scaune de jur-împrejur şi un reşou instalat pe o altă masă, pătată de vopsea. Era încă martie; vântul tăios de afară zgâlţâia un geamlâc aflat lângă piciorul patului. Riley umplu cu apă un ceainic şi-l puse pe reşou.

— E nes, spuse el, sper că nu vă deranjează…

— Deloc, răspunse Willis.

Riley se duse la dulap şi scoase două ceşti mânjite de vopsea.

— Aţi zis *posibilă,* nu-i aşa? Sinuciderea…

— Da.

— Asta înseamnă că poate *n-a fost* sinucidere?

— Încă nu ştim.

— Asta ce mai înseamnă? Crimă?

— Poate…

— Şi ce amestec am *eu* în toată treaba asta? Ce-are a face cu…

— Spuneţi-mi, cunoaşteţi o femeie cu numele Marilyn Hollis?

— Sigur. Ce legătură are *ea* cu asta?

— Aţi fost plecaţi împreună în week-end-ul abia încheiat?

— Da!

— Unde, domnule Riley?

— Ce legătură are asta cu sinuciderea sau asasinarea cuiva?

— Chestiune de rutină, spuse Willis.

— Nu, zău? replică Riley, ridicând sceptic sprâncenele.

Fereastra se zgâlţâi sub o nouă rafală de vânt.

— Domnule Riley, rosti rar Willis, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi putea spune unde aţi fost cu domnişoara Hollis, la ce oră aţi plecat din oraş şi când aţi revenit. Vă rog să fiţi înţelegător…

— Sigur, sigur, e o treabă de rutină, rosti grăbit Riley. Am fost până la Snowflake, să schiem puţin. Halal schiat, ascultaţi-mă pe mine… Muntele era ca un bloc solid de gheaţă!

— Unde-i Snowflake?

— În Vermont. Înţeleg că nu schiaţi…

— Nu.

— Uneori aş prefera să nu ştiu nici eu să schiez, spuse Riley.

— Şi când aţi părăsit oraşul?

— Am luat-o pe Marilyn… pe la cinci jumate. Îmi place să lucrez zi plină. Mulţi îşi închipuie că artiştii pictează numai când au inspiraţie. Asta-i o tâmpenie! Eu muncesc opt ore zilnic, de la nouă la cinci, în afară de week-end-uri. Eram director artistic la o agenţie de publicitate înainte de a-mi da demisia ca să pot picta tot timpul. Pe vremea aceea pictam noaptea şi în week-end. După ce am făcut această schimbare, mi-am făgăduit mie însumi să nu mai lucrez nici o dată noaptea sau în week-end. Aşa că n-o fac. Ridică din umeri. La dumneavoastră e altfel, nu?

— Aproximativ, spuse Willis zâmbind. Deci aţi plecat vineri, la cinci jumătate…

— Îhî, cam aşa ceva.

— Şi când v-aţi întors?

— Ieri după-masă. Ştiu ce gândiţi… Vă spun că muncesc de la nouă la cinci, cinci zile pe săptămână şi uite că nu vin înapoi în oraş până ieri, pe la patru după-masă! Ridică din umeri din nou. Dar tocmai

terminasem măgăoaia aia de lângă perete şi mi-am zis că merit…

„Măgăoaia de lângă perete” era o scenă de stradă din centrul Isolei, una dintre acele alei olandeze aglomerate, pavate cu pietre de râu, de lângă Platforma Inferioară, un canion îngust lăsând să pătrundă puţina lumină a iernii, urme de zăpadă sub picioare, bărbaţi în paltoane groase trecând grăbiţi pe lângă femei care-şi strângeau gulerele mantourilor în jurul gâtului, cu capetele aplecate, un ziar singuratic fluturând în bătaia vântului ca un pescăruş rătăcit. Aproape că simţeai muşcătura gerului, auzeai pe trotuar ţăcănitul tocurilor înalte de la cizmele femeilor, adulmecai varza călită aburindă de la chioşcul cu cârnaţi din colţ, vedeai canaturile umbrelelor dansând în vânt…

— Cândva lucram la secţia de poliţie din zona aceea, spuse Willis.

— Lângă Old Seawall?

— Îhî! O secţie tare bună. Liniştită ca o mănăstire în timpul nopţii.

— Acuma unde lucraţi? întrebă Riley.

— La Opt-şapte. La periferie… Lângă Grover Park.

Ceainicul fluieră. Riley puse nes în fiecare ceaşcă, apoi turnă apă fierbinte.

— Vreţi frişcă sau zahăr? întrebă el.

— Nimic, mulţumesc, spuse Willis şi luă o cană. Deci nu l-aţi întâlnit nici o dată pe acest Jerry McKennon?

— Nici n-am *auzit* de el, până acum câteva minute.

— Domnişoara Hollis nu v-a vorbit nici o dată despre dumnealui?

— Nu. De ce? Îl cunoştea?

— Da.

— Păi, sunt sigur că Marilyn ştie o grămadă de lume. E o femeie foarte atrăgătoare…

— *Dumneavoastră* de când o cunoaşteţi?

— Cam de vreo şase luni…

— Cum aţi caracteriza această legătură, domnule Riley?

— Ce vreţi să spuneţi? Cu note de la unu la zece?

Willis zâmbi din nou.

— Nu, domnule, mă gândeam la implicare… angajare… cum vreţi să-i spuneţi.

— Marilyn nu se implică. Nici nu se angajează. Poate că n-are nevoie… Multe fete din oraşul ăsta caută unul care să câştige bani. Marilyn are un tată bogat în Texas, nu trebuie să-şi facă probleme din cauza banilor. Se întâlneşte cu un bărbat fiindcă se simte bine cu el. Nu mă refer la *pat.* Asta e de la sine înţeles. Dacă un bărbat şi o femeie nu se înţeleg la pat, nu se înţeleg nicăieri, n-am dreptate? Vorbesc despre atunci când *stai* cu cineva. Vorbitul, lucrurile în comun, râsul…

— Asta e implicare, nu? spuse Willis.

— Eu o numesc prietenie.

— Aşa o. Numeşte şi Marilyn?

— Îmi place să cred că mă consideră un foarte bun prieten.

— Cunoaşteţi pe vreunul dintre prietenii ei?

— Nu.

— N-aţi întâlnit nici unul?

— Nu.

— Pe un anume Chip Endicott?

— Nu.

— Basil Hollander?

— Nu.

— Dar pe taică-său? L-aţi cunoscut?

— Nu.

— Ştiţi cum îl cheamă?

— Cred că Jesse. Sau Joshua. Poate Jason… Nu sunt sigur.

— Ştiţi unde locuieşte în Texas?

— Cred că în Huston. Sau la Dallas. Sau la San Antonio… Nu-s sigur.

— Domnule Riley, unde aţi stat la Snowflake?

— Într-un loc numit *Summit Lodge.* Vă pot da numărul, dacă vreţi să verificaţi.

— V-aş rămâne recunoscător dacă aţi face-o, spuse Willis.

— N-a fost sinucidere, nu-i aşa? întrebă brusc Riley. A fost crimă, pur şi simplu…

Willis nu răspunse.

Se gândea că nimic nu era nici atât de pur, nici atât de simplu.

Vicepreşedinte cu probleme de marketing *la Eastec Systems…*

Te ducea cu gândul la o corporaţie-gigant, de calibrul unui *IBM* sau *General Motors.* Vedeai un director executiv, cu hărţi acoperind toţi pereţii enormului său birou, cu ace cu gămălii multicolore marcând hoardele de vânzători din fiecare teritoriu.

Desigur!

În acest oraş, unde gunoierul era *inginer* de salubritate şi târfa, *consilier sexual,* Jerry McKennon era vicepreşedinte însărcinat cu probleme de marketing la ceea ce se dovedea a fi o afacere de doi bani.

Bulevardul J se afla într-o parte a oraşului pe care poliţaii obişnuiau s-o numească Campbell's City, referindu-se la supa-alfa-bet comercializată de respectiva societate, dar care, o dată cu anii, devenise cunoscută sub numele de „Bucătăria Supei". Înghesuite ca într-un buzunar al sărăciei care-ar fi rivalizat cu oricare altul din Calcutta, străzile cu nume de litere mergeau de la est la vest o porţiune măricică din Isola şi de la nord la sud, de la A la L, până în locul unde „Bucătăria Supei" se oprea la râul Dix. Dincolo de râu, se vedeau fuioarele de fum ale fabricilor din Calm's Point…

La sfârşitul secolului trecut şi începutul celui în care ne aflăm, casele soioase din zonă erau locuite de imigranţi, dând năvală cu toţii în America pentru a aduna de pe străzi aurul mult visat. În loc de asta, au dat de balega cailor care trăgeau tramvaie şi căruţe cu gheaţă, cu lapte, cu lemne… Capacitatea de adaptare şi o puternică voinţă de a supravieţui i-au dus mai departe, la periferie, în ghetouri

diferenţiate conform ţării de origine şi, în final, afară din oraşul propriu-zis, în zonele relativ suburbane: Riverhead, Calm's Point, Majesta şi Bethtown.

În anii '40 şi '50, un nou val de imigranţi – cu toate acestea, cetăţeni de bună-credinţă ai Statelor Unite – s-au mutat în aceste locuinţe şi inflexiunile spaniolei le-au înlocuit pe cele de idiş, italiană, poloneză, germană şi rusă. Portoricanii care veniseră să caute acelaşi aur ca şi cei de dinainte n-au mai găsit baligă de cal, ci cu totul altceva: prejudecăţi nimicitoare care puneau automat semnul egal între vorbitorii de spaniolă şi activitatea criminală. Mai fuseseră prejudecăţi în oraşul acesta şi înainte… Prejudecăţi împotriva primilor irlandezi veniţi să scape de foame, prejudecăţi împotriva italienilor care fugeau de mana ce le distrugea preţioasele recolte de struguri, prejudecăţi împotriva evreilor care fugeau de persecuţiile religioase, prejudecăţi – întotdeauna şi pentru oricâte motive puteau fi imaginate – împotriva negrilor care locuiau în maghernitele din Diamondback, la periferie. Dar prejudecata de acum era şi mai adâncă, poate fiindcă portoricanii rămăseseră fideli tradiţiilor lor strămoşeşti şi limbii materne.

A fost deci cu atât mai nostim când portoricanii înşişi au luat o atitudine foarte severă împotriva copiilor cu flori[1] care s-au mutat în acele locuinţe – multe dintre ele părăsite la vremea respectivă – pe la mijlocul anilor '60 şi începutul anilor '70. Pe atunci nu era un lucru neobişnuit pentru tinerii fumători de iarbă să privească uimiţi la câte-o bandă de localnici din Bucătăria Supei (acum deveniseră localnici, deşi nu prea erau consideraţi ca atare de *alţi* americani), care năvălea în casa lor să jefuiască – a, da, vechea profeţie se realiza – să violeze şi uneori chiar să ucidă. „Pace", spuneau copiii cu flori, „Dragoste", ziceau ei, în timp ce ţestele le erau despicate. Până la urmă, hipioţii dispăruseră din peisaj. Lăsaseră totuşi în urmă, drept moştenire,

folosirea drogurilor, iar în zilele noastre străzile cu nume de litere reprezintă un teren propice pentru vânzătorii şi consumatorii de astfel de marfa.

Eastec Systems îşi avea birourile într-o clădire dărăpănată, în partea de sud a bulevardului J. O secretară care-şi pilea unghiile şi mesteca gumă privi legitimaţia şi buletinul de identitate ale lui Carella într-o stare vecină cu groaza. Apăsă pe un buton de la baza telefonului ei, apoi anunţă că domnul Gregorio îl primeşte imediat. Carella străbătu un culoar până la o uşă cu o plăcuţă neagră, de plastic: „RALPH GREGORIO, PREŞEDINTE". Bătu. O voce bărbătească rosti: „Intră!". Deschise uşa. Mobilă de metal verde şi dulapuri cu dosare. Jaluzele veneţiene prăfuite, la ferestrele dinspre stradă. În spatele biroului, un tip dolofan, de vreo patruzeci de ani, cu mânecile suflecate, cu obrajii îmbujoraţi, cu un zâmbet larg pe faţă şi cu mâna întinsă.

— Salut, *paisan,* zise el, cu ce-ţi pot fi de folos?

Lui Carella nu-i plăcea să fie numit *paisan.* Prea mulţi gangsteri italo-americani îşi spuseseră *paisan,* de obicei în legătură cu vreun favor ce considerau că li se cuvine pe baza unei origini etnice comune.

Strânse mâna ce i se oferea.

— Domnule Gregorio, spuse el, sunt detectivul Carella, de la Secţia 87 de poliţie.

— Ia loc, te rog, zise Gregorio. În legătură cu Jerry, nu?

— Da.

— Ce chestie oribilă! spuse Gregorio. Am văzut la televizor, i-au acordat, cât…? Treizeci de secunde? Ce păcat! S-a sinucis, nu?

— Când l-aţi văzut ultima oară? întrebă Carella, ignorând întrebarea.

— Vineri. La sfârşitul zilei.

— Vi s-a părut deprimat atunci?

— Nici vorbă! Nu era Jerry omul ăla… Trebuie să-ţi spun că pentru mine e o surpriză faptul că şi-a pus capăt zilelor…

— A început să lucreze aici curând după Crăciun, aşa-i?

— Da, cine ţi-a spus? Mă rog, cred că ai sursele tale de informaţii, nu*, paisan!* zise Gregorio şi-i făcu cu ochiul.

— A fost vreodată deprimat sau deznădăjduit în ultimele trei luni?

— Nu! Era tot timpul cu zâmbetul pe faţă. Avea obiceiul să fredoneze mereu, să nu-ţi vină să crezi… *Noi* suntem cei consideraţi cântăreţi, nu*, paisan?* Jerry era irlandez sau englez ori naiba ştie ce… Cânta tot timpul. Pavarotti din serviciul de securitate! Apropo, noi vindem şi instalăm sisteme de securitate. Dăm de furcă răilor. Vă ajutăm puţin şi pe voi… Făcu iarăşi cu ochiul.

— La cât a plecat vineri de-aici?

— La cinci jumate… Jerry muncea serios. Uneori, nu pleca mai devreme de şase, şapte seara. Să ştii că, deşi suntem o societate nou-înfiinţată, avem un viitor strălucit. Jerry simţea asta. Dădea din el tot ce avea mai bun. Ce păcat, nu?

— A zis ceva de planurile pentru week-end?

— Nu.

— N-a spus unde se duce, ce are de gând să facă?

— Nu.

— A amintit vreodată de o femeie pe nume Marilyn Hollis?

— Nu.

— Domnule Gregorio…

— Ei*, paisan,* zise Gregorio mustrător desfăcând larg braţele. Ce atâta formalism? Spune-mi Ralph, da?

— Mulţumesc, zise Carella dregându-şi glasul. Păi… Ralph… pot să arunc o privire în biroul domnului McKennon?

— Sigur, e la capătul holului. Ce cauţi?

— Orice ne-ar putea fi de folos, spuse Carella.

Căuta o agendă pentru întâlnirile fixate şi dădu de ea imediat, pe biroul lui McKennon, deschisă la luna martie.

— Pot să iau asta? întrebă Carella.

— Lui Jerry oricum nu-i mai trebuie, zise Gregorio.

— Îţi fac o chitanţă…

— Zău, *paisan,* ce nevoie avem noi de *chitanţă*?

— Aşa se procedează, spuse Carella şi începu să scrie.

Cel de-al doilea nume de pe lista lui Marilyn era Chip Endicott.

Pe uşă scria „Charles Ingersol Endicott Jr.”

Era cel care nu putea suferi automatul ce răspundea la telefon.

De asemenea era avocat la firma *Hackett, Rawlings, Pearson, Endicott, Lipstein & Marsh.* Willis se întrebă cum se băgase jidanul în combinaţie.

Endicott se apropia de cincizeci de ani, după părerea lui Willis, deşi vârsta îi era destul de greu de apreciat. Un bărbat sănătos, bine bronzat, cam de 1,75 m înălţime, fără riduri pe faţa frumoasă şi prelungă, cu ochi căprui-închis, inteligenţi şi vioi, singurul indiciu al vârstei fiind părul cărunt – dar acesta putea fi prematur. Strânse energic mâna lui Willis şi întrebă:

— În legătură cu Marilyn, nu-i aşa? apoi făcu semn către un scaun, de cealaltă parte a biroului său.

Birourile firmei *Hackett, Rawlings* şi aşa mai departe se aflau la etajul doisprezece al unei clădiri de pe bulevardul Jefferson, a cărei înălţime nu fusese întrecută încă de nici un alt imobil din oraş. Biroul lui Endicott era mobilat modern: un birou din lemn de tek, covor albastru, o canapea cu fotolii tapisate într-un albastru mai închis, o pictură abstractă pe perete, deasupra canapelei, reluând tema predominantă a albastrului şi stropind-o cu roşu, o pată şocantă ca de sânge.

— Domnişoara Hollis ne-a dat numele dumneavoastră ca figurând printre prietenii ei, spuse Willis.

— Sper că n-are necazuri, nu? rosti Endicott îndată.

— Nu, domnule, nici vorbă. Dar noi anchetăm un caz…

— Ce caz?

— În aparenţă, o sinucidere.

— Da, cine?

— Un tip numit Jerry McKennon.

Willis îl privea drept în ochi.

Nu se citea nimic în ei…

Şi apoi, subită aducere aminte:

— A, da! Undeva la periferie, nu? Am citit o scurtă ştire în ziarul de azi-dimineaţă.

O căutătură încruntată.

Apoi:

— Scuzaţi, dar ce amestec are Marilyn?

— Şi el se număra printre prietenii ei…

— Zău? făcu Endicott.

— L-aţi întâlnit vreodată?

— Nu. Marilyn zice că da?

— Nu, nu, eram doar curios…

— Regret, numele nu mi-e cunoscut. McKennon, nu?

— V-a pomenit vreodată de el?

— Din câte îmi amintesc, nu.

Endicott făcu o pauză, apoi spuse:

— Dumneavoastră anchetaţi o crimă, domnule Willis, nu-i aşa?

— Nu chiar, domnule. Dar în oraşul ăsta anchetăm o sinucidere în acelaşi fel cu o crimă. Sunteţi jurist, trebuie să ştiţi.

— Specialitatea mea e dreptul comun, spuse Endicott.

— Ei bine, zise Willis, noi aşa procedăm.

— Şi spuneţi că tipul ăsta era un prieten de-ai lui Marilyn?

— Da, domnule.

— Şi a dat numele meu ca fiind *un alt* prieten?

— Da, domnule.

— Hmm! făcu Endicott.

— Dumneavoastră *sunteţi* un prieten, nu? zise Willis.

— O, da…

— De când o cunoaşteţi?

— A trecut cam un an de-atunci. Ne-am întâlnit la scurtă vreme după ce-a venit din Texas. Tatăl ei e milionar acolo, petrol sau vite, am uitat. A instalat-o într-o casă pe… Aţi fost acolo?

— Da, domnule.

— Foarte luxos, tot ce e mai bun pentru draga lui fiică! Din felul în care vorbeşte despre el, e cam zgârie-brânză, dar generos până la ultimul sfanţ când e vorba de unicul lui copil.

— Ştiţi unde anume în Texas, domnule?

— Houston? Da, sunt sigur că a zis Houston.

— Şi numele lui taică-său? Vi l-a spus vreodată?

— Dacă da, nu mi-l amintesc.

— Cum aţi cunoscut-o, domnule Endicott?

— Treceam printr-un divorţ… Aţi trecut vreodată prin aşa ceva?

— Nu, domnule.

— Aţi fost vreodată însurat?

— Nu, domnule.

— Dacă o căsătorie e purgatoriul, atunci divorţul e iadul, spuse Endicott şi zâmbi. Oricum, eu am înghiţit hapul. Mi-am făcut o garderobă la croitor, am început să folosesc colonie pentru bărbaţi, *aproape* că mi-am cumpărat o motocicletă, dar mi-a venit mintea la cap la timp, frecventam barurile pentru burlaci, răspundeam la anunţuri personale în *The Saturday Journal,* ştiţi cum e…

— Da, domnule.

— … şi, cel mai important lucru pentru un bărbat proaspăt divorţat pornit după pradă, am început să merg mult la muzee.

— La muzee?

— Da, domnule Willis. Sunt foarte multe femei disponibile şi în general de condiţie foarte bună care frecventează muzeele acestui oraş, în orice după-amiază din săptămână. Mai ales muzeele de artă. Şi mai ales în zilele ploioase. Acolo am întâlnit-o pe

Marilyn. La Muzeul de Artă, într-o sâmbătă cu ploaie…

— Şi asta a fost cam acum un an…

— Cred că în aprilie. Aproape un an.

— Şi de-atunci v-aţi văzut mereu…

— Păi, da. Ne-am înţeles bine de la început. Ştiţi, e o femeie extraordinară. Bine crescută, inteligentă, iscoditoare, o companie extraordinară.

— Cât de des vă vedeţi, domnule Endicott?

— Cel puţin o dată pe săptămână, uneori mai des. Câteodată, plecăm împreună în week-end, dar asta rareori. Suntem prieteni buni, domnule Willis. Eu am cincizeci şi şapte de ani…

Willis clipi nedumerit.

— … şi am fost crescut într-o vreme când bărbaţii nu puteau avea *prieteni* femei. Nu urmăream decât să le regulăm. Ei bine, vremurile s-au schimbat şi eu o dată cu ele. Nu doresc să vorbesc despre legătura noastră personală. Ştiu că nici Marilyn n-ar dori-o… Oricum, nu asta contează. Important e că suntem *prieteni.* Ne putem destăinui unul altuia necazurile, suntem *prieteni buni,* domnule Willis. Şi asta e mare lucru pentru mine!

— Înţeleg, spuse Willis şi ezită. Vă deranjează că ea ar putea avea şi alţi prieteni buni?

— De ce să mă deranjeze? Dacă noi doi am fi prieteni, domnule Willis, iar dumneata ai avea şi alţi prieteni, crezi că asta m-ar deranja? Gândeşti cam cum gândeam eu înainte… Că, într-un fel, e imposibil pentru un bărbat şi o femeie să fie prieteni cu adevărat, fără ca tot soiul de prostii să intervină în relaţia lor. Marilyn întreţine legături cu alţi bărbaţi, ştiu! E o femeie frumoasă şi inteligentă, nici nu mă aştept la altceva. Şi sunt sigur că pe unii dintre ei şi-i consideră prieteni. Dar poate fi prietenia exclusivistă? Iar dacă ea se culcă cu unii dintre ei – poate că o face, n-am întrebat-o nici o dată – eu nu mă culc cu alte femei? Înţelegeţi ce vreau să spun, domnule Willis?

Pretindea că nu era deloc gelos… Spunea că n-ar fi putut să-l omoare pe Jerry McKennon, oricine ar fi fost ăla, fiindcă nu-l cunoştea şi nu i-ar fi păsat chiar dacă el şi Marilyn s-ar fi regulat zi şi noapte, pe trotuarul din faţa secţiei de poliţie.

— Cred că da, zise Willis. Mulţumesc foarte mult că m-aţi primit.

Agenda lui McKennon, *Săptămâna-Dintr-o-Privire,* pentru cea mai mare parte a lunii martie, arăta astfel:

LUNI 3 MARTIE
până
MIERCURI 5 MARTIE

Luni 3 martie			
8	TUNS!!		1
9		PLANUL NOILOR CONTURI	2
10	REP. ELTRONICI		3
11	RALPH		4
12			5

seara

Marți 4 martie			
8			1
9		VERIFICARE TOATE	2
10	ZANBER	ORDINELE DE	3
11	HOPKINS	INSTALARE	4
12	BARNES & MARIOU		5

seara

Miercuri 5 martie			
8		DE ÎNCEPUT	1
9	TOȚI REP. ORAȘ, NQ	DISCURSUL	2
10	DEJUNAȚI LA ELTRONICI	PT. SEMINAR	3
11	REZ. HOTEL CHICAGO		4
12			5

seara

JOI 6 MARTIE
până
DUMINICĂ 9 MARTIE

Joi 6 martie

8	STEINBERG — CAFENEAUA SHACK	DE REVĂZUT CONTURI NOI	1
9			2
10	INGRAM	PACKARD	3
11	30 OLIVER	KING	4
12	PRÂNZ AICI-RALPH		5

seara

Vineri 7 martie

8	~~DE LUCRAT~~		1
9	~~PENTRU~~	~~DISCURSUL~~	2
10		~~PENTRU SEMINAR~~	3
11		~~TOATĂ~~	4
12		~~ZIUA~~	5

seara

Sâmbătă 8 martie	Duminică 9 martie
ELLSWORTH 11 AM	SITUAȚII (AM)
DE SUNAT LA MAMA	MARILYN (PM)
MASA @ HAROLD 7 PM	

seara

LUNI 10 MARTIE
până
MIERCURI 12 MARTIE

Luni 10 martie			
8			1
9	REP. DYNOMAT	DAVIS	2
10		REIN	3
11	ANDREWS	BILETE AVION SEMINAR	4
12			5

seara

Marți 11 martie			
8			1
9	BANCĂ	DE CONSULTAT AVOCATUL REF. KRESIRER	
10		CARTER	3
11	Mc INTYRE @	DE SUNAT L.A.	4
12	12³⁰ ASCOT HOUSE		5

seara

Miercuri 12 martie			
8	DE SUNAT: DI ANGELO	RALF	1
9	LANE PIERCE ELECTRONIC	TOATĂ	2
10	10³⁰ HELLER	(PM)	3
11	11³⁰ REP. RIVERHEAD		4
12			5

DE LUAT MARILYN seara 6⁰⁰ CINĂ
JACKIE'S 6³⁰ CHOLLA 8⁰⁰

JOI 13 MARTIE
până
DUMINICĂ 16 MARTIE

Joi 13 martie

8			1
9	REP. CONTROL		2
10			3
11	DE TERMINAT DISCURSUL PENTRU SEMINAR		4
12			5

seara

Vineri 14 martie

8	DE SUNAT ANNIE SPITAL	HALEY @ JOMEJEY'S	1
9	FLORI LUI FRANK		2
10			3
11	FARREN		4
12			5

seara

Sâmbătă 15 martie	Duminică 16 martie
ELLSWORTH @ 11	DE VIZITAT FRANK
PARTY @ HILLARY	TEL. MAMA
8 PM	TEL. MARILYN

seara

LUNI 17 MARTIE
până
MIERCURI 19 MARTIE

Luni 17 martie

8			1
9	RED RETHTOWN		2
10		FIELAS	3
11		4⅜ HARKAVY	4
12	LANDON & MALICO		5

seara

Marti 18 martie

8	PLECARE LA CHICAGO		1
9			2
10	DOC/FUMAT	SEMINAR	3
11			4
12			5

seara

Miercuri 19 martie

8			1
9			2
10	SEMINAR		3
11			4
12			5

seara

JOI 20 MARTIE
până
DUMINICĂ 23 MARTIE

Joi 20 martie		
8		1
9		2
10	SEMINAR	3
11		4
12		5
	seara	

Vineri 21 martie		
8		1
9		2
10 SEMINAR	PLECARE DIN CHICAGO	3
11		4
12		5
	seara	

Sâmbătă 22 martie	Duminică 23 martie
[illegible] RAPORT	PRÂNZ [illegible]
DESPRE SEMINAR	

seara

LUNI 24 MARTIE
până
MIERCURI 26 MARTIE

Luni 24 martie			
8		PRÂNZ CU RALPH	1
9	DE DISCUTAT RAPORT CU RALPH	REP. BEIGHTOWN	2
10		DE SUNAT PT. BILETE	3
11	11:30 UNDER	LA OPERĂ	4
12			5

seara

Marți 25 martie			
8	RAPORT ASUPRA		1
9	SEMINARULUI PT. TOȚI REP.	DE ÎNCEPUT INTERVIURI INSTALATORI	2
10			3
11		(LISTA DE LA MARIA)	4
12	[illegible] CU MARIO		5

seara

Miercuri 26 martie			
8	INTERVIURI		1
9	INSTALATORI		2
10	TOATĂ ZIUA		3
11			4
12			5

seara

JOI 27 MARTIE
până
DUMINICĂ 30 MARTIE

Joi 27 martie		
8		TEL. REF. LIVRAREA MICROELEMENTE
9	EXCURSIE PE TEREN – CASA KREUGER	2
10		TEL. L.A. 3
11	DE PREDAT IT SITUAȚIA RIVERHEAD	4
12		AXEL @ NIMROD'S 5
seara	TEL. MARILYN REF: PARTE	

Vineri 28 martie		
8		1
9	VERIF. STAT PLATĂ PT. ISOLA	2
10		3
11	RALF REF: DECIZIE FINALĂ INSTALATORI	TEL. L.A. 4
12		5
seara		

Sâmbătă 29 martie	Duminică 30 martie
ELLSWORTH 11:00 AM	MAMA @ PRÂNZ
LA CABE @ 8:00 PM	PETRECERE @ COLLY'S 7:00 PM
seara	

Carella începu să confrunte agenda de întâlniri cu listele personale de telefoane pe care le luase din apartamentul lui McKennon şi din biroul acestuia de la *Eastec.*

Frecvent menţionatul „Ralph" era, desigur, preşedintele *Eastec,* iar numeroasele întâlniri cu el erau foarte potrivite pentru o companie cu „un viitor strălucit"…

Din agenda de birou a lui McKennon, Carella află următoarele:

1) *Eltronics* nu însemna *Electronics,* scris greşit. Exista de fapt, la Calm's Point, o *Eltronics Inc.,* firmă care furniza aparatură electronică pentru sisteme computerizate.

2) *Pierce Electronics* era alt furnizor, de data asta chiar din Isola.

3) *Dynomat* era o companie pentru sisteme de alarmă antifurt din Riverhead.

4) Karl Zanger, Paul Hopkins, Lawrence Barnes, Max Steinberg, Geoffrey Ingrams, Samuel Oliver, Dale Packard, Louis King, George Andrews, Lloyd Davis, Irwin Fein, Peter McIntyre, Frederick Carter, Joseph Di Angelo, Michael Lane, Richard Heller, Martin Farren, Thomas Haley, Peter Landon, John Fields, Leonard Harkavy, John Unger, Benjamin Jagger şi Axel Sanderson erau cu toţii clienţi potenţiali ai *Eastec-ului,* trecuţi ca atare în agenda lui McKennon. Unele nume erau tăiate. Ori deveniseră deja clienţi activi, ori nu mai erau interesaţi…

Din cartea de telefoane a oraşului, Carella află – ca şi cum n-ar fi presupus deja – că *Mario, Cafeneaua Shack, Ascot House, Jackie, Jonesey, L'Italico* şi *Nimrod* erau restaurante. Nu găsi însă ceva similar pentru *Harold,* unde McKennon cinase la opt martie, la 7 p.m., astfel încât presupuse că Harold-Nu-Ştiu-Cum era un prieten, probabil, la fel ca şi Hillary (petrecerea de la cincisprezece martie, ora 8 p.m.) şi Colly (petrecerea de la ora 7 p.m., la care McKennon nu va mai lua parte, la treizeci ale lunii).

Când ajunse în acest punct, Meyer – pufăind din ţigară şi făcând pe chibiţul în timp ce Carella îşi pregătea listele – îi aminti întâmplător că n-ar trebui să treacă aşa de uşor peste petrecerile de la opt şi cincisprezece martie considerându-le prea îndepărtate în timp faţă de momentul otrăvirii. El îi

aminti lui Carella că, demult, pe când dinozaurii bântuiau încă pe pământ, anchetaseră împreună un caz de otrăvire în care un comic de televiziune pe nume Stan Gifford căzuse mort în timp ce apărea pe post, în faţa a aproximativ patruzeci de milioane de telespectatori. După autopsie, medicul legist – şi pe-atunci tot Paul Blaney – raportase că Gifford a ingerat de o sută treizeci de ori doza mortală dintr-o otravă numită strofantină, moartea survenind în câteva minute.

— A ieşit la iveală că asasinul confecţionase artizanal o capsulă gelatinoasă conţinând otrava, îţi aminteşti? spuse Meyer. Poate că în cazul nostru e acelaşi lucru…

— Poate, spuse Carella.

Dar ştia că ar fi mult prea simplu.

Verificând totuşi perseverent, găsi un Harold Sachs şi un Hilary Lawson în agenda personală luată din apartamentul lui McKennon şi-şi notă să-i sune în legătură eu petrecerile. Găsi şi numele lui Nicholas Di Marino, despre care bănuia că e acel Colly care dăduse petrecerea de sâmbătă, dar nu credea că are rost să-i sune numai pentru asta.

Întâlnirile identice de la ora unsprezece – stabilite pentru opt, cincisprezece şi douăzeci şi nouă martie (aceasta din urmă, o altă întâlnire de la care McKennon va lipsi!) – îl conduseră pe Carella la bănuiala că „Ellsworth” era doctor sau dentist. Verificând cu ajutorul agendei lui McKennon, găsi un Ronald Ellsworth, medic dentist specialist, cu biroul în strada Carrington 257, chiar în Isola.

Kreuger, căruia i se instalase un dispozitiv de alarmă, se dovedi a fi Henry Kreuger, din Calm’s Point. Carella află aceasta telefonându-i şefului lui McKennon. Dar Gregorio nu auzise nici de Annie, nici de Frank, iar numele acestea nu figurau în agenda lui McKennon. Carella presupuse că *Frank-Cum-l-o-mai-fi-chemând* fusese internat în spital – de aici florile – şi că McKennon o sunase pe *Annie-Nu-ştiu-cum* ca să afle la *ce* spital.

Lui Carella nu-i plăceau filmele cu sute de personaje, nici cazurile în care posibilităţile creşteau în proporţie geometrică.

Măcar o dată în viaţă, i-ar fi plăcut să aibă un caz implicând doar doi oameni pe o insulă pustie, unul dintre ei victima, celălalt – evident – asasinul.

O singură dată…

Între timp, era băgat până în gât în treaba asta.

4

În acea seară de marţi, pe la ora opt, Willis terminase de vorbit cu cei trei bărbaţi de pe scurta listă de „prieteni” pe care Marilyn Hollis o furnizase cu mult prea puţină amabilitate; considera acum că e timpul să-i facă doamnei înseşi o nouă vizită.

N-o sună înainte…

Neanunţat şi neinvitat, se duse pe aleea Harborside 1211 şi îşi parcă maşina la cotitura de lângă părculeţul aflat peste drum de casa femeii. Era încă foarte frig. Martie venise precum un leu şi pleca în aceeaşi manieră, învăţătură de minte pentru cei care se luau după Almanahul Fermierului. Cu părul răvăşit de vânt, cu faţa biciuită de frig doar cât traversase strada, sună la uşa de la intrare şi aşteptă.

Vocea femeii, din interfon, zise:

— Mickey?

— Nu, sunt detectivul Willis.

O tăcere prelungită.

— Ce vrei? se răsti ea.

— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Dacă ai la dispoziţie un minut…

— Îmi pare rău, dar acum nu pot, spuse ea. Aştept pe cineva.

— Când pot să revin?

— „Nici o dată” cum îţi sună? îl ironiză ea şi Willis ar fi putut să jure că zâmbea.

— Mai târziu, pe seară, e bine? întrebă el.

— Nu, regret.

— Domnişoară Hollis, e vorba de o crimă!

— Regret, repetă ea.

Un declic, apoi linişte.

El apăsă din nou pe buton.

— Ascultă, zise ea prin interfon, zău îmi pare rău, dar…

— Domnişoară Hollis, rosti el apăsat, îmi trebuie mandat doar ca să putem *sta de vorbă*?

Linişte.

Apoi:
— Bine, intră.
Soneria se declanşă. El apucă mânerul uşii, îl învârti şi pătrunse în holul de la intrare. Un alt bâzâit de sonerie descuie uşa din interior. O deschise şi păşi precaut în livingul lambrisat. Un foc ardea în căminul din celălalt capăt al camerei. Miros de tămâie care plutea în cameră… Marilyn nu se vedea nicăieri.
Willis închise uşa după el.
— Domnişoară Hollis? strigă.
— Sunt sus! Scoate-ţi paltonul, ia loc, sunt la telefon!
Îşi agăţă paltonul într-un cuier aflat după uşă şi se aşeză în apropiere, pe un scaun tapisat cu catifea roşie şifonată. Mickey, îşi zise. Mickey şi mai cum? Aşteptă. Nu se auzea nimic de sus. Focul trosnea şi azvârlea scântei. Aşteptă. Tot nu se auzea nimic de sus…
— Domnişoară Hollis? strigă el iarăşi.
— Vin imediat! răspunse ea.
Aştepta de cel puţin zece minute când, în sfârşit, Marilyn coborî scara cu balustradă din lemn de nuc. Purta o rochie de un albastru glacial, foarte mulată pe corp, cordon lat în talie, cercei cu safir, pantofi cu toc înalt, asortaţi la culoare. Părul blond era adunat spre spate, lăsându-i liber ovalul palid al feţei. Fard de pleoape albastru… Nu se rujase.
— M-ai prins într-un moment nepotrivit, explică ea. Tocmai mă îmbrăcam.
— Cine-i Mickey? întrebă detectivul.
— O cunoştinţă. Am sunat să-i spun că mai întârzii. Sper să nu dureze prea mult. Vrei să bei ceva?
Oferta îl surprinse. Nu-i dădeai papucii unui om, oferindu-i apoi imediat ceva de băut!
— Sau eşti încă de serviciu? întrebă ea.
— Cam aşa ceva…
— La opt şi un sfert?
— Zi lungă, oftă el.

— Spune ce otravă preferi, zise ea şi o clipă Willis crezu că făcea înadins o glumă sinistră, dar Marilyn se îndrepta în mod vădit spre dulăpiorul-bar din cameră.

— Scotch.

— Aha, deci e coruptibil! spuse ea şi se întoarse să-i arunce o privire peste umăr, zâmbind. Mai adaug ceva?

— Gheaţă, te rog!

O urmări cum pune cuburile de gheaţă în două pahare joase, cum toarnă scotch pentru el, gin pentru ea. O privi în timp ce aducea băuturile. Cam palidă, dar nu era rea deloc…

— Vino lângă foc, spuse ea, e mai plăcut şi se îndreptă spre o canapea tapisată cu aceeaşi catifea roşie şifonată.

El se ridică, se duse spre canapea, aşteptă ca Marilyn să se aşeze, apoi luă loc alături. Ea îşi încrucişă picioarele. O străfulgerare de genunchi lucioşi acoperiţi de nailon, sugestia unei coapse, apoi femeia îşi trase repede în jos fusta, cu pudicitatea unei călugăriţe. El se întrebă aproape inconştient de ce ea alesese cuvântul „plăcut".

— Mickey şi mai cum? repetă.

— Mouse, zise ea zâmbind din nou.

— Deci o cunoştinţă *masculină*...

— Nu, glumeam… Mickey e o prietenă. Mergem undeva, la o petrecere. O privire spre ceas. Asta în cazul când terminăm aici înainte de miezul nopţii. I-am spus că o sun eu.

— N-o să dureze mult, o asigură el.

— Deci… ce-i aşa de urgent?

— Nimic urgent, zise el.

— Presant, atunci?

— Nici presant. Doar câteva lucruri care mă preocupă…

— Ca de exemplu?

— Prietenii dumitale.

— Tom, Dick şi Harry? întrebă ea, zâmbind iarăşi.

Se referea la prima lor întâlnire, cam enervantă, dar acum se distra, părând că încearcă să-l facă să se simtă în largul lui. El îşi zise imediat că era dus de nas. Şi asta îl conduse la concluzia că femeia avea ceva de ascuns.

— E vorba de lista pe care ne-ai dat-o, spuse el. Bărbaţii pe care-i consideri prieteni adevăraţi…

— Asta şi sunt, zise ea.

— Da, aşa mi-au spus şi ei. Se opri. Asta mă deranjează!

— Ce te deranjează, mai exact, domnule Willis?

Îşi schimbă poziţia pe canapea, îşi trase din nou fusta.

— Nelson Riley, spuse el, Chip Endicott, Basil Hollander… Basil Hollander era cel cu mesajul despre biletele la Filarmonică. Ceea ce-i spusese lui Willis era parcă ecoul spuselor de mai devreme ale lui Nelson Riley şi Chip Endicott. O considera pe Marilyn Hollis una dintre cele mai bune prietene. O fată grozavă, cu care te distrai nemaipomenit. Dar Hollander (care se prezentase „Baz” la telefonul lui Marilyn) era un interlocutor de tipul „da-nu-poate”, gen detestat de detectivii din lumea întreagă. Şi-i scoteai vorbele din gură cu cleştele…

— O cunoşti de mult?

— Da.

— Cât de mult?

— Păi…

— Un an?

— Nu.

— Mai mult?

— Nu.

— Zece luni?

— Nu.

— Mai puţin de zece luni?

— Da.

— Cinci luni?

— Nu.

— Mai puţin de zece luni, dar mai mult de cinci?

— Da.

— Opt luni?

— Da.

— Cât de bine o cunoşteai?

— Păi…

— De exemplu, te culcai cu ea?

— Da.

— În mod regulat?

— Nu.

— Frecvent?

— Nu.

— Ocazional?

— Da.

— Cunoşti pe cineva cu numele de Jerry McKennon?

— Nu.

Şi tot aşa…

Ceea ce-l deranja pe Willis era faptul că toţi bărbaţii răspunseseră identic.

Ţinând seama de stilurile verbale diferite (Hollander, de exemplu, întrerupsese interogatoriul cu o scurtă, dar surprinzător de elocventă şi exuberantă variaţiune în legătură cu un pianist despre care Willis nu auzise nici o dată), având în vedere de asemenea diferenţele dintre stilurile lor de viaţă, vocaţiile (Hollander era contabil, Riley – pictor, Endicott – jurist) şi vârstele lor (Endicott avea cincizeci şi şapte de ani, Riley – treizeci şi opt sau treizeci şi nouă, Hollander – patruzeci şi doi), luând deci în considerare toate acestea, Willis avea totuşi sentimentul că, dacă ar fi înregistrat pe bandă prima conversaţie cu Marilyn, ar fi fost scutit de bătaia de cap de a mai sta de vorbă cu cei trei bărbaţi de pe lista ei.

Suntem prieteni foarte buni, spusese cucoana.

Facem dragoste ocazional…

Ne distrăm împreună…

Ei nu-l cunosc pe Jerry McKennon…

Nu se cunosc între ei.

Şi totuşi, trei bărbaţi diferiţi, care nu se cunoşteau între ei, definiseră relaţia lor cu Marilyn exact aşa cum o descrisese ea. Şi fiecare dintre ei avea un alibi substanţial pentru duminică noaptea şi luni

dimineaţă, când McKennon îşi punea capăt zilelor sau era asasinat.

Nelson Riley era cu doamna în Vermont, duminică noapte – cel puţin aşa susţinea. Mai era acolo şi luni dimineaţă, făcând împreună câteva ultime coborâri pe pantele îngheţate, înainte de a începe lunga călătorie înapoi spre oraş…

Chip Endicott se afla la un dineu al *Asociaţiei Juriştilor* duminică seară şi la birou, proaspăt şi matinal, luni dimineaţă…

Duminică seară, Hollander fusese la un recital de muzică de cameră la *Randall Hall,* în complexul *Springfield Center.* Luni dimineaţă la opt, în timp ce McKennon probabil îşi dădea ultima suflare, vorbind la telefon cu un automat, Hollander şedea în metrou, îndreptându-se spre serviciu, la birourile de contabilitate *Kiley, Benson, Marx & Rudolph*...

Toate, alibiuri valabile şi confirmate.

Dar Willis nu-şi putea alunga sentimentul că văzuse de trei ori aceeaşi piesă, cu trei personaje diferite interpretând acelaşi rol, fiecare repetând replicile autorului în stilul său personal.

Fusese Marilyn Hollis autoarea piesei?

Luase ea telefonul, în clipa când detectivii plecaseră şi le spusese lui Nelson, lui Chip şi lui Baz – nu trebuie uitat bătrânul Baz cel taciturn – că poliţia tocmai o vizitase şi că le-ar fi recunoscătoare dacă ei ar declara că sunt doar nişte buni prieteni, care nu auziseră nici o dată de un tip pe nume Jerry McKennon, mii de mulţumiri, tragem o pârleală pe cinste într-una dintre zile…

Şi dacă e aşa – de ce?

Alibiul femeii era beton armat.

Dar şi al celorlalţi la fel…

Ei bine, dacă stai să te gândeşti, poate că relaţiile dintre ei chiar *erau* identice!

Poate că Marilyn Hollis definise cursul exact de urmat al unei „prietenii” şi Dumnezeu să-l apere pe bietul nenorocit care se abătuse cu o iotă de la direcţia indicată!

Poate…

— Spune-mi mai multe despre ei, ceru Willis.
— Nu mai e nimic de adăugat, zise ea, sunt nişte prieteni foarte buni. Apoi, pe neaşteptate: Ai omorât vreodată pe cineva?
Se uită la ea, surprins.
— De ce întrebi?
— Din curiozitate.
El se codi o clipă, apoi spuse:
— Da.
— Cum te-ai simţit?
— Credeam că *eu* sunt cel care pune aici întrebările…
— Dă-le naibii de întrebări, exclamă Marilyn, am vorbit deja cu toţi trei, ştiu exact ce-ai spus dumneata şi ce-au răspuns ei, aşa că nu văd ce rost are s-o luăm iarăşi de la capăt. Eşti aici fiindcă toţi ţi-au spus aceeaşi poveste, nu?
De data asta, el clipi.
— Nu-i aşa? insistă femeia.
— Păi… da, zise el.
— Acum parc-ai fi Baz, spuse ea şi râse. Îl ador, e aşa de dulce… îi ador pe toţi, sunt nişte prieteni *atât* de buni!
— Aşa au zis şi ei.
— Da, ştiu ce-au spus. Şi dumneata crezi că minţeau, că am făcut un fel de repetiţie cu ei? Dar de ce-aş fi făcut-o? Chiar nu-i posibil să gândim unii despre alţii *exact* la fel? Ca nişte prieteni foarte buni? Noi toţi? Independent unul de celălalt?
— Presupun că da…
— *Dumneata* ai vreun prieten bun, domnule Willis?
— Da.
— Pe cine?
— Păi…
— Iar vorbeşti ca Baz…
— Am prieteni, spuse el punându-şi în gând această problemă pentru prima dată.
— Cine sunt? Poliţişti?
— Da.
— Poliţişti femei?

— Unii dintre ei.
— Şi sunteţi prieteni?
— Păi… nu cred ca vreuna dintre femeile poliţist pe care le cunosc să fie… mă rog… ceea ce dumneata ai numi un prieten.
— Atunci, ce? Iubite?
— Nu, nici una dintre femeile cu care am relaţii nu lucrează în poliţie.
— Ai vreo prietenă? Vreo femeie pe care s-o poţi numi prietenă?
— Păi…
— Îl imiţi foarte bine pe Baz, domnule Willis. Trebuie să-ţi spun domnul Willis? Care ţi-e numele mic?
— Harold.
— Aşa îţi spun prietenii?
— Ei îmi spun Hal.
— Pot să-ţi spun şi eu Hal?
— Păi…
— Hai, zău, nu l-am *omorât* eu, ce Dumnezeu?! Destinde-te, te rog! Savurează-ţi băutura, bucură-te de dogoarea focului, spune-mi pe nume, destinde-te!
— Păi…
— Hal… spuse ea.
— Da?
— Hal, relaxează-te!
— Sunt relaxat, zise el.
— Nu-i adevărat! Eu ştiu când un bărbat e relaxat, iar tu nu eşti. Dimpotrivă, eşti foarte încordat. Şi asta fiindcă îţi închipui că *eu* l-am ucis pe Jerry. Eşti sigur că de-aia ţi-am oferit ceva de băut şi căldura focului din cămin, n-am dreptate?
— Păi…
— Dacă vrei să rămânem prieteni, fii sincer cu mine, te rog! Nu pot să-i sufăr pe prefăcuţi. Chiar dacă sunt poliţişti…
Acum se uita la ea şi uimirea i se citea pe faţă. Luă repede o gură de scotch, apoi – vrând să se liniştească pe sine însuşi că acţiona ca un poliţai cu câteva întrebări serioase de pus – zise imediat:

— Ei, trebuie să recunoşti că a fost destul de nostim să auzi aceeaşi versiune de la trei…

— Ba deloc, spuse ea. Nici unul dintre ei n-ar fi ştiut *cum* să mintă, de-aia sunt prietenii mei. De asta ne simţim bine împreună, Hal! Relaţii sincere, nu complicate cu prostii. Ai avut vreodată în viaţă o astfel de relaţie?

— Păi… cred că nu.

— Pierzi mult. Mai vrei ceva de băut?

— Ştiu că ai o întâlnire…

— Poate să aştepte, zise Marilyn şi se ridică de pe canapea. Acelaşi lucru?

— Te rog, spuse Willis şi-i întinse paharul.

O privi cum se îndrepta spre bar.

— Te uiţi la fundul meu? întrebă ea.

— Păi…

— Dacă da, spune-o!

— Ei bine, da. Până în momentul când ai întrebat…

Reveni cu băutura. Îi întinse paharul şi se aşeză lângă el.

— Povesteşte-mi despre bărbatul pe care l-ai omorât, ceru ea.

— Nu era un bărbat, zise Willis.

Nu vorbise despre asta de multă vreme. Şi nu-i venea să vorbească nici acum.

— Atunci, o femeie…

— Nu.

— Păi, ce mai rămâne?

— Las-o baltă, se răsti el.

Înghiţi o mare parte din băutura din pahar, se ridică şi zise:

— Domnişoară Hollis, ştiu că ai treabă, aşa că poate e mai bine ca eu…

— Te-ai speriat?

— Nu în mod special.

— Atunci, stai jos!

— De ce?

— Fiindcă îţi place să-ţi vorbesc. Şi cu vorbitul se începe… Se uită la ea, curios.

— Asta *ce* mai e? se interesă el.

— Ce e? Adică *ce* anume să fie?
— Vin aici de pe stradă…
— Daaa…
— … la prima întrevedere scoţi flăcări pe nas…
— Asta a fost prima dată!
— … şi-acum…
— Şi-acum, stai jos şi vorbeşte!
— Prietena ta aşteaptă ca tu să…
— Pe cine-ai omorât? întrebă Marilyn.
El continua s-o privească.
— Stai jos, zise ea. Te rog!
El nu spuse nimic.
— Hai să-ţi mai tom ceva de băut, se oferi ea şi-i luă paharul aproape gol.
El nu luă loc, în schimb o privi din nou cum se duce la bar şi umple pe jumătate două pahare mari de apă, unul cu scotch, celălalt cu gin.
N-avea nici un chef să vorbească despre ce nenorociţi omorâse ori nu. Se uita la fundul lui Marilyn. Spera ca ea să nu-l întrebe iarăşi dacă face asta sau nu şi respiră uşurat când n-o făcu.
Femeia se apropie, îi întinse băutura şi se aşeză. Genunchii lucioşi, cuibăriţi în nailon, se iviră din nou. De data asta, nu-şi mai trase fusta. El nu se aşeză alături.
— Stai jos, îl îndemnă, bătând cu palma în canapea. Pe cine-ai omorât, Hal?
— De ce vrei să ştii?
— De dragul sincerităţii, spuse ea şi ridică din umeri.
El se codi.
— Spune-mi, ceru ea.
Focul trosnea şi azvârlea scântei. Un buştean se mişcă pe grătar…
— Spune-mi, Hal, ceru ea din nou.
El respiră adânc.
— Un băiat, spuse.
— Cum?
— Era un băiat…
— Câţi ani avea?
— Doisprezece.

— Doamne, Dumnezeule! şopti ea.
— Cu un Magnum 357 în mână.
— Când s-a întâmplat?
— Demult…
— Cât de demult?
— Eram poliţist începător.
— Era alb sau negru?
— Negru.
— Asta a agravat lucrurile…
— Mai rău de-atât nici că se putea, spuse el.
— Voiam să zic…
— Ştiu ce voiai să zici. E drept că s-a întâmplat, dar… Ştii, nu asta conta pentru mine… Adică, ce ziceau ziarele, că un poliţist alb omoară un copil negru nevinovat… Participase la un jaf, tocmai omorâse trei oameni într-un magazin de băuturi, dar nu asta era… Trebuia să-l împuşc, altfel o făcea el în următoarele trei secunde. Dar… avea doisprezece ani!
— Doamne! exclamă ea.
Nimic mai mult decât o şoaptă.
— Da, zise el. Asta a fost.
— Ce groaznic pentru tine…
— Îhî! făcu el din nou.
Linişte.
Se întreba de ce-i spunea lui Marilyn toate astea.
„Din sinceritate”, îşi zise.
— Mama lui… mama lui a venit la secţie, rosti el cu voce foarte scăzută. Şi… şi l-a întrebat pe sergent unde-l poate găsi pe patrula Willis… Ne spunea patrule pe-atunci, acum ne zice ofiţeri de poliţie… Şi eu tocmai veneam de la direcţie, unde stătusem toată dimineaţa răspunzând la întrebări şi sergentul a zis: „Uitaţi-l, doamnă”, fără să-şi dea seama că era mama băiatului, iar ea a venit la mine şi… şi… m-a scuipat. N-a scos un cuvânt. M-a scuipat doar şi a plecat. Eu stăteam acolo… eu… era multă lume… o încăpere plină… şi eu… cred că… cred că am început să plâng!
Se scutură brusc.
Apoi deveni din nou tăcut.

Ea îl privea drept în faţă.

„Două împuşcături în piept”, îşi zise el.

Marilyn continua să se apropie.

„Un alt foc, în cap.”

L-a nimerit între ochi.

Au urmat întrebările. Doi zdrahoni de la Criminalistică… Zăpăceală şi gălăgie… Unul de la televiziunea locală tot încerca să intre cu camera de luat vederi în magazinul de băuturi, să filmeze câteva scene ale măcelului care avusese loc. Proprietarul şi două femei zăceau morţi pe jos, înconjuraţi de cioburi de sticle de whisky. Puştiul, afară, pe trotuar, cu creierii împrăştiaţi peste tot…

„Ah, ce porcărie”, îşi zise el. „Oraşul ăsta, afurisitul ăsta de oraş nenorocit.”

— Te simţi bine? întrebă Marilyn.

— Da, îi răspunse.

— Nici nu te-ai atins de scotch.

— Aşa-i.

Ea ridică paharul.

— Pentru zilele de aur şi nopţile de purpură, spuse şi ciocni cu el.

El dădu din cap, nu zise nimic.

— Era toastul preferat al tatei, preciză ea. Câţi ani ai, Hal?

— Treizeci şi patru.

— Şi câţi aveai când s-a întâmplat?

Willis luă o înghiţitură de scotch, apoi răspunse:

— Douăzeci şi doi.

Scutură din cap.

— Tocmai omorâse trei oameni în magazinul acela… Pe proprietar şi două femei.

— Şi eu aş fi făcut la fel, îl asigură Marilyn.

— Păi… începu Willis, apoi dădu iar din umeri. Dac-ar fi lăsat arma jos…

— Dar n-a făcut-o!

— I-am *spus* s-o lase jos, l-am avertizat… Scutură iarăşi din cap. Tot venea spre mine şi nu se mai oprea…

— Atunci l-ai împuşcat.

— Da.

— De câte ori?
— De trei, spuse Willis.
— Mult…
— Da.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Willis sorbea din scotch, Marilyn îl privea în continuare.

— Eşti scund pentru un poliţist, constată ea.
— Ştiu. 1,70…
— Majoritatea poliţiştilor sunt mai înalţi. Mai ales detectivii. Nu că am mai *cunoscut* vreun detectiv până acum! Dar… în filme. Majoritatea sunt foarte solizi.
— Ei, ca în filme… spuse Willis.
— Ai mai omorât pe cineva înainte de asta?
— Nu.
— Ooo! exclamă ea şi tăcu o vreme. În sfârşit, întrebă: Cât e ceasul?

El se uită la ceas:

— Aproape nouă.
— Chiar că trebuie să sun la Mickey, spuse ea. Îmi pare rău, nu vreau să te dau afară.
— Nu face nimic, zise el. Ţi-am răpit destul timp…
— Termină-ţi băutura! îl invită ea. Şi, dacă vrei sfatul meu, scoate-ţi asta din minte, zău. Ai omorât un om, bine, dar nu-i un capăt de ţară. Vorbesc serios. Înţelegi ce-ţi spun?

El dădu din cap şi nu zise nimic.

Se gândea. „Nu un bărbat, un copil.”

Dădu băutura pe gât. Simţi căldură şi o uşoară senzaţie de plutire. Puse paharul gol pe măsuţă.

— Mulţumesc pentru băutură. De fapt, pentru băuturi.
— Unde te duci acum? întrebă ea.
— Înapoi la birou, să dactilografiez rapoartele.
— Te mai văd?

Stătea jos, uitându-se în sus spre el, cu ochii foarte deschişi la culoare fixaţi într-ai lui. Willis ezită.

— Nu l-am omorât eu pe Jerry, repetă Marilyn.

Ochii ei îl priveau fix.

— Sună-mă, îi ceru ea.

El nu spuse nimic.

— Mă suni?

— Dacă vrei…

— Da, vreau!

— Atunci, te sun, acceptă el ridicând din umeri.

— Să-ţi aduc paltonul, spuse ea repede şi se ridică, genunchii de mătase ivindu-i-se ca într-o străfulgerare.

— Nu mă conduce, zise el, ştiu că te grăbeşti.

— Nu fi prostuţ, îl apostrofă ea.

Îi luă paltonul din cuier şi-l ajută să se îmbrace. Înainte ca el să iasă, îi spuse:

— Sună-mă, nu uita!

— Bine, zise Willis.

O rafală de vânt îl şfichiui de cum ieşi, împrăştiind instantaneu aburii de alcool şi amintirea plăcută a focului, zvârlindu-l brutal în realitate. Traversă strada spre locul unde-şi parcase maşina, se luptă cu o încuietoare îngheţată, ţinând un chibrit aprins sub cheie şi reuşi în final să deschidă uşa. Porni motorul şi dădu drumul la încălzire. Şterse cu mâna înmănuşată parbrizul îngheţat.

Nu ştia de ce se hotărâse să rămână în maşină, urmărind clădirea de peste drum. Probabil pentru că era detectiv de prea multă vreme…

După douăzeci de minute, un Mercedes-Benz negru 560 SL opri în faţa casei lui Marilyn. Willis privi la uşa maşinii ce se deschidea.

„Prietena ei, Mickey”, îşi zise.

Mai bine mai târziu, decât nici o dată…

Mickey – dacă asta era persoana – încuie uşa, urcă treptele casei lui Marilyn, îşi scoase o mănuşă şi apăsă pe butonul soneriei.

O clipă mai târziu, Mickey – dacă asta era persoana – deschise uşa şi intră.

Mickey – dacă asta era persoana – era un mascul de peste 1,85 metri, de vreo sută zece kilograme, un alb caucazian cu o blană miţoasă de raton, care-l făcea să pară şi mai solid decât în realitate.

Sinceritate, spusese cucoana.

„Ce tâmpenie!”, gândi Willis şi notă numărul maşinii, apoi se duse la secţie să-şi dactilografieze raportul în trei exemplare.

5

În acel an, aprilie sosi atât de brusc, încât îţi tăia răsuflarea. În oraş domnea o atmosferă ca de asediu: vânturile de martie suflau aidoma unor trâmbiţe de război, sub picioare scârţâia un strat de zăpadă înnegrită şi murdară, bătătorită de bocancii miilor de trecători, cerul era greoi şi plumburiu ca praful de puşcă, fără măcar o rază de soare care să-l lumineze… Populaţia mergea grăbită pe străzi, înfofolită în haine groase, cu feţele pişcate de ger şi cu moralul foarte scăzut. Frigul era ceva care ataca necontenit, făcându-i şi mai închişi şi morocănoşi pe cei care nu se remarcaseră nici o dată prin generozitate. Willis detesta frigul. Se simţea imaterial în timp şi spaţiu, victima unui duşman nemilos care ataca fără de veste, hotărât să facă oraşul una cu pământul şi să-i devoreze morţii. Eliberarea părea doar un vis îndepărtat. Meteorologii anunţau mereu fronturi de aer cald din Georgia, dar acestea nu se materializau nici o dată. Zi după zi, cenuşiul mohorât al lui martie persista, frigul fiind un duşman pătrunzător, necruţător şi răzbunător, pregătit pentru o capitulare cumplită.

Şi, dintr-o dată, fu aprilie…

Adieri parfumate veneau pe neaşteptate dinspre Old Seawall. Capetele de prea multă vreme plecate din cauza inamicului se ridicau pline de speranţă spre cerul care se limpezea, nasurile amorţite adulmecau suspicioase aerul în încălzire, ochii apoşi clipeau surprinşi şi neîncrezători. Se renunţase la paltoane. Străini, în acest oraş de străini, îşi zâmbeau unul altuia pe stradă. De-a lungul zidurilor de piatră din Grover Park, tufişuri de forsiţia şi de măceş sălbatic dădură în floare, timide şi nesigure, flori galbene şi roz contrastând cu peticele de zăpadă murdară în curs de topire.

Era, în sfârşit, aprilie…

Şi, în aprilie, la două zile după Paşte, un cadavru apăru pe teritoriul Secţiei 12 de poliţie.

Vecinul mortului i se plânse administratorului că din apartamentul 401 vine un miros ca şi cum cineva ar fi făcut chiftele din carne de om. Poliţiştii de la Urgenţe-911, care veniră în urma apelului, recunoscură imediat duhoarea de carne în descompunere. Ei blestemară vremea ce se încălzise pe neaşteptate şi, înainte de a intra în casă, desfăşurară un sac de plastic pentru cadavru.

Mortul fu identificat drept Basil Hollander, contabil la firma *Kiley, Benson, Marx & Rudolph.*

Brigada de detectivi a Secţiei 12 desemnată pentru investigarea cazului era formată din Sam Kaufman şi Jimmy (Ciocârlie) Larkin[2]. Nici unul dintre ei nu ştia că doi detectivi din altă secţie de poliţie anchetau un caz de otrăvire. De fapt, nici unul nu-i cunoştea câtuşi de puţin pe Carella şi pe Willis. Cei doi detectivi de la Criminalistică, obligaţi să se prezinte la locul crimei, au fost Mastroiano şi Manzini. Ei lucraseră la secţia Criminalistică-Vest şi-i cunoşteau doar vag pe Monoghan şi Monroe, care lucrau la Criminalistică-Est.

Monoghan şi Monroe citiseră majoritatea rapoartelor de la Secţia 87 privitoare la cazul McKennon şi se presupunea că ştiu că în rândul celor anchetaţi se află un contabil pe nume Basil Hollander. Dar ei n-aveau nimic de împărţit cu cazul de la Secţia 12; oraşul ăsta era într-adevăr unul mare!… De fapt, s-ar fi putut foarte bine să nu facă legătura nici dac-ar fi fost chemaţi în mod special, ceea ce nu era posibil, Secţia 12 de poliţie păzindu-şi teritoriul cu aceeaşi gelozie cu care-şi păzea reputaţia fără pată. Oricum, Monoghan şi Monroe erau nişte poliţişti foarte ocupaţi, dintre aceia care ştiau o mulţime de bancuri scatologice.

În consecinţă, Willis se întâmplă să citească despre cadavru abia în ziua următoare, la doi aprilie.

Până atunci fusese ocupat încercând să dea de urma Mercedesului negru care oprise în faţa casei lui Marilyn, la douăzeci şi şapte martie şi depusese la intrare un raton uriaş. O verificare la Secţia Furturi Auto îi indicase lui Willis că numărul maşinii aparţinea unui model nou de Mercedes-Benz, înregistrat pe numele preşedintelui unei firme de modă numite *Lily Fashions Inc.,* cu birourile pe strada Burke. Preşedintele se numea Abraham Lilienthal, de aici (bănuiau cei de la Secţia Auto) şi denumirea de *Lily Fashions.*

Un telefon la domnul Lilienthal dezvălui faptul că maşina acestuia fusese furată în noaptea de douăzeci şi trei martie şi că, după câte ştia, nu fusese încă recuperată. Suna oare Willis ca să-i spună că au găsit-o? Nu, Willis îl întrebă pe Lilienthal dacă i se adresase cineva vreodată cu apelativul Mickey. Lilienthal replică tăios:

— Cum? Mickey? Îţi baţi joc de mine, domnule?

Un telefon ulterior, la Secţia Furturi Auto, îl informă pe Willis că maşina fusese şterpelită din faţa unui bar de homosexuali din Quarter, deşi Lilienthal susţinea că el se aflase într-un apartament de deasupra barului, în vizită la un prieten care trăia după aceleaşi principii ca un preot metodist. În orice caz, maşina încă nu fusese recuperată. Detectivul de la Furturi Auto era de părere că, până acum, fusese deja făcută bucăţele şi că părţi din ea se vindeau peste tot, de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite.

Când Willis îi povesti cum reperase maşina nu mai târziu de marţi seară, detectivul de la Furturi Auto răspunse:

— Asta a fost marţi seară, amice. Azi e miercuri!

Willis îi spuse totuşi că maşina ar putea să fie condusă de un bărbat pe nume Mickey, îmbrăcat cu o haină de raton. Detectivul de la Furturi Auto pufni, pe un ton sec, după părerea lui Willis:

— Grozav, am să verific dosarul cu ratoni delincvenţi! şi închise.

Reieşea acum că aşa-zisa „prietenă" a lui Marilyn sau era hoţ de maşini, sau *cunoştea* pe cineva care

fura maşini. Willis se pregătea s-o sune iarăşi pe Marilyn, nu ca să se împrietenească, ci fiindcă între timp mai apăruseră câteva întrebări, la care ea trebuia să dea un răspuns. Dar în acel moment zări ştirea despre Basil Hollander şi, în loc de asta, sună la Secţia 12.

Detectivul de gradul întâi James Larkin era un bărbat solid, în jur de cincizeci şi cinci de ani, cu păr roşcat ce începea să încărunţească şi ochi albaştri a căror sclipire nu mai avea mult până să se stingă. Purta harnaşamentul pentru pistol pe umăr, pantaloni albaştri ca nişte burlane, pantofi maro şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate. Haina şi-o pusese pe spătarul scaunului. Părea uşurat că-l sunase Willis.

— Dacă-i cazul tău, ia-l! îi spuse el la telefon.

— Păi, încă nu ştiu dacă au legături, răspunse Willis.

— Chiar dacă *nu* au legătură, poţi să-l iei, se oferi Larkin.

— A fost otrăvit? întrebă Willis.

— Înjunghiat, spuse Larkin.

— Când?

— Medicul apreciază că în noaptea de duminică.

— Asta ar merge…

— Duminica de Paşte. Am aflat însă abia ieri, de Ziua Păcălelilor. Tipul de alături l-a anunţat pe administrator că se simte un miros urât şi acesta a chemat Urgenţele. Uşa de la intrare era descuiată, au intrat imediat. Au găsit cadavrul în camera de zi, complet îmbrăcat, cu beregata tăiată.

— Ce fel de încuietoare avea la intrare?

— Una cu resort, de tip Mickey Mouse.

— Era vreun sistem de securitate în clădire?

— Nici pomeneală. Ce te face să crezi că-i omul tău?

— Tipul meu o cunoştea pe una pe care-o cunoştea şi-al tău…

— Cucoana umblă cu un cuţit la ea?

— Nu ştiu.

— Atunci, ce vrei să faci, Willis? Ţi-l dau cu plăcere, crede-mă… Da' dacă-i vorba să fie aruncat dintr-o parte în alta, ca o minge de ping-pong, între secţiile de poliţie, cred că ne batem singuri cuie în talpă şi nu e cazul!

— În ce stadiu eşti?

— Ţi-am spus, l-am descoperit abia ieri. Am „făcut" clădirea şi vecinii, modelul obişnuit şi am obţinut un raport verbal de la biroul medicului legist, dar deocamdată fără documente; cauza a fost tăierea carotidei cu un corp foarte ascuţit. Intervalul post-mortem ţi l-am dat deja…

— Ceva amprente în apartament?

— Numai ale victimei. Nici una străină.

— Vreun semn de intrare forţată?

— Cum ţi-am mai spus, e o încuietoare Mickey Mouse. Poate a fost forţată, dar cine ştie? Poate că-l cunoştea pe asasin şi i-a deschis chiar el…

— Exista vreo urmă de vizită?

— Cam ce?

— Pahare pe măsuţă… alune într-un bol… orice.

— Cauţi urme de ruj?

— Caut ceva de la care să pornesc.

— Nu căutăm toţi aşa ceva? întrebă Larkin. Mie îmi pare că tipul citea şi-şi bea cafeaua când a intrat ucigaşul. Am găsit ceaşca pe o măsuţă lângă canapea, cartea pe jos…

— Arăta ca şi când ar fi căzut?

— Arăta ca şi cum ar fi fost pe jos, zise Larkin.

— Deci crezi că a fost surprins citind?

— Încă nu cred nimic.

— Unde se afla cadavrul? Pe canapea sau…?

— Pe podea, în faţa canapelei. În plină descompunere. În Duminica Paştelui era încă frig, administratorul mai dădea căldură Apoi ne-am trezit la tropice, pe nepusă masă şi lucrurile s-au înrăutăţit văzând cu ochii.

— A văzut sau a auzit cineva, din clădire, ceva?

— Surzi, muţi şi orbi, zise Larkin plictisit. Ca de obicei.

— Ai vorbit cu cineva de la el de la serviciu?

— Asta voiam să facem azi. Deci cum rămâne, Willis? Vrei cazul sau nu? Dacă da, trebuie să vorbesc cu şefu'…

— Cred că-i al nostru, spuse Willis şi oftă.

— Bine, zise Larkin.

— Poţi să trimiţi hârtiile la noi?

— Le dau la copiat şi le trimit. Curierul se ridică pe la unsprezece…

La ora 11.10 în acea miercuri dimineaţă, la doi aprilie, Steve Carella sună la apartamentul cu numărul 12A dintr-o clădire de pe strada Front, în centrul cartierului Isola. Era aşteptat şi uşa se deschise aproape imediat. Omul din cadrul ei măsura cam 1,75 m înălţime şi vreo 80 kg. Avea ochi albaştri, prietenoşi, în spatele ochelarilor cu rame închise la culoare, păr şaten-deschis, o mustaţă de aceeaşi culoare şi un zâmbet binevoitor. Purta o haină sport în carouri, pantaloni gri şi o cămaşă albastră, descheiată la gât. Carella îşi închipui că are vreo patruzeci de ani.

— Doctor Ellsworth? întrebă el.

— Detectiv Carella? Poftiţi înăuntru!

Carella îl urmă într-un living mobilat eclectic, într-un amestec improbabil, dar reuşit, de clasic şi modem. Un dulap bogat sculptat, din Bretagne, se afla pe peretele opus unui aranjament de canapele de piele modulare. O pictură expresionistă abstractă, de un roşu violent, atârna deasupra canapelelor. Ceva ce semăna a Rembrandt – dar cu siguranţă nu era – atârna pe un alt perete. Mai erau şi două scaune de piele neagră, Saarinen. Plus un jilţ cu spătarul drept, care părea victorian, tapisat cu brocart verde, scump.

— Scuze că a trebuit să mă căutaţi prin tot oraşul, spuse Ellsworth. E ziua mea liberă…

Carella se gândi că miercurea era recomandabil să nu te-apuce durerile de dinţi. Cei mai mulţi dentişti din oraşul ăsta îşi luau liber miercurea!

— Nici o problemă, spuse el. Numărul dumneavoastră de-acasă era trecut chiar sub cel de

la cabinet.

— Totuşi… zise Ellsworth şi surâse a scuză. Vreţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, refuză politicos Carella.

— Deci, continuă Ellsworth, aţi venit pentru Jerry McKennon…

— Da.

— Ce-aţi vrea să ştiţi?

— Conform agendei sale de întâlniri, a venit aici pe opt martie…

— Da?

— La ora unsprezece.

— Îhî.

— … şi din nou pe cincisprezece, la aceeaşi oră…

— Îhî.

— … şi-avea fixată următoarea vizită sâmbăta trecută, pe douăzeci şi nouă… Dar, desigur, nu şi-a respectat angajamentul!

Ellsworth oftă adânc.

— Nu, zise el şi clătină din cap cu tristeţe.

— Dar celelalte întâlniri le-a respectat, nu-i aşa?

— Cred că da, n-am programările aici, însă…

— De obicei respecta orele fixate?

— O, da!

— Era de mult timp pacientul dumneavoastră?

— Din ianuarie, spuse Ellsworth.

— Ce fel de om era?

— Îl cunoşteam doar din punct de vedere profesional, desigur…

— Da, desigur.

— Dar părea întotdeauna foarte deschis şi prietenos. Mulţi dintre cei care vin la dentist nu se-aşteaptă la nimic bun. Mă tem că dentiştii nu s-au bucurat de un renume prea strălucit de-a lungul timpului. Când rula filmul *Marathon Man*... l-aţi văzut?

— Nu, răspunse Carella.

— Ei bine, Laurence Olivier e un fost nazist care face nişte chestii *îngrozitoare* cu dinţii lui Dustin Hoffman, în timp ce acesta stă legat într-un scaun

de dentist. Credeam că n-o să mai am nici un pacient. Şi, de curând… aţi văzut *Poziţii compromiţătoarei* sau măcar aţi citit cartea?

— Nu, îmi pare rău.

— E vorba de un dentist fustangiu, găsit asasinat. N-aveţi idee câte glume am înghiţit de-atunci! Chiar şi de la propria-mi soţie: „Iar te grăbeşti să ajungi *la cabinet,* dragul meu?”. Implicaţia era că, o dată ce o femeie stă cu *gura* deschisă la dentist, ei bine… Dădu din cap, necăjit. În orice caz, mulţi consideră dentiştii drept nişte… persoane nu prea plăcute, să zicem. Dumneavoastră vă place dentistul pe care-l aveţi?

— Păi…

— Bineînţeles că. Nu! Noi suntem ăia răi, zise Ellsworth clătinând din cap. Când, de fapt, nu încercăm decât… Mă rog, n-are importanţă! N-am de gând să ţin o predică despre Dentistul-Cavaler-în-armură-strălucitoare. Încercam doar să vă explic că Jerry McKennon nu venea nici o dată la mine cu gândul că va fi *torturat.* De fapt, Jerry mi-a spus câteva bancuri foarte bune. Apropo, nici unul nu era cu *dentişti…*

— Sunt multe, bancurile cu dentişti? întrebă Carella.

— *Vă rog,* zău! îl imploră Ellsworth.

Lui Carella nu-i venea în minte nici un banc de genul ăsta.

— Fapt e că… până nu de mult, oricum… era întotdeauna bine dispus, pus pe glume şi în largul său, la mine în cabinet.

— Când spuneţi „până nu de mult”…

— Da, ştiţi…

Ellsworth clătină din cap.

— Poate din cauza tratamentului, n-am idee… Unii, când aud de cuvântul „canal”, îl şi văd pe dentist săpând în Suez sau în Panama. De fapt, e o chestie obişnuită. Se scoate nervul mort, se curăţă şi se astupă canalul, apoi îmbrăcăm dintele.

— Pentru asta erau ultimele vizite, plombă de canal?

— Da. Vreţi să repetaţi datele pe care mi le-aţi spus? Ştiu că a venit de mai multe ori, în februarie…

— N-am decât datele pe martie, spuse Carella.

— Pe la începutul lunii, nu?

— Da, una era pe opt martie.

— Cam pe-atunci, da. În februarie i-am scos nervul, am curăţat canalul, l-am obturat şi aşa mai departe. În martie…

— Obturat?

— Adică l-am astupat. Trebuie să fi fost pe opt martie când i-am pus o coroană temporară. Şi, cum peste o săptămână…

— Da, pe cincisprezece…

— Asta e data pe care-o aveţi? Atunci, aia trebuie să fie. Atunci am luat o amprentă a dintelui… un model, ştiţi, pentru coroana definitivă… apoi am cimentat la loc coroana temporară. Cea definitivă urma să fie gata peste câteva săptămâni.

— Asta ar fi fost pe douăzeci şi nouă…

— Cred că da.

— Vizită la care n-a mai venit.

— Da.

Ellsworth clătină din cap.

— Ştiţi, ar fi trebuit să-mi închipui…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Lumea nu se gândeşte nici o dată la dentişti ca la nişte *medici,* dar şi noi avem în programă aceleaşi ştiinţe biologice ca şi doctorii. Anatomia umană, biochimia, bacteriologia, histologia, farmacologia, patologia… studiile noastre includ toate astea. Şi-atunci când un om, vesel de felul lui, apare deodată cu o figură atât de… de abătută… ei bine, eu ar fi trebuit să bănuiesc că e o problemă psihologică la mijloc.

— Vi s-a părut deprimat, nu?

— Groaznic.

— Disperat?

— Asta e o altă definiţie a lui „deprimat”, nu-i aşa?

— A spus de ce?

— Nu.
— N-a făcut vreo aluzie?
— Nu.
— Nici măcar vag…
— Nu.
— … la ce ar fi putut să-l necăjească?
— Nu.
— Atunci, nu cred că aţi fost prea surprins, spuse Carella.
— De ce anume?
— De moartea lui. Prin otrăvire.
— Adică dacă eu cred că-i vorba de o sinucidere?
— Şi nu credeţi?
— Nu, n-am bănuit nici o dată c-ar putea s-o facă. Nici o dată, în privinţa asta, am fost extrem de surprins. Când am auzit… *Doamne,* ce şoc! Un pacient să se otrăvească? Şi… ca să fiu sincer, detectiv Carella… mă simt vinovat.
— Vinovat?
— Da. Că *nu* am fost mai perspicace, că *nu* mi-am dat seama cât de serioasă era deprimarea lui, că *nu* am anticipat… da, sinuciderea lui! Clătină din cap. Prea luăm lucrurile de-a gata. Pierdem din vedere semnele importante…
— Da, aprobă Carella privind din nou în carnet. V-a menţionat vreodată vreunul dintre aceste nume? întrebă el. Marilyn Hollis?
— Nu.
— Nelson Riley?
— Nu, îmi pare rău.
— Charles Endicott, sau Chip. Oricare dintre ele?
— Nu.
— Basil Hollander?
— Nu.
Carella închise carnetul.
— Doctore Ellsworth, spuse el, mulţumesc foarte mult că mi-aţi acordat o parte din timpul dumneavoastră. Îmi pare rău că v-am deranjat în ziua liberă…
Se ridică, îşi pescui portofelul şi-i întinse lui Ellsworth o carte de vizită.

— Mă puteţi găsi la numărul acesta, zise. Dacă se întâmplă să vă amintiţi ceva care-ar putea avea cât de cât însemnătate pentru moartea lui, v-aş fi recunoscător dacă m-aţi suna!

— O voi face neapărat, promise Ellsworth.

— Încă o dată, mulţumesc, repetă Carella. Iar dacă voi avea nevoie cândva de vreun dentist…

— Nu vă duceţi la Laurence Olivier, rosti Ellsworth şi zâmbi.

Hârtiile de la Secţia 12 sosiră prin curier, puţin după ora unu. Îi spuseră lui Willis cam tot ce-i spusese Larkin la telefon, dar menţionau în plus ora exactă la care Hollander ajunsese acasă, în Duminica Paştelui. Un vecin îl zărise urcând cu liftul, în jur de 19.30. Hollander coborâse la etajul patru. Medicul – confruntat cu date nesigure, precum schimbarea temperaturii din apartament şi faptul că trupul zăcea pe un covor termo-absorbant – estimase vag ora morţii, ca situându-se în noaptea de duminică, târziu, sau luni dimineaţă, devreme. În orice caz, victima era încă în viaţă la 19.30 – probabil îndreptându-se spre apartamentul 401 de pe palier. Willis se întrebă ce făcuse Marilyn Hollis duminică seară, după şapte şi jumătate.

Nu-l mai văzuse pe Carella de dimineaţă, de când veniseră la serviciu. Carella încă nu ştia că moşteniseră un cadavru de la Secţia 12. Nu ştia nici locotenentul Byrnes. Willis se duse la acesta în birou şi-i aduse la cunoştinţă situaţia.

— Ai înnebunit? răcni Byrnes.

Avea ferestrele larg deschise, lăsând să pătrundă adierile parfumate de aprilie. Stătea în cămaşă, în spatele unei grămezi de hârţoage trântite pe birou – păr tuns scurt, cenuşiu ca oţelul, ochi albaştri tăioşi, măriţi de uimire. Willis avu senzaţia că acuşi-acuşi o să sară peste teancul de hârtii şi-o să se repeadă la beregata lui.

— De ce dracu' ai…

— *Trebuie* să fie înrudite, rosti Willis calm.

— Şi *eu* sunt înrudit cu un văr de-al treilea din Pennsylvania…

— Aici nu-i vorba de un văr de-al treilea, Pete! exclamă Willis. E cea de-a doua victimă care-a avut legături intime cu o femeie pe nume Marilyn Hollis!

— Vrei să spui că ea i-a omorât?

— Zău, Pete, cum pot să spun aşa ceva?

— Atunci, *ce* vrei să spui? Avem aici cazuri destule, cât să ne ajungă până la Paştele *viitor*…

— Şi ce vrei *să fac* eu? pufni Willis cam ţâfnos, ţinând seama că vorbea cu şeful. Să-i dăm cazul *nostru* lui Larkin?

— Cine dracu' e Larkin? întrebă Byrnes.

— Secţia 12. Asta vrei să fac?

— Vreau *să mă întrebi* data viitoare, înainte de a prelua jumătate din împuţitele de crime din oraşul ăsta!

— Trebuia să te întreb, ai dreptate…

— Ştii al dracului de bine că aşa trebuia! Cine se ocupă de hârtiile de transfer?

— Larkin.

— Slavă Domnului! I le trântim pe birou lui Miscolo…

— Nu, Secţia 12 se ocupă.

— Eşti sigur că Larkin ăsta n-o să strice tot? Dacă mă ia la ochi conducerea din cauza asta, eu…

— E un poliţist cu experienţă, Pete. O să aibă grijă, nu-ţi face probleme. Va fi fericit să scape de-un caz…

— Cred şi eu, mârâi Byrnes.

La o cafea şi nişte sandvişuri, într-o bodegă soioasă aflată, după colţ faţă de secţia de poliţie, Willis îi spuse şi lui Carella noutatea.

— Un cuţit, zici? se interesă acesta.

— Mă rog, un obiect ascuţit, admise Willis.

— Dar nu otravă!

— Precis nu otravă.

— Eu nu mai pricep nimic. Tu pricepi? Tipul îşi bate atâta capul să regizeze o crimă complicată…

— *Trebuia* să fie crimă, nu crezi? spuse Willis. Adică, dacă mai de mult exista vreo îndoială, acum avem o a doua victimă şi e vorba tot de un amic al lui Marilyn Hollis. Trebuie să aibă legătură!

— Păi, sigur, spuse Carella. Dar tocmai asta e problema. Cineva a folosit nicotină, habar n-am de unde dracu' o fi făcut rost de ea, o otravă mortală care acţionează în câteva minute. Bine, deci trebuie să mă întreb *de ce.* Fiindcă el vrea ca noi s-o considerăm sinucidere, nu? Vrea ca noi s-o clasăm ca sinucidere. Dar după aia se întoarce şi *înjunghie* pe cineva. Treabă primitivă, Hal, simplă ca bună ziua! Nici o încercare de a ascunde că nu e vorba de sinucidere. De ce un spectacol de prima mână într-un caz şi apoi o treabă de mântuială a doua oară? Asta nu înţeleg…

— Da, e o chestie împuţită, spuse Willis.

Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Crezi că madama Hollis e amestecată? întrebă Carella.

— Poate. Dar dacă îşi suprimă amicii unul câte unul…

— Sau are pe cineva care o face…

— Atunci, de ce ne-a dat lista? Ar fi ca şi cum şi-ar da foc singură, nu?

— Îhî, încuviinţă Carella.

Cei doi bărbaţi tăcură din nou.

— Ea ştie că Hollander a mierlit-o? întrebă Carella.

— Încă n-am vorbit.

— Ar fi cazul. Chiar acum.

— Lasă-mă pe mine, îi ceru Willis.

Carella se uită la el, surprins.

— Singur, zise Willis.

Carella continua să-l privească.

— Vrea să fim prieteni, spuse Willis şi zâmbi.

6

Plângea când îi telefonă Willis.

— Tocmai am citit de bietul Baz, suspină ea.

— Când pot să te văd? întrebă el.

— Vino imediat!

Îi deschise chiar în clipa când el suna la intrare. Nici măcar nu întrebase cine e. Abia intrase în hol, când se auzi soneria care deschidea uşa apartamentului. Willis păşi în camera de zi. Nimeni.

— Domnişoară Hollis? spuse el şi-şi aminti că ea îl rugase să-i spună Marilyn. Marilyn? strigă el, simţindu-se complet idiot.

Vocea femeii veni de undeva de la etaj.

— Urcă, te rog, spuse ea.

O scară lată ducea la etajele superioare ale casei. Scări mochetate, o balustradă lustruită din lemn de nuc, plăcută la pipăit. La primul etaj, o sufragerie plină de oglinzi, cu o masă la care puteau sta confortabil douăsprezece persoane, o bucătărie cu cuptoare din oţel inoxidabil, frigider şi aragaz şi o uşă întredeschisă – o cameră ce părea a fi un fel de birou, cu un scrin rabatabil, rafturi cu cărţi şi un fotoliu în spatele căruia trona o veioză Tiffany.

— Marilyn? spuse el iar.

— Aici, sus, răspunse ea.

„Aici, sus” era un dormitor. Lambrisat ca şi restul casei. Un pat cu baldachin. Măsuţe de toaletă sculptate, pe cele două laturi, în partea opusă patului, o oglindă mare, cu ornamente şi ramă de alamă, în care te vedeai în întregime. O altă veioză Tiffany. Covoare persane pe parchet. O canapeluţă tapisată cu catifea albastră. La fereastra dinspre stradă, draperii de catifea care se potriveau cu canapeluţa. Pe care stătea… Marilyn.

Îmbrăcată în blugi, cu o cămaşă bărbătească având mânecile suflecate până la coate şi poalele atârnând. Desculţă. O adevărată Fetiţă Rătăcită.

Ochii ei, mărturie a lacrimilor de la telefon, erau umflaţi şi roşii.

— Nu l-am omorât eu, rosti ea brusc.

— Dar cine-a spus aşa ceva?

El îşi dădu seama că îl plasase imediat în defensivă. Poliţistul mare şi rău, care vine şi acuză…

— Altfel, de ce-ai mai fi aici? întrebă ea. Te rugasem să mă suni şi mi-ai promis. Dar n-ai făcut-o. Acum, Baz e mort…

— E unul dintre motivele pentru care sunt aici, aşa e.

— Şi celălalt motiv?

— Voiam să te revăd, spuse el şi se întrebă dacă minţea sau nu.

Femeia ridică privirile. El stătea în picioare, la nici un metru distanţă. Privirea ei pătrunzătoare, de un albastru palid, îl cerceta, părând să încerce să-i pătrundă dincolo de craniu, să-i scormonească în cele mai îndepărtate colţişoare ale minţii, pentru a afla adevărul. „Sinceritate”, spusese ea. Poate că asta şi voia, în fond. Dar, atunci, de ce minciuna cu Mickey cel-în-haină-de-raton?

— Să începem cu bietul Baz, bine? zise el.

Un strop de sarcasm în voce; trebuia să fie atent. N-avea rost s-o pună în gardă.

— În ziar scrie că a fost înjunghiat, spuse Marilyn. E adevărat?

Ceea ce, dacă ea l-ar fi omorât, ar fi fost o întrebare deosebit de isteaţă.

— Da, zise el.

Răspunsul potrivit, indiferent dacă l-a înjunghiat ea sau nu. Dar, într-o anumită măsură, nu-i plăcea să facă pe detectivul cu ea. Se întrebă de ce.

— Cu un cuţit?

Altă întrebare iscusită. Medicul spusese doar: „un obiect ascuţit”. Desigur, putea fi un cuţit, dar la fel de bine putea fi orice altceva cu care să sfâşii carnea şi ţesuturile. Spre deosebire de ofiţerii de poliţie, majoritatea oamenilor presupun automat că „înjunghiat” înseamnă cu un cuţit. Atunci, de ce

întrebase ea dacă arma fusese un cuţit? Era asasinul? Folosise altceva decât un cuţit?

Se hotărî s-o facă pe şmecherul.

— Da, spuse, un cuţit şi îi privi cu atenţie ochii.

Nu văzu nimic în ei.

Ea dădu din cap aprobator.

Asta era tot.

Nu spusese nimic.

— Unde erai în Duminica Paştelui? întrebă el.

— Iar începe chinul, se lamentă ea.

— Îmi pare rău că trebuie să întreb…

— Eram cu Chip.

— Endicott?

— Da.

Juristul care-i ţinuse lui Willis o lecţie despre prietenia dintre bărbat şi femeie.

— Între ce ore? întrebă el.

— Tu *chiar* crezi că l-am omorât pe Baz!

— Sunt un poliţist în exerciţiul funcţiunii, rosti ferm Willis.

— Iar eu credeam că suntem pe punctul de a deveni prieteni, replică ea. Mi-ai spus că ai venit fiindcă voiai să mă revezi…

— Am spus că ăsta e unul dintre motive.

Ea oftă adânc.

— Bine, zise, perfect. M-a luat de aici la ora şapte.

— Unde erai la 7.30?

Ora la care un vecin îl văzuse pe Basil Hollander în lift, la el acasă, pe strada Addison.

— Mâncam, răspunse ea.

— Unde?

— La un restaurant numit *Fat City.*

— Unde?

— King, colţ cu Melbourne.

La o distanţă apreciabilă spre periferie. Secţia Opt-şase? Era sigur că King colţ cu Melbourne era în Opt-şase, departe al dracului de Secţia 12.

— La ce oră aţi plecat din restaurant?

— Pe la nouă.

— Şi unde v-aţi dus?

— La Chip acasă.
— La ce oră ai părăsit apartamentul?
— Pe la opt, luni dimineaţă.
— Ai petrecut noaptea cu domnul Endicott?
— Da.
Asta îl cam deranja.
— Probabil că el va confirma toate astea…
— Sunt sigură că da, zise Marilyn.
Medicul afirmase că Hollander fusese ucis în noaptea de duminică sau luni dimineaţă, devreme. Conform spuselor lui Marilyn de-acum (şi fără îndoială ale lui Endicott, când urma să-i vină şi lui rândul la anchetă), ei se aflaseră împreună, la el acasă, de duminică seară de la nouă până la opt luni dimineaţa. Asta era foarte frumos. În afara cazului că unul dintre ei plecase să-l aranjeze pe bietul Baz…
— Există portar în imobilul lui Endicott? întrebă Willis.
— Da, răspunse ea.
— Te-a văzut intrând?
— Aşa îmi închipui.
— Era acelaşi portar la ora opt luni dimineaţă?
— Nu.
— Celălalt portar te-a văzut ieşind, da?
— Ne-a chemat taxiurile.
— Două taxiuri?
— Da. Chip mergea la birou, iar eu mă întorceam acasă.
— Cred că îţi dai seama că voi vorbi cu ambii portari…
— Sper, zise ea. Eşti un poliţist în exerciţiul funcţiunii!
— Cum îl cheamă pe taică-tău? întrebă el brusc.
— Ce-ai zis? tresări ea.
— *Jesse* Hollis? Joshua? Jason?
— Jesse… Şi Stewart… E tatăl meu vitreg.
— Cum se scrie?
— S-T-E-W… De ce? Crezi că *el* l-a omorât pe Baz?

— Cineva a făcut-o, spuse Willis. Unde locuieşte?

— La Houston, zise ea. Am terminat cu interogatoriul?

— Nu-i un interogatoriu, se scuză el. Doar…

— Doar muncă de poliţist în exerciţiul funcţiunii, mi-ai mai spus.

— Da, spuse el. Şi încă n-am terminat…

— Hai, termină mai repede, ca să putem bea ceva!

El o privi mirat.

— Îmi placi mult mai mult când nu eşti un poliţist în exerciţiul funcţiunii.

— Cine e Mickey? întrebă Willis.

— Mickey? O, ce memorie bună ai! O prietenă.

— Care e numele de familie?

— Terrill.

— Are o sută zece kile şi poartă o blană de raton?

Marilyn făcu ochii mari.

— Circulă într-un Mercedes-Benz furat?

Marilyn zâmbi.

— Vai, vai, dar ne-am dat toată silinţa!…

— De ce-ai minţit în legătură cu Mickey?

— Fiindcă n-avea nici un rost să lungesc lista suspecţilor. Pe care, întâmplător, se pare că figurez la loc de frunte!

— Spune-mi ce ştii despre el…

— Nu prea multe.

— E hoţ de maşini?

— Habar n-am!

— Doar *a venit* aici, nu? Cum adică, n-ai habar?

— Atunci l-am văzut pentru prima dată. Şi ultima… Auzi, te superi dacă torn ceva de băut? Simt nevoia să beau. Mă crezi sau nu, moartea lui Baz a fost un şoc pentru mine…

— Simte-te ca acasă, zise el.

Se ridică de pe canapeluţă şi se îndreptă spre una dintre noptiere. Deschise o uşă. Înăuntru, şiruri de sticle şi pahare. Scoase o sticlă de gin, deschise altă uşă: un frigider mic.

— Tot scotch bei? întrebă ea.

— Nu la ora trei după-amiază.

— Nu pot să sufăr scotch-ul, mărturisi ea. La cât termini serviciul? O să pun ceasul înainte.

— La patru. De fapt, mă eliberez la patru fără un sfert.

— Treci peste regulament, îl îndemnă.

— Nu, zise el. Mulţumesc!

Marilyn dădu din umeri, scoase trei cuburi de gheaţă dintr-o tăviţă, le dădu drumul într-un pahar şi turnă deasupra o porţie zdravănă de gin.

— Pentru zilele de aur şi nopţile de purpură, toastă ea şi bău.

— Povesteşte-mi despre Mickey, îi ceru Willis.

Marilyn se îndreptă spre pat şi se aşeză pe margine.

— Era în oraş de câteva zile. Prietena mea Didi i-a spus să mă sune. Punct.

— Obişnuieşti să ieşi cu bărbaţi necunoscuţi? Străini care se dovedesc a fi hoţi de maşini?

— Nu ştiam că e hoţ de maşini. În cazul în care *într-adevăr* asta el Şi n-am ieşit cu el. Doar am…

— Erai îmbrăcată de oraş. Rochie albastră, elegantă, cercei cu safire, pantofi cu toc înalt…

— Deci ai observat, murmură ea şi sorbi din gin. De unde ştii că nu m-am gătit *pentru tine*?

— Hai, las-o moartă! pufni Willis.

— Ai o părere foarte proastă despre tine însuţi, n-am dreptate?

— Nu, de fapt îmi închipui că sunt buricul pământului… Să lăsăm psihoterapia, bine? Dacă *n-ai* ieşit cu golanul ăla de Mickey Terrill…

— Am băut câteva pahare aici şi după aceea fiecare şi-a văzut de drumul lui, preciză Marilyn. De ce te-nfurii aşa?

— Hoţii au darul să mă înfurie! Şi hai să nu deviem… Mie mi-ai spus că ieşi cu o prietenă. Ziceai că mergeţi împreună la masă…

— Da, încuviinţă Marilyn şi sorbi iarăşi din gin. Cred că am minţit…

— De ce?

— Păi, dacă-ţi spuneam că Mickey e bărbat, începeai cu aceleaşi întrebări pe care mi le pui acum şi nu voiam să crezi că sunt genul de fată care iese în oraş cu bărbaţi necunoscuţi, ceea ce n-ar fi făcut decât să te înfurie, exact ca acum!

— Nu sunt *furios!* rosti agasat Willis.

— Nu-i deloc furios, se vede de la o poştă! îl maimuţări Marilyn, dând ochii peste cap.

El tăcu, preţ de câteva clipe.

Apoi spuse:

— Mă calci pe nervi, ştii?

— Mulţumesc, zise ea şi ridică paharul în semn de aprobare. Să ştii că e aproape patru!

El îşi privi ceasul.

— Vrei scotch-ul acum?

— Nu, răspunse el.

— Sau poate vrei să vii să mă săruţi? se interesă ea.

El o privi. Deodată, inima începuse să-i bată nebuneşte.

— Dacă asta vrei, spune, zise ea.

— Aş vrea, răspunse el.

— Atunci, fă-o!

Se duse spre patul pe care stătea. Se aşeză lângă ea.

— N-am omorât pe nici unul dintre ei, să ştii! îi şopti ea şi-l sărută.

Buzele li se întredeschiseră, capetele li se aplecară într-o parte, limbile căutându-se reciproc. El îi lăsă gura o clipă şi o privi în faţă.

Ochii albaştri scânteiau în lumina veiozei Tiffany aflate în colţul patului. Fără un cuvânt, Marilyn îşi descheie bluza. N-avea sutien, iar sânii îi erau exact cum trebuie, cu sfârcuri proeminente. El o mângâie, o sărută din nou. Ea îşi trase fermoarul blugilor şi-i scoase. Mâna lui se îndreptă spre slipul femeii, se făcu căuş acolo. Ea reacţionă cu un gâfâit, ca şuieratul unui şarpe, spinarea curbându-i-se în timp ce el îi lăsa slipul în jos, apoi mâna ei găsi fermoarul pantalonilor lui şi-l trase în jos, pătrunse

înăuntru ca să-l elibereze, cu ochii întorşi într-o parte, ca o călugăriţă.

Ceasul de pe una dintre noptiere ticăia tare, îndemnându-i parcă la o împerechere grăbită, fixând un tempo ca de metronom, ticăind în tăcerea ce se lăsase în timp ce el o explora în străfunduri, cu arcurile scârţâind ca un acompaniament, iar trupurile lor găsiră în sfârşit un ritm mai rapid decât al ceasului, un ritm subliniat de oase ciocnindu-se, izbindu-se între ele, un ritm constant, alert, care la început o făcu să murmure, apoi să geamă, apoi să scoată un ţipăt ascuţit şi puternic, precum un bocet irlandez – ceva primitiv, animalic şi înfricoşător.

Poziţia lor era absurdă, uniţi într-o îmbrăţişare intimă, strâns lipiţi unul de altul, scrâşnind, gâfâind, gemând, zvârcolindu-se – dar nici măcar nu se cunoşteau. Îmbătat de mirosul de gin din respiraţia ei, ameţit de abandonul ei sălbatic, pierdut într-un ritm frenetic ce o lua înaintea timpului, Willis confirma pasionat acest secret ridicol pe care-l împărţeau, străini fiind şi, cu fiecare zvârcolire animalică, uita din ce în ce mai mult că era un poliţist care ancheta o dublă crimă.

— Dă-mi-o! striga ea. Doamne, o vreau!

Secrete…

Mai târziu i-a spus lui Willis totul despre tatăl ei – tatăl ei *natural,* cel cu zilele de aur şi nopţile de purpura. Era un beţivan care-o bătea pe maică-sa de o învineţea, ori de câte ori trăgea la măsea. A încercat acelaşi lucru şi cu Marilyn, într-o noapte; a venit din oraş beat turtă şi a năvălit în camera fetei, tocmai când aceasta se pregătea să se bage în pat şi-şi punea cămaşa de noapte. A venit cu cureaua în mână şi a început s-o alerge prin toate încăperile, înjurând-o. A doua zi, Marilyn a plecat de-acasă.

— Am mers cu autobuzul până la cap de linie, pe bulevardul Coolidge, povesti ea, îmbrăcată aşa cum eram, cu uniforma de şcoală. Frecventam pe-atunci şcoala St. Ignatius, din Majesta – fustiţă ecosez şi haină albastră, cu emblema şcolii brodată cu auriu

exact aici, arătă ea atingându-şi sânul stâng. O frumoasă zi de mai, cu trei luni înainte de cea de-a şaisprezecea mea aniversare… Am luat apoi un autobuz până în California. *Era* un păcătos, crede-mă! Irlandezii sunt consideraţi cei mai mari băutori, nu? Ei bine, tata era regele beţivanilor din Majesta, dar părinţii lui se născuseră la Londra.

Willis asculta încordat fiecare silabă rostită de ea, simţind o apropiere ce depăşea pasiunea căreia îi cedaseră mai devreme; nici o femeie de pe pământ nu-i mai vorbise astfel. O ţinea strâns în braţe şi asculta.

— M-am dus în California ca să scap de tata, vreau să spun, cine dracu' ar fi suportat să mănânce câte-o chelfăneală de fiecare dată când taică-su venea beat? Aşa că acolo m-am încurcat cu tipu' ăla de pe plajă, care fusese halterofil. Avea muşchi ca de urangutan şi mult păr pe spate. Urăsc bărbaţii cu păr pe spate, tu nu? Şi cu tatuaje. Trebuie să fii mereu atent la cei cu tatuaje, sunt cei mai mari ticăloşi din lume. E un lucru stabilit că majoritatea protagoniştilor din jafurile armate au tatuaje, ştiai asta?

— Da, zise Willis.

— Păi, sigur, doar eşti poliţist! Tipul nu era răufăcător, dar obişnuia să mă bată în mod regulat, exact cum ar fi făcut tata dacă rămâneam acasă, în Majesta. E ceva ciudat aici, nu crezi? Poate ironia sorţii? Mi-a spus că fusese un pricăjit costeliv înainte de a se apuca de haltere şi că sportul ăsta schimbase totul, dându-i încredere în sine şi siguranţa de care avea nevoie, făcându-l să se simtă cu totul alt om. Asta a fost după ce într-o noapte era cât pe-aci să ajung la spital din cauza lui… Până la urmă, am chemat poliţia – sunt aşa politicoşi poliţiştii acolo, nu ca ăştia de pe-aici, vai, pardon! Îşi scot pălăria, spun: „Da, domnişoară, ce s-a întâmplat, domnişoară?”. Stau în faţa lor cu un ochi vânăt şi cu o buză umflată, în timp ce Domnul America îşi plimbă trupul plin de muşchi de colo-colo, iar ei mă întreabă dacă am de gând să-i cer

daune. Le-am spus s-o lase baltă. Adică, ce rost avea? Dar, data următoare când a ridicat mâna la mine, i-am spart o sticlă de vin în cap. I-am spus: „Acum, cheamă *tu* poliţia, idiotule!”. N-a făcut-o, dar nici n-a mai dat în mine. De fapt, ne-am despărţit chiar săptămâna următoare. Cred că nu suporta să aibă în preajmă pe cineva fără să nu-l dea cu capul de toţi pereţii. Ştii, unora chiar le place să bată femeile, nu mă întreba de ce. Tu n-o faci, nu-i aşa?

— Nu, spuse Willis.

— Aşa îmi închipuiam şi eu, zise Marilyn. Eram acolo de peste un an când m-a găsit mama, cu câteva luni înainte să împlinesc şaptesprezece ani. Mi-a spus că s-a măritat cu un milionar care avea petrol în Texas… Jesse, tatăl meu vitreg… şi m-am dus să stau la ei, în Houston. Un sfârşit fericit, nu? Ador happy-end-urile, tu nu?

După-amiaza se prelungea pe nesimţite în noapte. Şi, fiindcă ea fusese aşa de sinceră cu el şi-i dăruise fără rezerve atât trupul, cât şi mintea, el începu să-i povestească pe îndelete ce simţise în acea după-amiază, demult, când îl împuşcase pe băiatul de doisprezece ani. Dar gândurile ei zburau acum în altă parte, acolo unde-i era şi mâna, mintea i se concentra la ceea ce-i făcea lui cu mâna.

— În viaţă, nici o dată nu ştii ce urmează, nu-i aşa? spuse ea. Hai, te vreau încă o dată! Fata aia, pe care-o cunosc, poza pentru Nelson, l-ai cunoscut pe Nelson Riley, artistul… Hai, iubitule… Era dansatoare şi nu găsea de lucru, dar nu s-a descurajat şi până la urmă a obţinut o probă cu un coregraf… Da, aşa, e mult mai bine… Nu mai ştiu cum îl chema, un coregraf foarte important şi aşa a ajuns la baletul din Isola… Nu, până nu te simt că eşti foarte mare…

În sfârşit, el o pătrunse din nou şi ea ţipă iarăşi, într-un orgasm care probabil zgâlţâise toate ferestrele din oraş.

Acum, ea asculta.

Acum, când necesitatea imperioasă fusese depăşită, când secretul lor fusese reafirmat şi zăcea divulgat între ei, când trupurile lor erau asudate, cearşaful mototolit la picioare şi zgomotele de noapte ale oraşului pulsau vii dincolo de ferestrele dormitorului – acum, ea asculta cu adevărat.

Trase pătura peste ei şi i se cuibări în braţe, iar el îi şoptea în noapte, încercând să-i dezvăluie celălalt secret, acel secret şi mai ascuns, îi povesti iar despre cele două femei moarte şi despre proprietarul magazinului de băuturi zăcând pe podea şi de arma din mâna puştiului, de privirea lui sticloasă… „Pune-l jos!”, i-am spus, dar el tot venea spre mine. Am tras de două ori în piept, dar el nu se oprea şi atunci am mai tras o dată în cap, între ochi. Cred că era deja mort, totuşi venea spre mine din reflex. Corpul lui se mişca pur şi simplu, ca o găină după ce-i tai gâtul. Ultimul foc nu era necesar. Sunt sigur că una dintre celelalte împuşcături îl nimerise în inimă…

El se opri.

— Creierii i-au zburat, împroşcându-mă tot.

O tăcere lungă. O auzea cum respiră greu lângă el.

— Săracul de tine! rosti ea, în sfârşit. Dar nu trebuie să te laşi copleşit, zău. Îţi făceai datoria, tipul ucisese deja trei oameni…

— Da, dar…

— Te-ar fi omorât şi pe tine dacă-l lăsai. Nu-ţi făceai decât datoria…

— Tu nu înţelegi, spuse el.

— Ba da. Tu…

— *Mi-a făcut plăcere,* zise Willis.

Ea amuţi din nou. El se întrebă la ce se gândeşte. Apoi, ea spuse doar: „Nu te mai chinui pentru atâta lucru”. Adormi, cu picioarele înlănţuindu-i o coapsă şi cu o mână pe pieptul lui.

El rămase treaz foarte multă vreme. Se tot gândea la ce-i spusese: *„Mi-a făcut plăcere*”.

Se treziră la unsprezece dimineaţa. Marilyn căscă şi spuse:

— Bună, iubitule, ce mai face marele ucigaş? Se întinse şi se ridică privind într-o doară la ceasul de pe noptieră, apoi sări din pat într-o clipită. Doamne, făcu ea, am oră la doctor la douăsprezece! Se repezi în baia alăturată. Pune tu cafeaua, te rog! îl îndemnă ea, din mers. Doamne, trebuia să fi pus deşteptătorul! – şi fugi în baie.

Willis coborî în bucătărie, luă sucul de portocale din frigider şi puse cafeaua pe aragaz. Marilyn apăru peste zece minute, îmbrăcată cu un costum semănând cu acela al unui designer, albastru ca să fie în ton cu ochii, cu o bluză albastră dedesubt şi pantofi comozi, cu toc jos.

Stând în faţa lui, la masa din bucătărie, îi zise:

— Îţi aminteşti ce-ai spus azi-noapte… Vrei să-mi mai torni puţină cafea? Despre faptul, că ţi-a făcut plăcere – îţi aduci aminte? – să-l omori…

El luă cana cu cafea de pe plită şi începu să-i toarne în ceaşcă. Ochii li se întâlniră.

— Nu-i nici o problemă că ţi-a făcut plăcere. Adică, sunt o grămadă de lucruri urâte pe care le-am făcut în viaţă, tot soiul de orori şi pe urmă a trebuit să recunosc mai târziu faţă de mine însămi că mi-au făcut plăcere. Şi mai e ceva, omule, ăsta e *oraşul,* înţelegi ce vreau să spun? Adică, aici se întâmplă *tot felul* de lucruri groaznice… Ştii şi tu, doar eşti poliţist. Dar ori le laşi să te doboare, ori nu te mai gândeşti la ele şi atunci poţi supravieţui. Cât e ceasul?

— Şi jumătate, zise el.

— Cred că o să ajung la timp. Nu de alta, dar doctorul meu face o criză când un pacient întârzie, chiar şi un singur minut. Spuneam că poţi lăsa oraşul ăsta să te otrăvească sau poţi da totul pe gât, ca mierea dintr-o ceaşcă. Deci ai omorât un om şi ţi-a plăcut… Ei şi, ce dacă? Uită!

Înghiţi ce mai rămăsese în ceaşcă, scotoci în poşetă şi scoase de-acolo un ruj şi o oglindă.

Secrete.

Mistere.

Buzele i se rotunjiră pentru a primi vopseaua roşu-aprins. Strivi între ele un şerveţel, lăsându-şi pe el amprenta gurii. Îl făcu ghemotoc şi-l îndesă în coşul de gunoi de sub chiuvetă. Cam palidă, dar deloc de lepădat!

— Cel puţin nu arăt ca o epavă, remarcă ea.

— Arăţi minunat, o complimentă el.

— Ce drăguţ! exclamă Marilyn şi-l mângâie pe faţă. Trebuie s-o iau din loc, spuse şi aşeză ceaşca de cafea în chiuvetă.

— Vii înapoi? întrebă el. Pot să rămân până pe la patru după-amiază…

— Aş vrea, dragule, zise ea, dar am treabă toată ziua. Pregăteşte-te pentru mâine, bine? Faci asta pentru mine?

— O să mă pregătesc, încuviinţă el.

— Mmm, da… mormăi ea şi zâmbi, privind înspre partea de jos a trupului lui.

Îl sărută pe obraz, strânse prieteneşte cu mâna obiectul, se depărtă de el şi zise:

— Mâine dimineaţă, da? La zece.

— La zece, repetă el.

— Să nu întârzii, îl atenţionă ea ieşind din bucătărie, apoi se opri şi zise: Când eşti gata de plecare, trage pur şi simplu uşa după tine. O să dau drumul automatului telefonic, nu trebuie să răspunzi. Închide după tine ambele uşi, cea dinăuntru şi cea de la intrare, se încuie automat.

— Nu durează mult, spuse el. Vreau să fac un duş şi…

— Poţi să stai cât vrei.

Îl privi tandru, se apropie iarăşi de el şi-l sărută apăsat.

— Mmm, exclamă ea, o să fie grozav, nu? Se întoarse brusc şi plecă.

Willis o ascultă cum coboară scările, cum pune în funcţiune automatul telefonic din camera de zi, apoi auzi uşa de la intrare închizându-se în urma ei.

Se duse în baia de la etaj, făcu un duş şi se îmbrăcă.

Părăsi apartamentul puţin după ora douăsprezece.

Şi, cu toate că nu trebuia să fie la birou decât la patru fără un sfert, se duse imediat la secţie…

7

La avizier erau afişate trei schimburi, semănând acum cu cele ale poliţiştilor de la circulaţie, o inovaţie iniţiată de noul şef al detectivilor. Dar teoria e una şi practica altă: detectivii erau obişnuiţi să şi facă singuri programul.

Totuşi, schimbul de zi începea în mod oficial la opt dimineaţa şi ţinea până la patru după-amiaza. Cel de seară începea la patru şi se sfârşea la miezul nopţii. Schimbul de noapte (numit familiar „Schimbul cimitirului”) începea la miezul nopţii şi lua sfârşit la opt dimineaţa. Detectivii încercau să aranjeze schimburile astfel încât să fie de serviciu câteva săptămâni în şir ziua, apoi seara, apoi noaptea – cel mai potrivit mod de a stabili programe de somn, care oricum erau serios ameninţate.

În ciclul său inexorabil, se scursese jumătate din timp pentru schimbul de dimineaţă când Willis ajunse la secţie, pe la unu fără un sfert. Kling şi Brown stăteau la biroul lui Kling, mâncau sandvişuri şi beau cafea. În clipa în care Willis împinse grilajul care separa încăperea de culoarul de afară, Brown îi aruncă o privire surprinsă:

— Vrei să ajungi comisar? întrebă el, foarte serios.

Willis îl ignoră. Învăţase de-a lungul anilor că, dacă voiai să rezişti zeflemelelor şi înţepăturilor care musteau între pereţii acelei camere, trebuia să te abţii.

— Trei ore mai devreme, socoti Kling. Omul ăsta e dedicat trup şi suflet muncii lui!

Willis oftă.

— Există trei feluri de poliţişti, spuse Brown şi Willis ştiu că avea să urmeze o scenă comică improvizată pe loc (deşi, în acest caz şi Brown şi Kling erau pe locurile *lor).* Avem deci poliţistul chiulău…

— Chiulăul apare la serviciu cu întârziere, completă Kling.

— … şi se străduieşte să muncească, dacă-i posibil, cât mai puţin, fără ca şeful să observe că el trage chiulul.

Brown şi Kling, cei mai buni comici din secţia de poliţie, îşi făceau acum vestitul număr de comedie. Willis îi prefera, fără îndoială, sub acest aspect. Leroy Brown cel mare şi rău (deşi numele lui era Arthur şi toţi colegii îi spuneau Art sau Artie), negru ca tăciunele, înalt de 1,80 în, înclinând balanţa cântarului cu masa lui musculoasă de 110 kg şi înaltul, blondul şi subţirelul Bert Kling, arătând ca un băiat de la o fermă cu holde mănoase din Indiana (unde o fi asta), cu un puf ca de piersică pe obraji şi pe bărbie, cu ochi căprui, blânzi şi privire inocentă, un poliţist gata să plece urechea la orice dramoletă lacrimogenă fabricată de un pungaş – un cuplu de comici perfect.

— Auzi, Artie, cred că de data asta n-am nimerit omul!

Iar Brown, ca o fiară, gata să se repeadă, să zgârie şi să muşte, replică:

— Lasă-mă pe mine, Bert, o să-l fac bucăţele!

În câteva minute, hoţul era în braţele lui Kling, cerşind îndurare şi gata să mărturisească uciderea unei mătuşi fecioare cu doisprezece ani în urmă. Dar acum…

— Apoi, avem poliţistul tipicar…

— Vine la fix…

— Pleacă la fix…

— Bate totul în triplu exemplar…

— Merge la tribunal şi când nu e cazul…

— Lucrează fără să crâcnească de Crăciun şi de Anul Nou…

— Protector al celor nevinovaţi…

— Apărător convins al dreptăţii…

— Dar care nu-ţi acordă nici o secundă în plus faţă de timpul pentru care e plătit.

Brown rânji ca un lup.

— Şi apoi, avem tipul de poliţist ca Willis al nostru…

— La slujbă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru…

— Ia pistolul cu el în pat când se culcă…

— Nu te speria, *guapa* nu-i decât pistolul meu…

— Descoperă jafuri armate în timpul liber…

— Nici o dată nu cheamă ajutoare…

— Tinde să promoveze…

— Apare cu trei ore mai devreme să-i schimbe pe colegii lui…

— Iată un tip de poliţist castor-pastor…

— Apare pentru prima dată în America…

— În carne şi oase…

— Detectivul de gradul trei…

— Aspirând să devină gradul doi…

— Harold O. Willis!

— Fă o reverenţă, Oliver, spuse Brown.

Willis se întrebă cum de i-a aflat Brown al doilea nume. Ridică mâinile şi aplaudă anemic, de două ori. Apoi se duse la biroul lui Kling şi aruncă un sfert de dolar în farfuria de carton din faţa lui Brown.

— Foarte frumos, zise. Vă mulţumesc foarte mult, băieţi!

— Pe deasupra, e şi galanton nevoie mare, completă Brown, dar vârî repede moneda în buzunar.

— Steve ţi-a lăsat un bilet pe birou, spuse Kling.

— Păi… eu plec, zise Brown, că văd că schimbul a venit.

— Ba nu pleci deloc, spuse Willis. Stai jos!

Se duse la biroul lui şi luă biletul lui Carella. Îi scria să aştepte un răspuns telefonic de la Departamentul Hrană şi Medicamente, unde Carella sunase cu o zi înainte (în timp ce Willis era în pat cu Marilyn, dar Carella nu ştia), încercând să afle dacă nicotină se folosea pentru vreun produs comercial. Mai spunea ca Willis să nu-l aştepte la patru fix, fiindcă se ducea mai întâi la clădirea în care locuise Basil Hollander ca să mai discute o dată cu chiriaşii

cu care Larkin de la Secţia 12 mai discutase. *Fiindcă acum e cazul nostru,* scria el, *vreau să fiu sigur că a scos de la ei tot ce se putea.*

Willis se întrebă în ce categorie intra Carella, conform clasificării lui Brown.

Se mai gândi şi la sinceritate – ca să folosim cuvintele lui Marilyn – în legătura cu ce se întâmplase ieri după-amiază şi azi-noapte şi azi-dimineaţă, în locuinţa ei, mentalitatea lui de poliţist luând în considerare şi posibilitatea că gagica îl lăsase să-i facă felul doar ca o tactică diversionistă.

Îi spusese ieri că se credea buricul pământului, dar, într-un colţişor al minţii, el ştia că nu-i adevărat. Nu fusese nici o dată favoritul femeilor, mai ales că-i plăceau tipele mult prea înalte pentru el, asta ducând inevitabil la un refuz de genul „Ţi-ai-adus-şi-scara-cu-tine?”. Se considera un bărbat cu o înfăţişare obişnuită, într-o lume populată din ce în ce mai mult, se pare, cu bărbaţi spectaculos de arătoşi. Ştia că e scund. Mai ştia şi că se crede că bărbaţii scunzi au un resentiment împotriva lumii, pentru nedreptatea genetică ce i-a lipsit de centimetrii necesari concurenţei într-o ţară de giganţi. S-ar fi simţit mai bine în Japonia sau în India. Dar se afla în Statele Unite ale Americii, unde şi un şofer oarecare de taxi arăta ca un jucător de rugby. Generaţie după generaţie, crescând mai înalţi şi mai solizi, rezultat al hranei bune şi al medicamentaţiei adecvate… Exceptându-i, desigur, pe cei care trăiau în cocioabe.

Ca urmare a poveştii cu împuşcăturile – Doamne, n-ar fi trebuit să-i spună ei, oare de ce i se destăinuise în aşa hal? – căpătase o aversiune serioasă faţă de folosirea armei. Imediat după cea mai proastă zi din viaţa lui, Willis se înscrisese la un curs de judo şi îşi completase pregătirea cu lecţii de karate la Academia de Poliţie. Acum putea să doboare orice pungaş în zece secunde fără a fi nevoit să recurgă la forţa mortală a pistolului. Într-un fel, acest sentiment de putere secretă îi făcea plăcere. Vrei să arunci cu nisip în ochii Iu’ Ăla

Micu'? Bine, tăticu', trosc, pleosc, cum e cu o mână ruptă şi un ochi umflat? Nu trebuie decât să nimereşti cu arătătorul şi degetul mijlociu în spaţiul dintre buza de sus şi nas, să loveşti acolo şi poţi să-l faci praf pe adversar fără să pui mâna pe nenorocitul ăla de pistol!

Îi dezvăluise lui Marilyn, în orele petrecute împreună, mai multe despre el însuşi decât oricărei alte femei de până atunci. Avea ea ceva aparte. O receptivitate – fără jocuri de cuvinte intenţionate – care cerea o receptivitate reciprocă. Şi, cu toate astea, el încă stătea în cumpănă. O femeie incontestabil frumoasă să încurajeze în mod deliberat un avorton? De ce? El nu era buricul pământului şi o ştia. Era Harold Oliver Willis – chiar numele părea că i se potriveşte unui tip scund – detectiv de gradul trei, destoinic, experimentat, priceput la trucurile îndeobşte folosite de infractori şi totuşi dus de nas – poate – de o tipă ai cărei prieteni apropiaţi păreau să plece cu o rapiditate uimitoare spre acel tărâm etern al păcii cereşti. Patru bărbaţi pe listă, doi dintre ei deja morţi. Erau ceilalţi doi sortiţi, la rândul lor, morţii iminente? Oare acum figura şi el pe acea listă selectă, al cincilea bărbat care profitase de patul şi de sinceritatea mărinimoasă a lui Marilyn?

Dacă *era,* într-adevăr, sinceritate.

Îi spusese că tatăl ei vitreg se numea Jesse Stewart.

Milionar în domeniul petrolului.

Din Houston, Texas.

Cu riscul de a-şi atrage asupra sa furia locotenentului pentru o convorbire interurbană inutilă, îi ceru centralistei numărul Departamentului de Poliţie de la Houston; ea îl informă că sediul poliţiei de acolo se numea Houston Central şi formă imediat numărul, cerând secţia de detectivi.

Cel cu care vorbi Willis se numea Maynard Thurston. Şi-l închipuia ca pe un bărbat solid, cu faţa roşie şi o pălărie de cowboy. Îi spuse lui Thurston că se ocupa de o dublă crimă şi că ar fi

recunoscător pentru orice informaţie furnizată de poliţiştii din Texas despre un milionar petrolist, pe nume Jesse Stewart.

— A încălcat legea? întrebă Thurston.

— Păi, nu cred… E doar un petrolist bogat.

— *Toţi*[3] petroliştii-s bogătaşi p-aici, spuse Thurston.

Urechii nordice a lui Willis „toţi" şi „petrol" îi sunară identic.

— Da' de ce apelezi la organu' legii dacă omu' n-a făcut nimic?

— Ziceam că poate faceţi o mică verificare pentru mine, spuse Willis. Puteam, de fapt, să sun şi la Camera de Comerţ, dar…

— Îhî, dă-i drumu', rosti grăbit Thurston.

— Din experienţa mea, zise Willis, trăgând o linguşeală la adresa Texasului, ştiu că la voi poliţiştii se ajută între ei.

Urmă o pauză lungă pe fir.

Apoi Thurston zise:

— Ăă…

Willis aşteptă.

— Ziceai că-s două crime? întrebă Thurston.

— Da, zise Willis. O otrăvire şi o înjunghiere.

— Chiar acu' pusei laba pe unu' care-a ciopârţit şapte tipi cu ferăstrău'!

Willis aşteptă în continuare. Se bucura în sinea lui că nu lucrează la Houston Central. Otrăvirile şi înjunghierile erau destul de păcătoase şi ele…

— Când oi avea timp, o să caut ce te interesează. Poa' să-mi ia fo' două zile…

— Oricum, mulţumesc.

— Cum se scrie numele de familie, S-T-U sau S-T-E-W?

— S-T-E-W, silabisi Willis.

— Dă-mi număru' de la voi, să văd ce po' să fac.

Willis îi dădu repede numărul, să nu se răzgândească.

— Îţi mulţumesc foarte mult, zise el.

— Da' n-am *făcut* încă nimic, trânti Thurston şi închise.

Willis puse la loc în furcă receptorul.

Privi spre ceasul din perete.

Două după-amiaza, fix.

Încă douăzeci de ore până mâine dimineaţă, la zece, când o va revedea pe Marilyn.

Telefonul de răspuns de la Houston Central veni în aceeaşi seară la opt, pe la jumătatea schimbului.

Până atunci, Carella vorbise cu majoritatea locatarilor din clădirea lui Hollander. Aşa cum raportase Larkin, toţi – cu excepţia celui care-l văzuse pe Hollander în lift la şapte jumate în Duminica Paştelui – erau surzi, muţi şi orbi, un fenomen departe de a fi neobişnuit în acest oraş, în ceea ce priveşte mărturia într-o crimă. Mai bine să nu te amesteci. Mai bine să-ţi vezi de-ale tale. În acest oraş indiferent, în care un locatar rareori ştia chiar şi numele vecinului de alături, era riscant să spui prea mult din ce-ai văzut sau auzit. Frica de represalii era mereu prezentă. Dacă cineva omorâse *un* om, nu putea să mai omoare încă unul? De ce să te oferi ca viitoare victimă? Treaba poliţistului nu era deloc uşoară…

Tocmai elaborau împreună un soi de strategie, când sună telefonul.

Carella nu excludea posibilitatea ca omorurile să fie varianta estivală a schemei „un-băiat-cunoaşte-o-fată”. Amantul gelos îi aranjează pe ceilalţi doi amanţi ai cucoanei. Ceea ce-i făcea pe Nelson Riley şi pe Chip Endicott suspecţii principali în Tragedia Eternului Triunghi, deşi, în cazul dat, triunghiul avea patru laturi, o imposibilitate geometrică, dar o situaţie posibilă în domeniul speculaţiei investigatorii. Exista de asemenea posibilitatea, sugeră Carella, ca ambele crime să se încadreze în varianta clasică „praf-în-ochi”, în care cucoana însăşi să le facă de petrecanie la doi dintre amanţii ei, sperând că bănuielile vor cădea pe…

— Nu, nu cred, spuse Willis imediat. Eu cred că ea e în regulă, Steve.

— Cum aşa? Ce ţi-a spus?

— Era cu Endicott în noaptea în care a fost omorât Hollander. Am vorbit cu Endicott azi după-masă şi a confirmat…

— Asta nu exclude un alibi dublu.

— Eu nu cred că ea are vreo legătură cu cele petrecute, insistă Willis. Endicott putea să se strecoare din pat pe furiş…

— A, erau împreună în pat?

— Păi… da, zise Willis.

— Ce-i cu tine? sări Carella.

— Nimic.

— Arăţi… cum să zic… ciudat!

— Ciudat, dar nu mă simt deloc ciudat, spuse Willis, schiţând un zâmbet.

Carella încă îl mai studia. Willis deschise carnetul, evitându-i privirea.

— Nu spun decât că e greu de crezut ca Endicott să fi ieşit din casă fără ca ea să observe şi, de asemenea, să treacă prin faţa portarului – *de două ori* – fără a fi văzut…

— Ai vorbit cu portarul?

— Da. I-a văzut pe amândoi intrând puţin după ora nouă – ceea ce confirmă relatările lor – şi n-a văzut pe nici unul ieşind mai târziu.

— Când s-a terminat serviciul?

— La miezul nopţii.

— Ai vorbit cu schimbul lui?

— Aceeaşi poveste.

— La ce oră *au părăsit* apartamentul?

— La opt dimineaţa.

— Acelaşi portar…

— Un al treilea. Şi el confirmă. A chemat taxiuri pentru amândoi.

— Vreo ieşire prin spatele clădirii?

— O uşă care dă într-o curte unde se depozitează tomberoanele de gunoi. Dar atât liftul, cât şi scările se văd bine de la uşa de la intrare.

— Asta e toată paza? Numai portarul?

— Da.
— Deci tu presupui că toţi tipii ăştia au stat treji tot timpul în perioada serviciului, da?
— Păreau martori demni de încredere, spuse Willis.
— Deci asta i-ar scoate din cauză atât pe Endicott, cât şi pe femeia Hollis.
— Aşa s-ar părea, zise Willis.
— Rămâne doar Nelson Riley. Pe lista dată de ea. *Dacă* e vorba de „un-băiat-cunoaşte-o-fată”.
Ezită, apoi spuse:
— Dar el era la schi când a păţit-o McKennon.
Ezită iar:
— Doar dacă nu cumva el şi femeia Hollis sunt amândoi amestecaţi. În care caz, alibiul lor pentru acel week-end…
— Nu, eu cred că e nevinovată, Steve!
— Ai mai spus-o.
— În regulă, hai să presupunem pentru moment că… Ei bine, unde e mobilul, Steve? De ce ei doi, ea şi cu artistul, ar… El ar trebui să fie amestecat dacă amândoi mint referitor la week-end-ul petrecut la schi…
— Da, aşa ar trebui.
— Deci, de ce să omoare doi oameni care erau buni prieteni cu ea? Adică, eu chiar cred că *erau* prieteni, Steve. Cred că ea spune adevărul în legătură cu asta.
— Poate că figurează în testamentele amândurora, cine ştie? presupuse Carella.
— Ei şi tu acuma! protestă Willis. Fata e bogată oricum. Tatăl ei vitreg e milionar petrolist la…
— Cum? Tatăl *vitreg!*
— Da.
— Şi el a instalat-o în casa aia trăsnet?
— Păi da, sunt foarte apropiaţi, din câte-am înţeles. Asta nu-i ceva neobişnuit, Steve. Uneori relaţiile dintre tatăl vitreg şi…
— Da, desigur, rosti ironic Carella.
— Ce vreau eu să spun e… chiar dacă *există* testamentele de care vorbeşti, ceea ce-mi închipui

că nu crezi cu adevărat…

— Putem să ne interesăm la Secţia juridică, zise Carella dând din umeri.

— Să ştii că eu nu cred că banii sunt cauza aici… Chiar deloc.

— Pentru crimă nu sunt decât două motive, spuse Carella. Dragostea sau banii. Doar dacă nu avem de-a face cu un nebun, în care caz putem să aruncăm manualul cât colo!

— Ei bine, nu cred că e vorba de bani.

— Atunci, rămâne dragostea.

— Sau nebunul…

— Deci care crezi tu că e? întrebă Carella.

— Nu ştiu. Dar simt că fata e nevinovată.

— Ai aceleaşi sentimente şi în legătură cu Riley?

— Păi, dacă era cu ea la schi, atunci… Adică, dacă *ea* e în regulă şi nu minte…

— Atunci şi Riley e curat.

— Da.

— Deci nu mai rămâne nimeni…

— Sau oricine. Oricine care are vreo legătură cu McKennon sau Hollander. Ştii, există şi posibilitatea ca cele două crime să n-aibă legătură între ele. Nu-i chiar aşa imposibil, Steve. O otrăvire şi o înjunghiere sunt două lucruri foarte diferite.

— Hai, spune-mi tot, zise Carella şi oftă.

Telefonul sună.

Carella ridică receptorul.

— Aici Secţia 87, Carella.

— Aveţi pe unu' Willis? întrebă vocea de la capătul firului.

— Cine-i la telefon?

— Detectiv Colworthy, de la Houston Central.

— Un moment, spuse Carella şi acoperi receptorul. Ai sunat tu la Houston? îl întrebă pe Willis.

— Da, răspunse Willis şi luă receptorul. Detectiv Thurston? Aici Hal Willis, ce ai…

— Aici detectiv Colworthy, Thurston m-a însărcinat pe mine cu chestia asta. Ai vrut o verificare pentru unu', Jesse Stewart?

— Exact, spuse Willis.
— Zici că-i un milionar petrolist de p-aici?
— Da?
— Nu-i nimeni milionar petrolist cu numele ăsta aici.
— Da' aveţi mulţi pe nume Jesse Stewart? întrebă Willis.
— Avem căcălău, zise Colworthy. Jesse e un nume comun pe la noi şi numele de familie la fel. Asta include fo' două-trei duzini care-o fredonează de colo-colo. Da' nici unu' nu-i milionar!
— Şi cu ce se ocupă?
— Amice, ne-ai rugat să verificăm milionarii petrolişti, asta am făcut. Dacă vrei o situaţie completă a populaţiei pe ocupaţii, n-ai sunat unde trebuie.
Dintr-un impuls, Willis întrebă:
— Aveţi ceva despre o femeie numită Marilyn Hollis?
— Cum adică, „ceva"? Doar n-o să luăm iar cartea de telefon la puricat!
— Crimă, spuse şi se întrebă imediat de ce-i venise acest cuvânt în minte; cu cinci minute mai devreme, îi spunea lui Carella că ea e pură ca zăpada abia căzută.
— Vrei s-aştepţi până pun computeru'?
— Aştept, spuse Willis şi se întoarse spre Carella. Nimic despre Jesse Stewart, zise el.
— Cine-i Jesse Stewart?
— Taică-său vitreg, îl informă Willis. Milionarul petrolist care-a instalat-o în casa aia.
— Willis, mai eşti pe fir? întrebă Colworthy.
— Da, sunt aici.
— Nimic la Marilyn Hollis.
„Bun", îşi zise Willis.
— Da' avem ceva la Mary *Ann* Hollis, dacă te-ajută cu ceva. Am prins-o în baza lui 43.02, acu' şapte ani.
— Ce-i 43.02? întrebă Willis.
— Prostituţie, spuse Colworthy. Peştele ei a plătit amenda şi de-atunci nu s-a mai auzit nimic de ea.

— Ai şi o descriere? întrebă Willis, cu răsuflarea tăiată.

— Albă, 17 ani la vremea aia. Blondă, ochi albaştri, un metru şaptezeci înălţime, cincizeci şi nouă de kilograme, fără cicatrice sau tatuaje vizibile.

Willis oftă din greu.

— Cum îl chema pe peştele fetei? întrebă el.

— Joseph Seward, răspunse Colworthy.

8

Nici vorbă de mâine dimineaţă la zece, nici să se păstreze pentru ea până atunci. Trebuia *acum,* trebuia neapărat să-i vorbească *acum* despre Mary Ann Hollis, a cărei descriere i se potrivea ca o mănuşă. Mary Ann Hollis, care fusese arestată în baza articolului 43.02, cu şapte ani în urmă şi al cărei peşte se numea Joseph Seward, nu prea diferit de Jesse Stewart, de ce oare criminalii ăştia n-aveau pic de imaginaţie? Să-i vorbească exact în afurisitul ăsta de minut şi să lămurească oarece lucruri.

Abia trecuse de nouă jumătate când ajunse la casa de pe aleea Harborside. Poate că în Munţii Stâncoşi era primăvară, dar aici în aerul nopţii mai stăruia o răcoare tăioasă, destul cât să-l facă să-şi ridice gulerul de la palton pe bucata de trotuar pe care o avea de străbătut de la maşină până la intrare. Sună la uşă. Nici un răspuns. Sună iar. *Aş vrea, dragule, dar am treabă toată ziua.* Avea treabă şi noaptea? Apăsă insistent pe buton. Tot nimic. „Bine”, îşi zise. „Am timp berechet.” Sau poate că nu. Poate că timpul se termina atât pentru el, cât şi pentru Marilyn Hollis, deşi se întreba de ce-ar trebui să-i pese vreun pic.

Traversă strada spre maşină, o descuie, urcă, închise uşa şi se ghemui la volan, pândind uşa de la numărul 1211. La zece fără zece, după ceasul de la bord, un taxi opri în faţa clădirii. Marilyn ieşi, purtând un pardesiu uşor peste îmbrăcămintea de dimineaţă. Plăti taxiul şi porni spre intrare, căutând cheile. Willis coborî din maşină într-o clipită, trântind uşa după el. Ea se întoarse imediat.

Pe când el traversa strada, îndreptându-se spre ea, femeia exclamă:

— Bună, ce surpriză!

— Îhî! făcu el.

Ea îl sărută pe obraz.

— Ai venit mai devreme. Cu aproape douăsprezece ore. Intră totuşi…

— Nu, hai să facem o plimbare, îi ceru el.

— Cam răcoare pentru plimbare, nu crezi? spuse ea şi zâmbi.

— Puţin aer curat o să ne facă bine, spuse el. Mai mult ca sigur.

Ea îl studie, încercă să desluşească ceva în ochii lui, sub lumina care venea de la felinarul din stradă.

— Bine, spuse şi-l luă de braţ.

O luară în jos, spre râu.

Acest oraş nu profita deloc de râul care trecea pe la capătul lui nordic. Mărginit de o şosea care nu permitea nici măcar o cărare pentru pietoni, râul Hârb ar fi putut lua lecţii de la Tamisa, Sena sau Ame. Nu era un râu pentru îndrăgostiţi, deşi în seara aceea el nu mai era îndrăgostitul din seara anterioară, ci pur şi simplu un poliţist care îşi făcea datoria. *Îmi place mai mult când nu eşti un poliţist care-şi face datoria.* Cred şi eu, gândi el. Pe când intrau în părculeţul de peste drum de casa ei, o boare rece veni dinspre râu şi Marilyn îl strânse mai tare de braţ. Cucoană, acum trebuie să te ţii tare, îşi spuse el.

— Cine e Joseph Seward? întrebă el.

Direct la carotidă.

Nici un răspuns, vreme îndelungată. Fără să-şi încleşteze mâna pe braţul lui, fără să-şi schimbe expresia feţei… Foarte stăpânită tipa.

— Un bărbat pe care-l cunoşteam cândva, spuse ea.

— Cu ce se ocupa?

— Dacă ştii, de ce mai întrebi?

— E peşte, nu-i aşa?

— Când l-am cunoscut eu, era. Nu l-am mai văzut de cel puţin şase ani.

— Să zicem şapte, o corectă Willis. De când a plătit o amendă pentru o prostituată pe nume Mary Ann Hollis!

— Da; şi? Ţi-am mai *spus* că am făcut unele lucruri oribile în viaţă.

— Ai spus şi că ţi-au făcut plăcere…

— Da, a fost grozav de nostim, asta vrei să auzi? Deci asta fac prietenii, nu? spuse ea, clătinând din cap şi părând extrem de jignită, draga de ea. Verifică trecutul unei persoane?

— Asta fac *poliţiştii,* zise el.

— Noaptea trecută nu erai chiar aşa de poliţist, îl ironiză ea.

— Noaptea asta sunt. Ăsta-i numele pe care-l foloseai la Houston, unde lucrai?

— Ăsta e numele meu adevărat, spuse ea.

— Mary Ann Hollis.

— Da, Mary Ann Hollis. Am început să folosesc numele Marilyn când am venit în est.

— De ce? Eşti căutată pentru ceva în Houston?

— Bineînţeles că nu! se revoltă ea.

Răspuns corect. Colworthy îi spusese că arestarea pentru prostituţie era ultimul lucru pe care-l aveau despre ea.

— Jesse Stewart există?

— Nu.

— Nu există tatăl vitreg milionar?

— Nu.

— Atunci, cine-a plătit pentru maghernița de peste drum?

— Eu.

Încă îl mai ţinea de braţ. Asta-l uimea foarte mult. Cutreierau împreună cărarea sinuoasă a parcului, ca nişte îndrăgostiţi, ceea ce din punct de vedere tehnic şi erau, trecând de la pata de lumină aruncată de un felinar la următoarea. Un trecător întâmplător putea crede că discutau liniştit despre planurile de viitor. În schimb, ei discutau despre trecut – şi despre un posibil sfârşit pentru prezent.

— De unde-ai luat atâţia bani? se interesă el.

— I-am *câştigat,* răspunse ea.

— Cu agăţatul?

— Asta înseamnă *câştigat,* crede-mă!

— Casa asta trebuie să fi costat cel puţin un mi…

— Şapte sute cincizeci de mii.

— Chiar şi aşa… Vrei să spui că i-ai câştigat cu propria ta spinare?
— De obicei, în genunchi.
— Însemnă că ai muncit din greu…
— Am făcut-o foarte multă vreme.
— Seward te-a lăsat să pleci cu aşa o sumă?
— Am rupt-o cu Seward, după treaba aia.
— Te-a lăsat să pleci? Pe cine crezi că păcăleşti?
— N-am plecat, am fugit. Până la Buenos Aires.
— Unde ai câştigat şapte sute cincizeci…
— Mai mult. Sunt mulţi tipi cu bani în Argentina. Eu eram independentă. Ţineam fiecare bănuţ pentru mine.
— Eşti căutată pentru ceva în Argentina? întrebă el brusc.
— Nu sunt căutată pentru nimic, *nicăieri*! Ce naiba ai păţit?
— Atunci, de ce ţi-ai schimbat numele?
— Asta mă transformă într-un *desperado* căutat de poliţie? Ce-i asta, singurul meu titlu de glorie? Că mi-am schimbat numele? Dar ceea ce am reuşit *să realizez*? Am rupt-o cu trecutul, am venit aici şi-am început o viaţă nouă.
— Mai umbli la agăţat?
— Ţi-am spus că nu.
— Nu, *nu* mi-ai spus!
— Am zis că am început o viaţă nouă, nu? Asta sună a „agăţat”? Acum se certau. Ca nişte îndrăgostiţi.
— Târâtura aia de Mickey era un client?
— Era recomandat de o prietenă ca să…
— Şi bărbaţii de la telefon?
— Cunoştinţe întâmplătoare.
— Adică, clienţi…
— Clienţi pe dracu’! strigă ea.
— Frumos limbaj pentru o doamnă!
— *Sunt* o doamnă! rosti ea, apăsat.
— Dacă nu te ocupi cu agăţatul, cum te întreţii?
— Am plecat de la Buenos Aires cu două milioane de dolari.
— Ai muncit mai mult decât credeam.

— *Mult* mai mult, spuse ea furioasă. Mi-am folosit capul. Încă o mai fac. După o pauză, spuse încet: Tu ştii asta.

— Dar nu ca profesionistă, nu?

— De câte ori trebuie să-ţi mai repet?

— De câte ori vreau s-o aud.

— Nu mai sunt în branşă, spuse ea şi oftă adânc. Am investit tot ce-a rămas după ce-am cumpărat casa. Agentul meu se numeşte…

— Ştiu. Hardley Fields, de la *Merrill Lynch.*

— Da.

O vreme, au continuat să meargă tăcuţi..

— De ce m-ai minţit? întrebă el, în sfârşit.

— Da' tu de ce trebuia să-ţi bagi nasul peste tot?

— De ce mama naibii m-ai *minţiţi* strigă el şi, eliberându-se din strânsoarea mâinii ei, se opri în mijlocul drumului, înşfăcând-o de umeri. De ce?

— Fiindcă ştiam că ai să fugi dacă-ţi spuneam adevărul. Aşa cum vrei să faci acum!

— Ce conta asta pentru tine?

— Conta şi *încă* mai contează.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

El îi dădu drumul. Umerii îi căzură. Deodată, se simţi foarte scund.

— Eu nu… nu ştiu ce să cred.

— Trebuie să discutăm aici, în frig?

Făcu un pas spre el. Era foarte aproape acum.

— Hal? spuse ea. Vii înăuntru, da?

El tremura. Ştia că nu din cauza vântului care sufla dinspre râu.

— Hal, te rog, vino înăuntru. Te rog, lasă-mă să te iubesc!

— Să nu mă mai minţi nici o dată!

— Îţi promit.

Mâna ei îi mângâie faţa. Îl sărută uşor pe gură.

— Acum, hai cu mine, spuse ea. Vino!

Îl luă din nou de braţ şi-l conduse afară din parc, peste drum, până în casă.

Nelson Riley lucra când Carella ajunse acolo, a doua zi dimineaţă, la ora nouă. Era vineri şi Riley părea plictisit.

— Pregătesc de vinerea săptămâna următoare, explică el. Încerc să fac cât mai multă treabă, să fiu gata de luptă pentru luni. Era mai bine dacă dădeai mai întâi un telefon…

Un uriaş cu părul roşu, cu ochii verzui scăpărând de furie, cu pete de vopsea pe mâinile enorme, ţinând penelul ca pe o sabie.

— Îmi pare rău, se scuză Carella. Dar mai am câteva întrebări să-ţi pun…

— Unde-i poliţistul ălălalt? Ăla micu'? El se simţea măcar să dea un telefon mai întâi. Voi, ăştia, credeţi că artiştii nu fac decât să stea în cur şi să aştepte să-i pălească inspiraţia! Eu muncesc la fel ca şi dumneata…

— Mă bucur, spuse Carella. Singura diferenţă e că eu muncesc să rezolv *o crimă!*

Nu spuse că, de fapt, lucra la rezolvarea a două crime. Venise fiindcă voia să afle ce ştia Riley despre cea de-a *doua.*

— Ce-mi pasă mie ce faci dumneata? se burzului Riley, încă furios. Eu lucrez la o pânză de nouă pe doisprezece care mă poate duce direct la balamuc! Crezi că crima dumitale e greu de rezolvat? Ia uită-te puţin la măgăoaia aia de lângă perete…

Carella aruncă o privire la „măgăoaia" ce reprezenta o pârtie de schi, viermuind de schiori în mişcare.

— Ai vreun pic senzaţia că ninge? întrebă Riley.

— Nu, zise Carella.

— Nici eu. Eu *vreau* să pară că ninge. Dar, de fiecare dată când dau cu alb, pierd culoarea. Primarele de pe costumele schiorilor, roşurile strălucitoare şi verdele de pe steagurile de la ghereta de jos, scaunele cafenii ale ascensorului – vezi culorile astea vii? Eu sunt un artist care foloseşte *culoarea.* Dar a trebuit să refac totul de zeci de ori, fiindcă stratul de alb de deasupra filtrează nuanţele spre pastel. Dacă nu reuşesc ninsoarea până la

sfârşitul zilei, o să înnebunesc în week-end. Aşa că îmi bag picioarele în crima dumitale! Oricum, i-am spus celuilalt poliţist tot ce ştiam…

— Domnule Riley, preciză Carella, dacă dumitale nu-ţi iese ninsoarea, te apucă pandaliile numai într-un week-end. Dacă noi nu rezolvăm cazul ăsta, un asasin scapă nepedepsit. Şi asta pe *noi* o să ne înnebunească foarte multă vreme!

— Ascultă, domnule, nu-mi plânge *mie* pe umăr! se răsti Riley. Mă doare-n cot dacă munciţi prea mult şi sunteţi prost plătiţi. Spune-le ălora de la Armata Salvării. Nimeni nu te-a obligat să te faci poliţist!

— Aşa e, fu de acord Carella. Dar asta sunt, iată-mă aici şi n-ai să mori dac-ai să fii puţin mai politicos…

— Mai politicos era să suni la telefon, înainte de a da buzna peste un om care se străduieşte să aducă puţină *ninsoare!*

— Numai Dumnezeu poate aduce ninsoare, spuse Carella şi, pe neaşteptate, Riley izbucni în râs.

Carella zâmbi nesigur.

— Deci… putem sta de vorbă? întrebă el.

— Bine, zise Riley scuturând din cap, dar repede, okay? Eu chiar trebuie să-i vin de hac ăsteia.

„Amândoi avem aceeaşi problemă”, îşi spuse Carella.

Cu voce tare, zise însă altceva:

— Voiam doar să-mi mai povesteşti o dată despre oamenii în legătură cu care te-a întrebat colegul meu.

— Ce oameni?

— Prietenii lui Marilyn Hollis.

— Iar începem cu Marilyn şi cu prietenii ei, pufni Riley. Pentru Dumnezeu, ea n-are nici o *legătură* cu omorârea ăluia… cum naiba îl cheamă?

— McKennon, spuse Carella. De unde ştii dumneata că n-are nici o legătură?

— În primul rând, fiindcă era cu *mine,* când el s-a otrăvit. Pictura aia de lângă perete e *singurul* loc unde am fost atunci. Dacă te uiţi bine, o s-o vezi pe

Marilyn acolo, lângă schi-lift, îngenuncheată să-şi potrivească legăturile. Fata în canadiană galbenă, deşi ea purta ceva de culoarea piersicii în acel week-end. Eu însă prefer culorile primare. Şi, în al doilea rând, Marilyn *a jurat* că n-are nimic de-a face cu moartea tipului. Iar ea nu minte nici o dată!

— Toată lumea minte, spuse Carella.

— Marilyn, nu.

„Sfânta Marilyn", îşi spuse Carella. Proaspăt canonizată. Singura persoană din univers care nu minte nici o dată…

— Toată lumea, repetă el, subliniind cuvintele.

„Chiar şi eu", gândi, „prin omisiune"; încă nu spusese nimic despre moartea lui Basil Hollander. Dar nici Riley n-o făcuse. Poate că *amândoi* minţeau.

— Când ţi-a spus asta? continuă el cu întrebările.

— Ce să-mi spună?

— Că n-are nimic de-a face cu moartea lui McKennon.

— Am vorbit la telefon după ce celălalt poliţist…

— Willis.

— Da, ăia mic. Am vorbit cu ea după ce-a fost ei aici. I-am spus că ştiu că a fost cu *mine* în acel week-end, dar că ar fi putut să angajeze o gorilă – din vreun motiv personal – să pună otravă în paharul tipului. Atunci s-a jurat pe ce-avea mai sfânt că nici măcar n-a *ştiut* de moartea lui, până când n-a aflat de la voi.

— Exact astea au fost cuvintele ei?

— Mai mult sau mai puţin.

— Şi, bineînţeles, nici dumneata nu ştiai nimic până ce nu ţi-a spus colegul meu…

— Îhî, ăla micu'…

— Willis.

— Aşa, aşa!

— Ce te-a făcut să crezi că domnişoara Hollis – sau oricine altcineva – ar fi putut angaja o gorilă să facă treaba?

— N-am vorbit *serios*…

— Destul de serios ca să-i dai ideea.

— În glumă.
— A, deci *glumeai*!
— Nu în legătură cu crima, despre asta nu se glumeşte, ci cu *gorila.*
— Fiindcă ţi s-a părut o chestie de-a dreptul absurdă…
— Păi da, cine angajează o gorilă să picure otravă în băutura cuiva?
— Aşa crezi că a fost otrăvit McKennon? Cu otravă în băutură?
— Habar n-am cum a fost otrăvit. Spun şi eu, aşa. Gorilele îţi rup mâna sau trag cu pistolul. Nu se bagă ei în chestii de-astea, de cucoană, otră…
Se opri brusc.
— În ce vrei să mă bagi? întrebă el, bănuitor.
— Ascult şi-atât, zise Carella.
— Nu-mi place cum asculţi, spuse Riley. E un fel de a asculta foarte selectiv.
— Crezi că o gorilă ar fi putut să-l *forţeze* pe McKennon să înghită otrava?
— N-am idee cum a ajuns otrava în el.
Acum era în defensivă: braţele musculoase încrucişate pe pieptul solid, o furie încrâncenată pe faţa-i osoasă, până şi mustaţa roşie, stufoasă, părând să i se zburlească.
— Bine, hai să vorbim despre ceilalţi doi bărbaţi cu care avea de-a face, hotărî Carella.
— Nu-i cunosc pe cei doi de care-a pomenit colegul dumitale…
— Willis.
— Da, ăla micu'... Nu-i cunosc şi nici pe McKennon nu l-am cunoscut şi dacă ninsoarea asta nu-mi iese cât de curând, o să devin al naibii de irascibil, domnule Carella!
— Chip Endicott? insistă Carella. N-ai auzit nici o dată de el? Adică Charles Endicott Jr.? E avocat.
— Nu-l cunoşteam când a fost colegul dumitale pe-aici şi *nici acum nu-l cunosc.*
— Dar pe Basil Hollander?
— Nu-l cunosc.
— Numele nu ţi-e cunoscut?

— Nu.
— Nu-l ştiai când a venit colegul meu aici, pe… Carella îşi consultă carnetul, apoi îl privi: Douăzeci şi cinci martie? Ziua de după omorârea lui McKennon? Atunci nu auziseşi de numele ăsta?
— Nu.
— Şi nici acum nu-l cunoşti?
— Nu.
— Citeşti ziarele, domnule Riley?
— Da.
— Te uiţi la televizor?
— N-am aparat.
— Asculţi radioul?
— În timp ce pictez.
— Şi numele de Basil Hollander chiar nu-ţi aminteşte de nimic?
— Ţi-am mai spus…
— Ştii că Basil Hollander e mort?
Atenţie la ochi!
— Ştii că a fost asasinat?
Atenţie *mărită* la ochi!
— A fost înjunghiat în locuinţa sa, de pe strada Addison, în centru, în zona Secţiei 12. Dar dumneata n-ai ştiut, nu-i aşa?
— Nu, eu…
— Ai mai vorbit cu Marilyn Hollis de la începutul lunii?
— De fapt nu, eu…
— Suntem pe patru, domnule Riley. N-ai mai vorbit cu domnişoara Hollis deloc de pe întâi?
— Nu.
— Credeam că sunteţi prieteni apropiaţi.
— Suntem, dar…
În mansarda cavernoasă se aşternu tăcerea. Când Riley vorbi din nou, vocea îi era aproape o şoaptă:
— E ceva serios, nu?
— Foarte, aprobă Carella.
— Adică… cineva îi omoară pe toţi prietenii ei?
— Până acum, doi, zise Carella privindu-l în ochi.

Nu remarcase nimic în ochii aceia când venise cu vestea despre Basil Hollander, nici o tresărire a indicatorului pentru detectorul de minciuni, nici o oglindire a unui suflet vinovat, nimic în stare să indice că Riley fusese altcumva decât surprins cu adevărat. Acum văzu în acei ochi altceva, ce semăna a spaimă.

Coşcogea roşcovanul mare cât un urs îşi dădu deodată seama că doi dintre prietenii lui Marilyn fuseseră ucişi şi că el era un *alt* prieten al lui Marilyn!

— Sunt suspect sau posibilă victimă? întrebă el.

Faţa îi pălise, contrastând cu părul roşu ca flacăra şi cu mustaţa groasă.

— Asta trebuie să-mi spui dumneata, zise Carella.

— Vreau protecţia poliţiei, ceru Riley.

9

Acelaşi lucru îl voia şi Charles Ingersol Endicott Jr.

La ora unsprezece în acea vineri dimineaţă, la patru aprilie, după ce se gândise foarte serios şi discutase cu asociaţii săi de la *Hackett, Rawlings, Pearson, Endicott, Lipstein & Marsh,* telefonase la Secţia 87 de poliţie şi vorbise nu cu Willis – care în momentul respectiv era încă în pat cu Marilyn Hollis – ci cu Carella, care tocmai se întorsese de la scurta întâlnire cu Nelson Riley. Îi spusese lui Carella că atât lui, cât şi colegilor săi li se părea că îi asasina cineva în mod sistematic pe prietenii lui Marilyn Hollis – ce era cu cea de-a doua crimă de întâi aprilie, Ziua Păcălelilor, acorda Carella vreo importanţă acelei date? – şi că, în această situaţie, ar fi potrivit, deoarece el era, la urma urmei, un prieten apropiat al lui Marilyn, să solicite o amărâtă protecţie din partea poliţiei. Nu-i dădea Carella dreptate că el putea fi următorul candidat la o suprimare iminentă?

În secret, Carella era de acord că Endicott putea fi foarte bine un candidat la o distrugere cu prejudiciu extrem, dar spuse doar (limbajul său imitând automat stilul oarecum preţios al avocatului) că va lua faptul în considerare la discuţia cu locotenentul şi că îi va da de ştire îndată ce vor lua o hotărâre.

Locotenentul Byrnes întrebă însă altceva:

— Unde naiba e Willis?

— Începe serviciul abia la patru, spuse Carella.

— Atunci, *tu* ce naiba cauţi aici?

— Vreau să-ţi iau locul, îl tachină Carella zâmbind.

— Ţi-l dau cu plăcere, zise Byrnes.

— Ce-i spun lui Endicott? Dar lui Riley?

— Sunt îngrijoraţi, nu?

— Dumneata n-ai fi?

Byrnes ridică din umeri.

— Sunt prea vechi în meserie, spuse. Dacă începi să-ţi faci probleme, când e vorba de o cădere obişnuită de la etajul zece, că te loveşti la cap, te-apucă nebunia. Ce şanse are ăsta s-o mierlească precum ceilalţi doi? Să zicem… una la un milion?

— Ceea ce înseamnă destul, dacă eşti cumva unul dintre ei.

— Şi ce vor? Protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? Trei schimburi?

— N-au specificat.

— Asta înseamnă să iei şase oameni de unde-ar *trebui* să fie. Nu pot să mă lipsesc de şase detectivi, asta-i clar. Nu acum, când s-a făcut frumos şi ploşniţele au început să iasă din lemnărie.

— Putem folosi patrule…

— În civil, dacă fac treaba noastră. Altfel, dacă vede criminalul o uniformă, o şterge urgent.

— Asta e ideea, nu?

— Nu. Ideea e că, dacă deturnăm forţă umană, trebuie folosită în alt scop, nu să păzească doi tipi care s-au speriat. Dac-am trimite poliţişti să păzească pe toată lumea din oraş care se crede ameninţată cu moartea, n-am rămâne cu nici un poliţist disponibil. Eu sunt de acord cu asta numai în ideea că, dacă omul nostru încearcă *într-adevăr* o nouă lovitură, avem pe cineva acolo gata să-l înşface. Hai să vedem dacă nu cumva căpitanul Frick se poate dispensa de şase poliţişti de la circulaţie. Până atunci, Endicott şi Riley să aştepte!

Într-o oră, în ciuda obiecţiilor căpitanului Frick, se hotărî ca şase poliţişti de la circulaţie să fie luaţi de la posturile obişnuite pentru a începe paza neîntreruptă pentru Endicott şi Riley. Frick (deoarece ploşniţele ieşeau la lumină nu numai pentru detectivi, ci şi pentru poliţiştii în uniformă) alese şase oameni dintre cei de care îşi permitea să se lipsească, o jumătate de duzină de tălâmbi care considerau această sarcină ca o schimbare binevenită de la plictiseala şi pericolul serviciului pe stradă – până ce li se spuse că poate oricând interveni o crimă. Pe dată, treaba n-a mai părut

deloc o vacanţă plătită pe teren. Începură să se certe între ei care urma să preia „schimbul cimitirului", schimbul deosebit de important în care Endicott şi Riley se presupune că vor dormi în timpul nopţii şi dimineaţa devreme, iar paznicii lor ar putea, eventual, să tragă şi ei puţin pe dreapta. Frick rezolvă ciorovăiala pe loc, stabilind el însuşi schimburile, tu – schimbul de zi, tu – cel de seară, tu – de noapte. Punct. În silă, la ora două după-amiază, doi dintre cei şase neghiobi făcură paşi în direcţii opuse, unul spre mansarda lui Nelson Riley, în centru, pe strada Carison, celălalt spre biroul de avocaţi Endicott, pe bulevardul Jefferson.

Pentru moment, amândoi bărbaţii aveau protecţie.

Mă rog, să zicem…

În după-amiaza aceea, Willis veni la slujbă la patru fără un sfert. Fluiera.

Carella, care stătuse la serviciu de la nouă dimineaţa, rămase totuşi până la sfârşitul schimbului, la douăsprezece fără un sfert noaptea. În timpul schimbului, avură o reperare de atac armat, o tentativă de viol, trei atacuri şi un jaf. Nimeni nu încercă să-l omoare pe Endicott sau pe Riley, spre bucuria celor doi idioţi care fură schimbaţi din post la patru fără un sfert, după-amiază. La douăsprezece fără un sfert, cea de-a treia pereche de tălâmbi se prezentă la datorie şi li se raportă că Endicott, respectiv Riley erau în culcuş, pregătiţi pentru noapte. Carella şi Willis ieşiră din schimb la aceeaşi oră.

Amândoi aveau liber pentru week-end.

Carella se duse direct acasă, la nevastă şi copii, în Riverhead.

Willis se duse direct la casa de pe aleea Harborside.

Una dintre aripile clădirii fusese închisă – „ca să plătesc mai puţin încălzirea", îi spusese Marilyn – şi servea drept spaţiu de depozitare pentru o groază de troace, cărora nu le găsise loc altundeva în casă. O vază pictată de mână în culori vii, de exemplu,

stătea pe ceea ce Willis presupunea a fi o măsuţă joasă, acoperită cu un şal roşu. Marilyn îi spusese că vaza fusese pictată de un om aşezat pe trotuar, în Quarter, înconjurat de o mulţime de orori făcute din lut, în afară de asta, pe care ea o considera într-adevăr frumoasă, deşi bănuia că într-o zi culorile ar putea să se şteargă. Vaza conţinuse flori artificiale, dar le aruncase când descoperise o scurgere în tavan, după care mutase cutia, cu şalul şi vaza pusă peste ea, dedesubtul scurgerii, pentru că, dacă tot trebuia să ai un recipient pentru scurgere, vaza arăta mai estetic decât o oală de bucătărie, nu?

Ceea ce Willis luase drept o măsuţă sub vază şi şal era în schimb „cutia" la care ea se referise. Cumpărase şalul la Buenos Aires, unde ajunsese după ce fugise de Joseph Seward. Cutia era o ladă de portocale *Sunkist,* pe care o găsise în spatele unui magazin cu legume şi fructe, când abia sosise în oraş. Plănuise să dezlipească eticheta de pe fundul lăzii şi s-o reproducă într-un magazin pe care-l ştia ea, pe Sterti, unde se realizau lucruri absolut extraordinare şi unde puteau face chiar şi o prăpădită de mâzgălitură în creion să pară un Picasso. Adusese lada aici când cumpărase casa, dar n-ajunsese nici o dată să dezlipească eticheta şi, până la urmă, o mutase în depozit, acoperind-o cu şalul şi punând deasupra vaza cu flori artificiale, până ce în tavan apăruse o scurgere.

Mai erau patru lese de câine atârnate pe perete…

Avusese un câine, asta după ce cumpărase casa, un labrador uriaş numit Iceberg fiindcă era negru, dar nu-l putea scoate în parc să facă mişcarea de care avea nevoie fiindcă ea alerga mereu de colo-colo, pe la decoratori de interioare şi expoziţii, pentru a-şi mobila apartamentul. Aşa că i-a dat câinele unui amic.

— Un amic sau o cunoştinţă? întrebă Willis.

— Păi, eu credeam că mi-e prieten, spuse ea.

Dar câinele a fost călcat de o maşină, ceea ce ar fi putut constitui un motiv pentru ca prietenia lor să ia sfârşit pe loc, din cauza neglijenţei respectivului. În

loc de asta, ea a continuat să-şi dea întâlnire cu el până ce a aflat că avea o nevastă şi patru copii la Las Vegas şi atunci i-a spus că nu voia să aibă de-a face nici cu gagicari, nici cu mincinoşi şi mai ales cu gagicari mincinoşi care lasă un câine să umble liber pe stradă, unde poate fi călcat de un Cadillac. A păstrat lesele, fiindcă ţinuse mult la câine şi pentru că, într-o zi, s-ar putea hotărî să cumpere altul, deşi asta era doar o posibilitate îndepărtată.

Magazia era plină de la podea până în tavan cu cutii de carton. Unele conţineau scrisori pe care le păstrase, majoritatea de la prieteni din oraşul natal, primite când locuia pe coastă şi mai târziu la Houston, când făcea parte din cireada lui Seward. Nu voia să intre în amănunte despre felul cum ajunsese să facă aşa. Ceva – „povestea obişnuită, Hal, în tip mi-a pus poalele în cap şi asta a fost tot” – dar îi spuse că se mutase la Houston după ce plecase de la tipul de pe plaja Malibu care obişnuia s-o pocnească. Nu, mama ei n-a căutat-o nici o dată în California. Nu, maică-sa nu s-a măritat nici o dată cu un milionar. Aşa cum el ştia deja, toate erau minciuni. Fiindcă, dacă ea ar fi început prin a-i spune adevărul despre ce se întâmplase după ce-a plecat din California, ar fi trebuit să-i pomenească de Houston şi de tot restul, Buenos Aires, toate celelalte şi-ar fi putut să-l piardă chiar atunci, pe loc.

Majoritatea cutiilor conţineau tăieturi din ziare şi reviste.

Erau articole despre cancerul la sân…

— Mă obsedează ideea că într-o zi o să fac cancer la sân. Sau, mai rău, la uter. Când lucram în branşă, eram tare speriată să nu mă îmbolnăvesc. Eu am avut noroc, dar închipuieşte-ţi-le pe bietele fete, câtă bătaie de cap au *în zilele noastre*? Mă gândesc că gonoreea şi sifilisul se vindecă. Dar herpesul e pe viaţă, iar SIDA e pe moarte. Nu mă gândeam nici o dată la cancer pe-atunci, deşi poate că ar fi fost cazul. Acum mi-e o frică de moarte, fiindcă mama a murit de cancer. Evreicele nu fac nici o dată cancer

uterin, ştii, sau cel puţin nu prea multe, fiindcă bărbaţii evrei au penisul circumcis, păcat că eu nu sunt evreică! Cancerul uterin e în special o boală a ne-evreilor şi se face din cauza frecării cu prepuţul bărbatului. Dar mama mea a murit de cancer, astfel că şi eu aş putea fi predispusă. De asta am păstrat toate articolele alea despre cancerul sânului, cine ştie ce se poate întâmpla, într-o bună zi? M-ai iubi dacă aş avea numai un sân?

…şi poze de manechine de modă, tăiate din *Vogue, Harper s Bazaar* şi *Seventeen*…

— Când lucram în branşă, mă visam manechin de modă. Nu câştigă decât şaizeci de dolari pe oră, marea majoritate, iar eu câştigam uneori *trei sute* pe oră, dar, Doamne, cât aş fi vrut să schimbăm locurile! Aveam obiceiul să pozez goală în faţa oglinzii şi să exersez poziţia în care stăteau modelele. Trebuie să stai altfel, cam în felul ăsta, cu un picior în faţă şi şoldurile mai într-o parte. Am şolduri înguste, un avantaj în plus pentru un model şi sânii mici.

— N-ai sânii mici, spuse Willis.

— Ei, nu sunt eu tipul de simbol al fertilităţii, asta-i sigur, îl contrazise ea. Dar îţi mulţumesc…

Mai era acolo un întreg dosar cu materiale despre primul război mondial, printre care şi câteva exemplare din 1919 ale unui ziar pe care ea-l găsise la un anticariat de pe strada Basington.

— Ştii, mă fascinează războiul. Toţi oamenii ăia care stau în tranşee, privind spre Ţara Nimănui, cu şobolanii care colcăie şi sar peste tot şi câte şi mai câte… Nu seamănă deloc cu războiul modern, în care se aruncă bombe dintr-o parte într-alta. Sper să nu arunce bomba aia mare, tu nu? Dacă totuşi o fac, sper să ne prindă împreună în pat. Ştii ce mi-ar plăcea să fac într-o bună zi? Nu râde, te rog. Mi-ar plăcea să scriu o carte despre primul război mondial. Ştiu că e ridicol, n-am nici un pic de talent. Dar… cine ştie?

Moştenirea ei din anii petrecuţi la Buenos Aires era o stăpânire a limbii spaniole care îl lăsase pe

Willis cu gura căscată, mai ales când începuse să-l înjure pe un şofer de taxi portorican, care nu bănuia nimic – transportându-i înapoi, acasă, după prânzul din acea sâmbătă – că avusese tupeul să-i ducă vreo câteva blocuri mai încolo. Vorbea limba curgător, popular şi obscen în acelaşi timp, condimentându-şi discursul cu indicaţii precum *Vete a carajo* (ceea ce îi spuse lui Willis că înseamnă „Du-te dracului”) şi epitete ca *hijo de la gran puta* şi *cabeza de mierda,* cel de-al doilea făcându-l pe măruntul şofer să iasă de după volan şi să strige şi el invective, într-un limbaj propriu; amândoi, el şi Marilyn, se certau în mijlocul străzii, nas în nas, zbierând unul la altul precum Carmen şi ofiţerul care-o aresta, în timp ce o mulţime de oameni se adunase pe trotuar, iar un poliţist în uniformă se uita, aşa cum se cuvenea, în altă parte. În pat cu Willis, mai târziu în acea după-amiază, ea îi spusese că nu-l făcuse pe taximetrist decât căpăţână de rahat.

Willis descoperi, în acel week-end, că ea nu se prea omora cu gospodăria.

O femeie venea la curăţenie, câteva ore, în zilele de luni, miercuri şi vineri, dar între aceste vizite – ca acum – Marilyn lăsa casa „să revină la starea de junglă”, după cum spunea ea. Bucătăria era un haos total. Chiuveta gemea de vase murdare, cratiţe şi tigăi, fiindcă Marilyn considera că-i mai simplu să folosească toată vesela şi să i-o lase apoi menajerei s-o spele, atunci când venea. Frigiderul era un model foarte nou, dar înăuntru nu se aflau decât mai multe iaurturi desfăcute, o căpăţână vestejită de salată şi o bucăţică de unt rânced. Marilyn îi explică senin că ea mânca rareori acasă, dar, dacă se hotăra s-o facă, era mai uşor şi mai sănătos să se oprească la magazinul de fructe şi legume de pe Stem, două case mai la sud, să cumpere produse proaspete, lapte sau ouă sau orice, când avea nevoie, în loc să le stocheze în frigider. Pe podeaua dormitorului şi chiar în camera de zi, începând de la intrare, zăceau aruncate o grămadă de haine murdare. Lui Marilyn îi plăcea să-şi scoată hainele de cum intra în casă, în

timp ce încuia uşa, aruncând bluza şi fusta sau pulovărul, zvârlind cât colo pantofii şi bântuind prin încăperi numai în slip, întrucât clădirea era ferită vederii dinspre stradă şi nimeni nu putea zări nimic înăuntru. În afară de asta, chiar dacă vreunui tip din parcul de vizavi îi venea ideea să se uite în sus şi o vedea în pielea goală, ar fi văzut ceva ce mai văzuseră atâţia alţii deja.

— Iartă-mă, se scuză ea imediat. Te deranjează?

— Da, răspunse el.

— Promit să nu mai vorbesc nici o dată despre asta, îţi jur. Dar să ştii că asta am făcut. Multă vreme.

— Ştiu.

El se gândea că o mulţime de poliţişti sfârşeau prin a se însura cu prostituate: se întreba oare de ce.

Se mai întreba de ce-i venise în minte însurătoarea.

Duminică, după-masă, fumară împreună „iarbă"…

Nu mai fumase aşa ceva în viaţa lui, deşi cunoştea alţi poliţişti care-o făceau.

Stăteau întinşi în pat, când ea se ridică şi se îndreptă, goală, spre una dintre noptiere. Când reveni, avea în mână ceva ce la prima vedere semăna a ţigări.

— Nu fumez, o anunţă el.

— Astea-s cu drog, zise ea, iar când şi le puse în palmă, el le recunoscu imediat drept marijuana.

— Nu vrei să încerci asta? zise el, apucându-şi cu mâna penisul în erecţie.

— Ştiu că e bună, spuse ea, dar şi astea sunt. Hai, iubitule, or să ne excite!

— Eu sunt gata excitat, nu se vede?

— Deocamdată, lasă asta. E ceva foarte bun şi-o să vezi că treaba o să meargă şi mai bine…

— Cum poate să fie şi mai bine?

— Păi, nu *ştii*? spuse ea şi-l privi uimită. N-ai mai fumat nici o dată aşa ceva?

— Nici o dată.

— Grozav, eşti virgin! Hai să te învăţ!

— Nu-s aşa de convins că vreau să învăţ.

— Hai, zău. Pariez că şi comisarul fumează „iarbă”.

— Poate, dar…

— Nu-i decât o ţigară, Hal. Nu-ţi înfige nimeni un ac în venă!

— Păi…

— Trebuie doar să tragi în piept foarte adânc, mult mai adânc decât la o ţigară, să înghiţi fumul şi să-l ţii cât poţi de mult.

— Am văzut cum se face, zise el sec.

— Când în sfârşit expiri, trebuie să rămână doar un firicel de fum. Ai înţeles?

— Marilyn…

— Uită-te la mine şi nu mai fi corectitudinea în persoană. O să încep eu, ca să vezi cum se face, apoi e rândul tău. Te rog să tragi imediat, fiindcă asta-i *Acapulco Gold,* nu *Winston.*

Ea inhală, apoi i-o trecu imediat. El trase adânc în piept şi începu să tuşească violent.

— O, Doamne, zise ea şi plesni din limbă. Mai încearcă o dată!

El mai încercă o dată. De data asta, nu mai tuşi.

— Bun, acum dă-mi-o şi mie!

Trecură ţigara de la unul la altul de câteva ori, până rămase din ea doar un chiştoc strălucitor. Ţinând restul de ţigară între degetul mare şi arătător, Marilyn trase din ea cu zgomot, apoi o scutură într-o scrumieră de pe noptieră.

— Probe, zise ea. Dacă intenţionezi vreo lovitură…

— Nu sunt de serviciu, zise el.

— Nu mai spune! Şi cum te simţi? Încă nu simţi nimic?

— Nu.

— Mai stai câteva minute. Uneori, dacă e prima dată, efectul nu se simte imediat.

— Nu simt nimic, spuse el.

— Nu ţi se pare că toate contururile devin foarte clare şi precise?

— Nu.

— Are efecte diferite de la o persoană la alta, îl informă ea. Eu văd totul foarte clar şi precis, toate contururile ieşite în evidenţă, clare şi precise. Toate contururile. Ieşite în evidenţă şi clare…

— Ai uitat să spui „precise”.

— Da, ieşite în evidenţă, clare şi precise, spuse ea. La unii, totul se estompează, dar nu şi pentru mine. Eu simt că mă relaxez şi totul străluceşte cu intensă claritate.

— Eu nu simt nimic, mărturisi Willis.

— Pe mine cum mă vezi? întrebă ea. Clar şi precis?

— Goală.

— Ştiu, dar sunt şi conturată clar şi precis?

— Nu, eşti moale şi rotundă.

— Unii văd lucrurile moi şi rotunde, zise ea.

— Mai ales când ele *sunt* moi şi rotunde.

— Încearcă să fii serios, îl admonestă ea. Ridică-te şi traversează camera, bine? Ia te uită, spuse, nu mai e tare. Ce i s-a întâmplat?

— *Acapulco Gold* astea, ale tale, au omorât-o, spuse el.

— Nu, amorul e mai plăcut după ele, ai să vezi. Ridică-te şi umblă prin cameră.

— Asta o să-mi refacă erecţia?

— Vreau să constaţi şi singur cum îţi dispare noţiunea timpului. Şi a distanţei. Pentru unii, distanţele sunt distorsionate. Peretele de colo le pare la un milion de kilometri depărtare, traversarea camerei şi atingerea peretelui le ia o veşnicie. Ia încearcă!

— Vreau erecţia mea înapoi, spuse el.

— Du-te la peretele de colo.

— Nu mă legi şi la ochi?

— Peretele ţi se pare departe?

— Nu, e exact acolo.

— Unde acolo?

— Acolo, la capătul tunelului, spuse el şi începu să chicotească.

— Un bărbat pe care-l cunoşteam…

— Ai promis să nu-i mai pomeneşti…

— Nu, ăsta era un prieten. Spunea că Iadul e Tunelul Olandez. Iadul rămâne fixat pentru totdeauna în Tunelul Olandez.
— Unde-i Tunelul Olandez? întrebă Willis. La Amsterdam?
— Nu, la New York. Era din New York. Mi-a recitat o poezie.
— O poezie olandeză? spuse Willis şi chicoti din nou.
— Englezească, englezească. El a scris-o, vrei s-o auzi?
— Nu, zise Willis şi chicoti.
— „Câtă splendoare când broaştele râioase de mâl…"
— Ce?
— Broaştele râioase. Ascultă doar, bine? „Câtă splendoare când broaştele-râioase de mâl au pus foc lenjeriei lui Grimbel. Mătuşa Mimsy era la Borough Park şi şobolanii din Nome au mâncat-o."
— Ce fel de şobolani?
— Şobolanii din Nome.
— În Alaska?
— Aşa cred. Au mâncat-o.
— Pe cine?
— Pe mătuşa Mimsy. Exact ca ăia din Mexic. Sau poate că peste tot în lume sunt la fel. Mă refer la şobolani.
— Mexic? Ce tot spui?
— Au mâncat-o pe biata mătuşă Mimsy. Nişte canibalişti.
— Canibali, adică.
— Îhî, spuse Marilyn.
— Ştii că ai un ciocan aici? zise Willis.
— Unde?
— Aici, pe masă.
— Ce masă?
— Asta de lângă pat. E o veioză pe ea, telefonul şi ciocanul.
— A, ciocanul meu, spuse ea.
— Eşti cumva dulgher? chicoti el.

— E pentru apărare, spuse ea. Cea mai bună armă pentru o femeie. Am păstrat un articol despre asta.

— Ai permis pentru ciocanul ăsta? întrebă el.

Tot mai chicotea; părea că nu se poate opri.

— Vorbesc serios, zise ea.

— En-gros sau en-detail? întrebă el.

— O femeie ştie cum *se foloseşte* un ciocan. Nu-i femeie pe lume care să nu fi fost nevoită să bată un cui. Ştie cum să-l apuce, să-l ridice în aer, să-l *folosească.* Mi-e milă de nenorocitul care-ar veni aici şi s-ar da la mine. În Mexic, oamenii foloseau ciocanul pentru şobolani.

— Mexic?

— Păi da, erau acolo şobolani cât crocodilii. Aveau obiceiul să sară pe oameni când dormeau în pat şi să încerce să-i muşte de faţă. Nişte adevăraţi *canibali,* şobolanii ăştia…

— Canibalii nu-şi mănâncă decât propria lor specie, zise Willis.

— Bună idee, rânji ea, vino să mă mănânci!

Făcură dragoste fără odihnă şi la nesfârşit toată ziua de duminică şi noaptea până târziu, când rămaseră zăcând epuizaţi unul în braţele celuilalt, şuşotind despre culorile şi îngheţata preferată, despre filmele şi emisiunile TV care le plăceau şi despre cântecele favorite – toate lucrurile pe care proaspeţii îndrăgostiţi se simt obligaţi să le înşire etern. Ea spunea că nici un vers nu rimează în cântecul „Noapte cu lună în Vermont”. El o întrebă cum de aflase această ştire uimitoare şi ea-i răspunse că o auzise de la un cântăreţ la trombon, pe care-l cunoscuse cândva.

— De ăsta nu mi-ai spus…

— Păi, n-are rost să-ţi spun toate fleacurile şi să-ţi înşirui toţi cunoscuţii mei. Oricum, e adevărat că nici un vers nu rimează, încearcă şi tu!

— Nu ştiu cuvintele, spuse Willis. Povesteşte-mi de cântăreţul la trombon…

— De ce? Ca să te-apuce iar pandaliile, ca vineri în parc?

— Nu mă înfurii.

— E cineva pe care l-am cunoscut.
— Un client?
— Da, un client.
— Unde?
— La Buenos Aires.
— Un sud-american?
— Nu, era din New Orleans.
— Aşa e, sud-americanii cântă la chitară, nu?
— Vezi că iar te înfurii?
— Nu, deloc, spuse el.
— Cred că e bine să stabilim ceva chiar acum, zise ea.
— Sigur că da.
— Am fost curvă, de acord? Asta n-am mai spus-o nimănui în oraşul ăsta. Dar dacă…
— Mi-ai spus mie fiindcă eu *aflasem* de la poliţia din Houston, zise el.
— *Oricum ar fi,* ăsta-i adevărul. Mă laşi să termin?
— Da, sigur.
— Vreau să spun că dacă ceea ce-am făcut eu mai de mult o să işte probleme tot timpul… Adică nu pot să mă controlez mereu, ce spun sau ce fac, Hal, iartă-mă!
— Nimeni nu-ţi cere aşa ceva.
— Ba da, cred că tu mi-o ceri. Da, am fost curvă. Dar nu mai sunt…
— De unde să ştiu eu?
— La dracu', iar o luăm de la capăt, zise ea şi se dădu jos din pat.
— Unde te duci? întrebă el.
— Să-mi iau altă „iarbă".
— Nu, hai să discutăm. Tu ai vrut să stăm de vorbă, aşa că hai să vorbim!
— Du-te-n mă-ta, mai vreau o ţigară!
— Marilyn…
— Ia ascultă, zise ea şi se proţăpi lângă pat, goală, cu mâinile în şold. Nu mai vreau să aud chestii de felul ăsta: era prieten sau client sau l-am regulat, i-am supt-o sau mi-a băgat sau nu un castravete în cur, ai înţeles? Am făcut toate astea şi

altele şi mai rele şi dacă o să fie mereu aşa, legătura asta pe care o *doresc…*

— Ce fel de legătură e asta?

— Sinceră, zise ea. Deschisă. Iar dacă faci vreun comentariu idiot despre cuvântul ăsta, jur că te pocnesc cu ciocanul!

— Fără comentarii, spuse el zâmbind. Mi-e frică de ciocane!

— Sigur, tu faci glume! Eu vorbesc serios şi tu…

— Şi eu vorbesc serios.

— Crezi că mă mai ocup cu agăţatul?

El nu răspunse.

— Ai impresia că povestea cu trombonistul a fost săptămâna trecută şi nu acum cinci ani, la Buenos Aires, nu?

— Şi cum e de fapt?

— *Chiar* că-ţi dau una cu ciocanul ăla împuţit! spuse ea şi se întinse să-l ia.

— Potoleşte-te, zise el apucând-o de încheietură.

Ea încercă să se smulgă.

— Potoleşte-te, spuse el mai blând.

— Dă-mi drumul, zise ea. Nu suport tutela bărbaţilor.

El îi dădu drumul.

— Vrei să stăm de vorbă sau nu?

— Nu, vreau să te îmbraci şi să te cari dracului de-aici!

— Bine, răspunse el.

— Nu, nici asta nu vreau, se plânse ea.

— Dar ce vrei, Marilyn?

— Vreau să te muţi la mine!

Şocul îl lăsă fără grai.

Încercă să-i vadă expresia feţei în lumina slabă venită din stradă, filtrată prin perdele. Vorbea serios? Chiar voia…

— Atunci o să fii sigur, spuse ea. Vei şti că sunt nevinovată. Şi-atunci… poate… o să mă poţi iubi.

Se simţea mişcat aproape până la lacrimi. Îşi feri ochii cu mâna făcută căuş, de teamă să nu înceapă să plângă în momentul următor şi ferindu-se ca ea să-i vadă ochii, dacă îl podidea plânsul.

— Vrei? întrebă ea.

— Credeam că n-o s-o spui nici o dată, zise el încercând să-şi ţină firea, dar lacrimile porniră şi pe loc se trezi hohotind de plâns.

— Dragul meu, spuse ea luându-l în braţe, te rog, n-ai de ce să plângi, te rog, iubitule, nu plânge, zise ea. Doamne, ce mă fac eu cu omul ăsta, te rog, dragul meu, te rog, nu mai plânge! Îi sărută obrajii umezi şi ochii şi gura şi-i murmură:

— Doamne, Hal, cât te iubesc!

El se întrebă cât timp trecuse de când o femeie îi spusese cuvintele astea şi rosti printre lacrimi:

— Şi eu te iubesc…

Şi acesta fu adevăratul început.

10

Supravegherea continuă asupra lui Endicott şi Riley se dovedi avantajoasă în sensul că nimeni nu încercă să elimine pe vreunul dintre ei. Trecuse o săptămână de protecţie supravegheată. Locotenentul Byrnes îl chemă pe Carella în biroul lui şi-i întrebă cât timp mai credea el că trebuie continuat.

Trebuie să priveşti totul din două puncte de vedere, zise el. E drept că nimeni n-a încercat să-i omoare, dar poate că asta e din cauză că, oricine ar fi omul nostru, s-a prins de figură şi se teme să acţioneze. Pe de altă parte, poate că omul nostru e fie Endicott, fie Riley, păziţi zi şi noapte, care n-au, nici unul, de gând să facă vreo mişcare, cu poliţiştii lipiţi de ei ca o cămaşă murdară, n-am dreptate?

Era a unsprezecea zi a lui aprilie, o dimineaţă înmiresmată de vineri şi trecuseră aproape trei săptămâni de când Jerome McKennon fusese găsit zăcând în propriile-i excremente, în apartamentul din Silvermine Oval. Două săptămâni şi patru zile era mult când lucrai la un caz şi nu aveai nici un rezultat concret. Ăsta a fost primul lucru pe care i l-a spus căpitanul Frick locotenentului Byrnes, de dimineaţă. Frick comanda întreaga secţie de poliţie. Byrnes îl asculta rareori, dar de data asta căpitanul avea dreptate. El voia să-i scoată pe cei şase de la supraveghere şi să-i pună la loc în posturile lor.

— Frick îşi vrea oamenii înapoi, anunţă Byrnes.

— Atunci, dă-le drumul, spuse Carella.

— Aşa zici tu?

— Eu zic că singurii suspecţi posibili pe care-i avem sunt Endicott, Riley şi femeia Hollis. Dacă ea e omul nostra, ştie deja de la amândoi că sunt sub supraveghere şi ar fi o tâmpenie să facă ceva. Ceilalţi doi sunt păziţi, ai dreptate, deci e *imposibil* ca ei să se expună.

— Ce mă frământă e că au *cerut* chiar ei protecţia poliţiei!

— Poate voiau să ne ducă de nas…
— Cum vezi tu chestia asta, Steve? Explică-mi şi mie. Ai spus trei suspecţi…
— Trei *posibili,* am spus.
— Deci femeia, zici? Mare încurcătură! Ce motive ar avea?
— Nu ştiu. Am verificat la oficiul juridic: McKennon a murit fără să lase vreun testament, iar Hollander şi-a lăsat puţinele bunuri surorii lui. Femeia Hollis pretinde că ambele victime îi erau prieteni apropiaţi şi eu o cred. Şi Hal la fel. În plus, are şi alibiuri lungi cât o zi de post pentru locurile unde era când…
— Alibiurile ei sunt *ceilalţi* doi suspecţi.
— Parcă eu nu ştiu? zise Carella, oftând.
— I-ai verificat pe toţi din raza lui McKennon?
— Da şi nu văd nici o posibilitate acolo.
— Dar Hollander?
— Un singuratic, de fapt, cu excepţia legăturii cu femeia Hollis.
— Contabil?
— Îhî!
— Cum l-a cunoscut?
— Nu ştiu.
— Făcea contabilitate pentru ea?
— Nu ştiu.
— Află. Poate e ceva necurat în dosarele ei… Poate că l-a omorât pe McKennon doar ca paravan… Dacă Hollander era ţinta ei adevărată, poate că el ştia ceva ce ea nu voia ca Departamentul financiar să afle.
— Poate, zise Carella.
— E şi asta o posibilitate, nu?
— Sigur că da.
— Zici că era curvă?
— Numai la Houston, Pete, acum şapte ani.
— Până acum n-am mai văzut curvă cu inima de aur, dar tu?
— Nici eu.
— De unde s-a căpătuit cu banii pe care-i are? Raportul tău zice că are o bombă de lux pe…

— Nu ştiu, să-l întreb pe Willis. El s-a ocupat mai mult de ea. Cum şi-a petrecut Hollander sâmbăta din ajunul Paştelui, înainte de a veni înapoi acasă?
— Era cu soră-sa. Cea trecută în testamentul lui.
— Ai vorbit cu ea?
— Da.
— Ce i-a lăsat?
— Mai nimic.
— Ştiu oameni care ţi-ar tăia beregata pentru o para chioară.
— Nu-i cazul, Pete. E măritată cu un instalator, are doi copii şi altul pe drum. N-o văd…
— Femeile gravide pot înjunghia pe cineva ca şi oricare altul.
— E trecută de luna a opta, Pete. Se mişcă precum un elefant. Şi, în afară de asta, se uita la televizor cu vecina ei, în noaptea când a păţit-o Hollander.
— Între ce ore?
— S-a întors acasă pe la unsprezece.
— Vecina confirmă?
— Da.
— La ce oră a încasat-o Hollander?
— Medicul legist zice că duminică noaptea târziu sau luni dimineaţă devreme.
— Când ea era…
— În pat. Apoi s-a sculat să-i pregătească pe copii de şcoală.
Byrnes oftă.
— Sun-o pe Hollis. Află cum l-a cunoscut, dacă lucra pentru ea şi aşa mai departe…
Astfel află Carella că Willis locuia la ea.
Sună la numărul de telefon al lui Marilyn Hollis şi-i răspunse un bărbat.
— Alo?
Carella recunoscu imediat vocea.
— Hal? exclamă el, surprins.
— Ştiu că am întârziat, zise Willis.
Carella privi ceasul din perete. Nouă şi un sfert. Willis trebuia să fie acolo de o jumătate de oră. Dar…?

— Cred că am greşit numărul, zise Carella şi privi la carnetul deschis, din faţa lui.

Era numărul lui Marilyn Hollis, fără îndoială. O tăcere lungă pe fir. Apoi:

— Stau aici de la o vreme, anunţă Willis.

— Zău? zise Carella; apoi, fără intenţia expresă de a face un calambur: Şi cam ce faci acolo? Treabă sub acoperire?

— Momentan nu simt nevoia de capete luminate, îi aruncă Willis. Vin într-o oră!

Şi închise.

Carella privi uimit receptorul.

„Măi, măi, măi!”, îşi zise.

Puse receptorul înapoi în furcă.

Rămase uitându-se fix la telefon, o bună bucată de vreme.

Walter Johnson, de la Departamentul de Hrană şi Medicamente, sună la ora zece dimineaţa. Carella îl căutase la doi aprilie. Azi era unsprezece. Aproape uitase că aştepta un răspuns. Carella avea acel tip de mentalitate care presupunea că toţi oamenii posedau acelaşi simţ al responsabilităţii ca şi el. Dacă îi cerea cuiva să facă ceva, îşi scotea problema din minte până ce al şaselea simţ îi amintea că sarcina nu fusese îndeplinită, cererea nesatisfăcută. În mlaştina birocratică a acestui oraş, Carella lăsa de obicei să treacă două săptămâni înainte de a începe să facă puţină gură. Un telefon dat lui Johnson figura în calendarul lui pentru ziua de şaisprezece. Din acest punct de vedere, Johnson sunase înainte de vreme.

— Ştiu că am întârziat, spuse Johnson.

Toată lumea ştia că întârziase în această dimineaţă. Iar Willis încă nu venise la birou.

— Ce ai pentru mine? întrebă Carella.

— Voiai să afli unde se foloseşte nicotină la produsele din comerţ.

— Exact.

— De ce te interesează? întrebă Johnson.

— Anchetăm o otrăvire cu nicotină.

— Cam neobişnuit, nu?
— Prima de felul ăsta.
— Victima n-a mâncat ţigări sau trabucuri, nu?
— N-avem nici un indiciu că ar fi făcut-o.
— Fiindcă asta ar fi de ajuns. Doza mortală a fost de vreo patruzeci, cincizeci de miligrame, nu?
— Cam pe-acolo.
— Asta ar însemna vreo trei ţigări sau două trabucuri. Dacă victima le-a ingerat. Dar dumneata zici că nu…
— Nu credem.
— Deci vrei să ştii cum ar fi putut da omul dumitale peste ceva conţinând nicotină, nu-i aşa?
— Da.
— Ei bine, înainte să te sun am prelucrat datele existente şi am rezultatul în faţa mea. APM – Agenţia pentru Protecţia Mediului – are înregistrate douăzeci şi patru de pesticide în care nicotină este una dintre componentele majore. Cei de-acolo mai au alte patru produse în care un component activ este sulfatul de nicotină. Plus alte două, datând din anii ’40, în care substanţa activă este praful de tutun.
— Toate sunt insecticide?
— Unele sunt soluţii pentru îngrijirea animalelor – ca de exemplu *Dexol,* pentru câini, care conţine şase la sută nicotină într-un amestec de creozot, fenol, terebentină şi săpun. Sau soluţiile *Jinx Outdoor Dog,* pentru câini şi cea pentru pisici, care au un procentaj foarte scăzut de nicotină amestecat cu sânge uscat şi naftalină. Conţinutul de nicotină la pesticide variază de la 0,007 la sută până la 98 la sută. Unele produse circulă cu restricţii, altele nu sunt clasificate.
— Ce fel de restricţii?
— O companie care fabrică pesticide înaintează datele sanitare şi de securitate respective la APM. Aceasta studiază datele şi acordă un număr de înregistrare. Apoi compania trebuie să se înregistreze în statele unde urmează să comercializeze produsul. Unele dintre produse nu

sunt însă clasificate. Asta înseamnă că APM n-a stabilit încă dacă ele trebuie să aibă restricţii sau li se permite utilizarea generală.

— Cine foloseşte produsele restricţionate?

— Solicitanţii autorizaţi. Cei care se ocupă cu distrugerea dăunătorilor pe pajişti, gazon, în păduri… Cam astea-s.

— Câte produse nu sunt clasificate?

— Majoritatea.

— Adică?

— Adică le poţi cumpăra pe sub tejghea de la magazinul pentru unelte sau pentru grădinărit. Fără restricţii. Poţi cumpăra ceva de gen *Leaf,* 40 la sută. Pentru un produs mai puternic, trebuie să fii solicitant autorizat. Se poate ca omul tău să fie exterminator de dăunători?

— Nu ştiu ce e, zise Carella.

— Bine, să spunem că nu e. Şi să zicem că vrea să transforme sprayul de grădină *Black Leaf 40* – sau orice altă soluţie cu un conţinut de 40 la sută nicotină – într-un alcaloid. Adaugă hidroxid de sodiu… Dar poate că ştii toate astea!

— Nu.

— Păi, ce-ar face el… să vedem dacă pot să-ţi explic… Ar măsura *ph*-ul soluţiei şi ar afla ce procent de acid are. Apoi ar încerca s-o transforme într-o soluţie predominant bazică, mai puţin acidă. Când a…

— Cum ar face asta?

— Adăugând sodă caustică pentru a elimina grupa sulfat. Poate să obţină… să zicem nouă sau zece la început, nu ştiu exact şi să ajungă la trei sau patru… Repet, e o presupunere. Vrea să obţină alcaloidul pur, după cum vezi. Nicotină. Separând-o de sulfatul de sodiu. Când a obţinut nicotină şi apa, le introduce într-un solvent separator…

— Le introduce în ce?

— De exemplu, eter. E solubilă în eter şi stratul de eter e mai uşor decât apa. Va scoate o parte din apă, va adăuga eter, va amesteca din nou soluţia, o

va separa din nou şi va face acelaşi lucru până ce va ajunge la gradul dorit de puritate a nicotinei.

— E un procedeu de durată, nu?

— Nu-i uşor, asta-i sigur. Doar dacă omul dumitale are acces la ustensile de laborator… Nu ştiu *câte* grame de soluţie trebuie să titreze ca să obţină un singur gram de nicotină pură. Doza fatală, patruzeci de miligrame, e doar o picătură de *gust.*

Exact expresia folosită de Blaney. De gust. Carella îşi aminti deodată de toate reclamele de ţigări care vorbeau despre „gust” sau despre „aromă”.

— Toate astea, presupunând că ştie să separe nicotină pură dintr-o soluţie 40 la sută.

— Păi, spuse Johnson, bănuiesc că poate să facă şi el ce făcea tata, pe vremea când eram copil, în Kentucky…

Carella deveni tot numai urechi.

— Ce făcea?

— Îşi prepara singur soluţia pentru paraziţi. Amesteca tutun de ţigări cu apă, într-un vas de cafea, o lăsa la macerat cam o săptămână, apoi o fierbea. Prepara un soi de ceai, înţelegi. Îl amesteca cu fulgi de săpun ca să se lipească de frunză. Era foarte eficient la el în grădină… Cred că omul tău putea face acelaşi lucru. Să amestece trabucuri sau ţigări şi să extragă otrava. Se opri o clipă, apoi întrebă: Aveţi laborator la poliţie?

— Da, zise Carella.

— Sună-i şi întreabă-i despre distilare.

— Mulţumesc, spuse Carella. Mi-ai fost de mare folos.

— Cu plăcere, replică Johnson şi închise.

Willis intră exact în momentul în care Carella forma numărul laboratorului. Amândoi priviră la ceas. Zece şi un sfert.

— Cu căpitanul Grossman, vă rog, spuse Carella la telefon.

— Iartă-mă că am întârziat, se scuză din nou Willis şi se duse la biroul lui.

Meyer, care aştepta de o oră şi jumătate să fie schimbat de Willis, nu zise nimic. Se duse la cuier, îşi luă pălăria, aprinse o ţigară şi plecă.

— Când îl aşteptaţi să vină? întrebă Carella la telefon. Puteţi să-l rugaţi să-l sune pe detectivul Carella? Spuneţi-i că-i urgent…

— Vrei să stăm de vorbă? îl întrebă el apoi pe Willis.

— Despre ce?

— Despre faptul că te-ai mutat la o suspectă!

Willis aruncă o privire prin cameră şi-l văzu pe Andy Parker aplecat asupra unei maşini de scris, clocind laborios un raport. Parker era numai în cămaşă; fereastra din spatele biroului său, prin care răzbăteau o adiere parfumată şi zgomotele traficului de jos, de pe bulevardul Grover, era deschisă. Parker întruchipa ceea ce Brown ar fi numit „poliţistul chiulău”, un tip care venea la serviciu cu barba nerasă cu mult înainte ca „poliţiştii” din serialul *Miami Vice* să considere asta şic, fiindcă el trata biroul ca pe o mizerie şi n-ar fi onorat slujba îmbrăcându-se special pentru această ocazie. În mod obişnuit, lui Parker îi lua două ore să bată la maşină un raport, chiar dacă făptaşul fusese prins cu arma în mână. În mintea lui, a rezolva o zi de lucru echivala cu a face cât mai puţină treabă posibil. Nu era recomandabil să discuţi chestiuni sentimentale în prezenţa lui Parker. După el, sentimentalismul trebuia rezervat pentru coafeze şi decoratorii de interioare.

— Hai pe hol, spuse Carella.

— Da, sigur, fu de acord Willis.

Trecură de grilajul despărţitor, în camera de interogatorii. Carella închise uşa în urma lor. Stăteau faţă în faţă, la capetele opuse ale masei lungi. În spatele lui Willis era o oglindă cu două feţe, prin care camera era vizibilă din încăperea alăturată.

— Ei? zise Carella.

— Ei bine, nu-i treaba ta, spuse Willis.

— De acord. Dar *e* treaba departamentului.

— Să-l ia dracu' de departament! spuse Willis. Pot să locuiesc unde vreau. *Cu cine* vreau!

— Nu sunt sigur că asta include şi un suspect într-o dublă crimă…

— Marilyn Hollis n-are nici o legătură cu vreuna dintre crimele astea! se aprinse Willis.

— Eu nu sunt convins. Şi nici locotenentul.

— N-ai nici un motiv să crezi că ea…

— N-am motiv nici să cred altceva. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, Hal? Doar *ştii* că e suspectă!

— Cine zice asta? În manual scrie că dacă cineva are un alibi solid pentru…

— Ştii cum e cu alibiurile astea solide, nu? Cei mai mari asasini pe care-i cunosc aveau alibiuri…

— Ea *nu-i* o asasină! ţipă Willis.

În cameră se făcu tăcere.

— Şi-acum ce facem? spuse Carella, după un timp. Locuieşti cu femeia, trebuie să ne ţinem gândurile sub cheie, nu?

— Puţin îmi pasă ce faceţi voi, pufni Willis.

— Dacă suntem în situaţia că orice vorbim la secţie ajunge la ea…

— N-am spus şi n-am făcut nimic dăunător pentru această anchetă.

În încăpere se lăsă din nou tăcere.

— Vreau să vorbesc cu ea, spuse Carella. Aranjez o întâlnire prin intermediul tău?

— Nimeni nu-ţi spune cum să te ocupi de cazul tău.

— Credeam că e cazul *nostru.*

— Aşa şi e, spuse Willis. Numai că avem păreri diferite despre cine-i suspect şi cine nu.

— Acum e acasă? întrebă Carella.

— Când am plecat eu, era.

— Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă duc până acolo.

— Îţi sugerez să dai telefon mai întâi.

— Hal… începu Carella, apoi clătină doar din cap.

Îl lăsă pe Willis aşezat la masa cea lungă din camera de interogatorii, cu oglinda dublă în spate.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă Marilyn pe Carella.

Purta blugi şi o cămaşă bărbătească. Carella se întrebă dacă era cămaşa lui Willis. Se aflau în livingul cu lambriuri. Casa era tăcută la ora unsprezece dimineaţa, pereţii groşi izolând camera de zgomotul traficului de afară. Era greu să-ţi aminteşti că femeia luase o pedeapsă pentru prostituţie. Arăta ca o adolescentă. Piele ireproşabilă, ochi albaştri vioi, fără fard pe faţă, nici măcar ruj. Dar se putea aplica aici Regula Mulţimii Şoarecilor. Dacă vezi un şoarece în hambar, înseamnă că ai o sută. Dacă o fată a fost pedepsită o dată pentru prostituţie, ai putea paria că e trecută prin ciur şi prin dârmon.

— Despre Basil Hollander, spuse el.

— Ce-i cu el?

— Cum l-ai cunoscut?

— Biblic, zise ea zâmbind.

Şmecherie de curvă. Să minimalizeze relaţiile intime prin glume…

— Asta ne-ai mai spus, zise el sec. Cum l-ai cunoscut?

— De ce vrei să ştii, domnule Carella?

— Era prieten cu dumneata, spuse el. A murit. Un alt prieten al dumitale e şi el mort. Ştiu că ne vei ierta curiozitatea…

— Nu apreciez sarcasmul, zise ea. De ce nu mă simpatizezi?

— Nici nu-mi placi, nici nu-mi displaci, domnişoară Hollis, sunt un poliţist care…

— Te rog, scuteşte-mă de chestia cu poliţistul-care-îşi-face-datoria! Hal mi-a servit-o din plin!

Hal… Păi, sigur! Cum să-i spună? Detectivul Willis?

— De ce nu-ţi plac? întrebă ea, din nou. Fiindcă locuim împreună?

Direct la subiect. *Cealaltă* chestiune nu mai conta, faptul că el o întrebase cum îl cunoscuse pe

Hollander şi ea încă nu-i răspunsese.

— Treaba lui Hal îl priveşte direct şi personal.

Lui Willis nu-i spusese aşa cu mai puţin de o oră mai devreme.

— Treaba mea e să…

— Credeam că dumneata şi Hal vă ocupaţi de *aceeaşi* treabă.

— Aşa credeam şi eu, zise Carella.

— Dar nu mai crezi aşa, nu? Fiindcă el trăieşte cu cineva care ar putea fi asasin cu sânge rece, n-am dreptate?

— Dumneata ai spus-o, nu eu.

— Dar asta e în capul dumitale, nu? Că puteam foarte bine să-i omor şi pe Jerry şi pe Baz?

— N-am nici o dovadă care să confirme…

— Acum nu vorbim de dovezi, spuse ea. *Dovezile* arată că nu mă aflam prin apropiere când *fiecare dintre ei* a fost omorât. Astea-s *dovezile*, domnule Carella. Vorbim de al şaselea simţ? Al dumitale ce-ţi spune? Crezi că puteam să-i omor, nu-i aşa?

— Nu-mi uşurezi deloc sarcina, zise Carella.

— Zău? Cum aşa? Din cauză că trăiesc cu colegul dumitale?

Nu, lăsând fără răspuns o întrebare pe care ţi-am pus-o acum cinci minute.

— Au şi trecut cinci minute? Doamne, cum zboară timpul când te simţi bine!

— Dar dumneata de ce nu mă simpatizezi pe *mine!* întrebă el.

— Te-am mai întâlnit, domnule Carella. Eşti întruchiparea tuturor poliţiştilor pe care i-am cunoscut. Cu excepţia lui Hal… Crezi că, dacă cineva a avut de-a face o dată cu legea, va fi întotdeauna în culpă. Un leopard rămâne întotdeauna pătat, nu, domnule Carella? Dacă ai fost boarfă cândva, aşa rămâi…

— Dacă asta vrei să crezi despre mine, n-ai decât. Până una, alta, cum l-ai cunoscut pe Basil Hollander?

— La un concert, zise ea şi oftă.

— Unde?

— La Filarmonică.
— Când?
— În iunie trecut.
— V-aţi cunoscut întâmplător?
— În pauză. Am început prin a vorbi despre program şi am descoperit că avem aceleaşi gusturi muzicale. Ne-am împrietenit imediat.
— Şi când aţi început să vă întâlniţi?
— M-a sunat în săptămâna următoare. Avea bilete la. Operă, mie nu-mi place opera în mod special, dar am mers totuşi cu el şi ne-am simţit minunat. Zâmbi şi adăugă: *Nici acum* nu-mi place opera!
„Gusturi rafinate”, îşi zise Carella. Paraşutele de la Houston frecventau, desigur, Filarmonica, dar nu Opera. Alungă acest gând. Poate că ea avea dreptate… Poate că fusese poliţist prea multă vreme şi trăgea pripit concluzii bazate pe date pe care le credea totalmente empirice. Dar nu întâlnise nici o dată curvă pocăită sau tâlhar pocăit. Nici nu cunoscuse vreun tâlhar care să meargă la concerte. *Sau* la operă…
Din respect pentru Willis, n-o întrebă când începuse să se culce cu Hollander. Asta îl deranja: el compromitea deja ancheta, în mod obişnuit, intensitatea relaţiei dintre un bărbat şi o femeie era de primă importanţă în cazurile de crimă, mai ales de tipul „un-băiat-cunoaşte-o-fată”. În loc de asta, întrebă:
— Era contabil, nu-i aşa?
— Ştii bine, răspunse ea.
— Când ai aflat asta?
— Că era contabil? întrebă surprinsă. Ce importanţă…?
— A făcut vreodată treabă de contabilitate pentru dumneata?
— Nu. Cum, Basil?
— Dai; ai un contabil, nu-i aşa?
— Da.
— Cine e?
— Un tip numit Marc Aronstein.

— De când e contabilul dumitale?
— L-am angajat când am venit aici de la Buenos Aires.
— Buenos Aires?
— Credeam că Hal ţi-a spus… Mă ocupam cu agăţatul la Buenos Aires.
— Înţeleg, zise el. Cât timp ai făcut treaba asta?
— Cinci ani.
— Şi la Houston?
— Numai un an. Am plecat curând după ce m-au prins.
O poveste mai lungă decât credea. Willis îşi alesese o adevărată campioană în materie…
— De la Houston, ai ajuns direct în Argentina?
— Nu, întâi am fost în Mexic.
— Făceai şi acolo trotuarul?
— Nu, zise ea şi zâmbi, eram simplă turistă.
— Cât timp?
— Cam şase luni.
— Câţi ani *ai,* domnişoară Hollis?
— Eşti detectiv. Te las pe dumneata să faci socoteala… Am plecat de-acasă cu trei luni înainte de a împlini şaisprezece ani, m-am dus la Los Angeles, unde-am stat puţin mai mult de un an, înainte de a mă îndrepta spre Houston…
— De ce Houston?
— Speram să fac o cerere să mă primească la *Rice.*
— Dar n-ai făcut-o…
— Nu, l-am cunoscut pe unu' care m-a încântat cu vorbe frumoase şi m-am răzgândit.
— Joseph Seward?
— Nu, Joe a fost mai târziu.
— Cât ai stat la Houston?
— Ţi-am spus. Un an. Ai făcut adunarea? Apoi, în Mexic, vreo şase luni, apoi la Buenos Aires cinci ani şi sunt aici de cincisprezece luni. Cât ţi-a ieşit?
— Şaisprezece, când ai plecat de acasă…
— Aproape…
— Îmi ies douăzeci şi patru.
— Fac douăzeci şi cinci în august!

— Ai avut o viaţă foarte plină, spuse el.
— Mai plină decât crezi, îi confirmă ea.
— Ne-ai spus că tatăl dumitale te-a instalat aici…
— Am minţit. Precis că ştii. Nu face teste cu mine, domnule Carella, nu-mi plac oamenii necinstiţi!
— Cum ai obţinut casa asta?
— Nu ţi-a spus Hal? Am venit aici cu aproape două milioane de dolari. Casa m-a costat şapte sute cincizeci de mii. Restul am investit. De-aia aveam nevoie de un contabil…
— Marc Aronstein.
— Da, de la *Harvey Roth Incorporated.*
— E aici, în oraş?
— Da, pe strada Battery. Lângă Old Seawall.
— Ai discutat vreodată probleme financiare cu domnul Hollander?
— Nici o dată.
— Ai trecut vreodată printr-o revizie a Departamentului Financiar pentru Venituri?
— O dată.
— A fost vreo problemă?
— Doar cele obişnuite…
— Ca de exemplu?
— Impozitele pe C şi D.
— Ce-i asta?
— Călătorii şi Distracţii.
— Aha, făcu el. În domeniul în care lucra Carella, nu existau impozite pentru călătorii şi distracţii. Ai discutat vreodată acest subiect cu domnul Hollander?
— V-am spus că n-am discutat nici o dată probleme financiare cu el.
— Deşi ştiai că e contabil…
— Aveam alte lucruri de discutat.
— El ştia că ai fost curvă?
— Nu.
— Dar vreunul dintre ceilalţi prieteni?
— Nu.
— McKennon?
— Nu.

— Riley, Endicott?
— Nici unul dintre ei.
— În noaptea când a fost omorât McKennon…
— Eram la schi la Snowflake.
— Cu Nelson Riley…
— Da.
— Iar în noaptea când a fost ucis Hollander…
— Eram cu Chip Endicott.
— Amândoi, buni prieteni ai dumitale.
— La trecut, zise ea.
— Cum adică?
— Hal vrea să nu mă mai văd cu ei.
„E ceva serios”, îşi zise el.
— Şi dumneata?
— Aşa voi face. Se opri, apoi spuse: Ştii, îl iubesc…

11

O maşină a poliţiei era parcată în faţa clădirii unde locuia Nelson Riley, când Marilyn ajunse acolo sâmbătă dimineaţă, la ora zece. Ea îşi spuse „Aha!”, şovăi puţin pe trotuar, apoi trase adânc aer în piept şi intră în clădire.

În timpul săptămânii, un negru conducea ascensorul pentru fabrica de pălării care încă mai ocupa etajul şase al imobilului. Proprietarii fabricii nu erau mulţumiţi de faptul că Riley pictase un nud imens pe uşile de la etajul patru ale liftului, o femeie care se desfăcea în două – cei doi sâni trecând de buric şi ajungând până jos, între picioare – ori de câte ori se deschideau uşile. Fabrica de pălării era închisă sâmbăta şi duminica, zile în care liftul era acţionat chiar de pasageri. Asta însemna că trebuia să manevrezi singur vechiul mecanism cu pârghie şi tambur care acţiona liftul.

Marilyn avusese întotdeauna bătaie de cap cu el; se părea că nu era nici o dată în stare să oprească ascensorul exact la semnul care marca etajul patru. Smuci mânerul pârghiei înainte şi înapoi, făcând astfel încât podeaua liftului să ajungă, în sfârşit, la acelaşi nivel cu culoarul de la etajul patru. Deschise uşa dinăuntru, împinse la o parte panourile grele, cu nudul pictat pe ele, închise poarta şi uşile după ea, fiindcă asta trebuia să faci atunci când liftul era acţionat individual şi se îndreptă, pe culoar, spre atelierul lui Riley.

Uşa camerei era deschisă…

Înăuntru, Marilyn văzu doi poliţişti în uniformă; unul scriind ceva într-un carnet, celălalt stând cu mâinile în şolduri şi ascultând. Riley le spunea că precis cineva intrase în mansarda lui în noaptea precedentă.

— Din momentul în care nu mai ai protecţia poliţiei, cineva pătrunde prin efracţie, se plânse el.

— Cum adică protecţia poliţiei? întrebă poliţistul cu carnetul.

— Aveam aici, cu mine, un poliţist, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, zise Riley.

— Pentru ce?

— Credeau că am nevoie să fiu păzit de poliţie.

— Cine?

— Detectivii care anchetează un caz la periferie.

— Unde anume la periferie?

— Secţia 87 de poliţie…

Poliţistul cu mâinile în şolduri întrebă:

— Ce fel de caz?

— Un caz de asasinat, spuse Riley. Bună, Marilyn, intră!

— Ai auzit, Frank? întrebă poliţistul cu carnetul.

— Am auzit, Charlie, răspunse celălalt.

— Cine e? se interesă Frank, de îndată ce Marilyn se îndreptă spre locul în care stăteau ei, în zona de lucru a mansardei.

— O prietenă, zise Riley şi o sărută pe obraz.

— Ce te face să crezi că cineva a intrat aici? întrebă Charlie.

— Fereastra din zona de locuit a atelierului a fost forţată, relată Riley. E ceva, nu? făcu el către Marilyn.

Poliţiştii trecură în zona de locuit. Riley şi Marilyn îi urmară.

— Locuieşti aici, nu? întrebă Frank.

— Locuiesc şi lucrez aici, spuse Riley.

— Ce fel de muncă faci? interveni Charlie.

— Sunt pictor.

— Zău? făcu Frank. Îmi dai cartea ta de vizită? Cumnatu-meu vrea să-şi zugrăvească casa…

— Eu pictez tablouri, preciză Riley. Alea de colo…

Arătă cu un gest din cap înspre picturile sprijinite de pereţii atelierului.

— Dumneata ai făcut astea? exclamă Frank.

— Da.

Frank se uită atent, apoi încuviinţă evaziv.

— Deci aici dormi, da? zise Charlie. În patul ăsta cu saltea cu apă?
— Da.
— Cum sunt paturile astea?
— Foarte bune, îl asigură Riley. Uită-te la fereastră, se vede unde a fost forţată!
Charlie se deplasă la fereastra de la piciorul patului. O studie atent. Frank se uită şi el, peste umărul colegului. În spatele lor, Marilyn dădu ochii peste cap.
— Urmele astea, zici? rosti tărăgănat Charlie.
— Da.
— Nu erau aici înainte?
— Nu.
— Sunt noi deci?
— Da.
— Ce zici, Frank?
— Se poate să fi fost forţată, acceptă Frank dând din umeri.
— Lipseşte ceva? întrebă Charlie.
— Nu, nu cred.
— Atunci, de ce ne-ai chemat? se miră Frank.
— Faptul că cineva a intrat prin efracţie e un motiv să chemi poliţia, nu?
— De ce-ar intra cineva aici fără *să fure* nimic? zise Charlie, nedumerit.
— Oricum nu văd nimic care să merite să fie furat, adăugă Frank, aruncând o privire prin zona de locuit a atelierului.
— Domnul Riley primeşte de la cinci mii de dolari în sus pentru o pânză! interveni Marilyn, ofuscată.
— Pentru ce? se miră Charlie.
— Pentru o pictură.
— Nu, zău? făcu Frank.
Se uită iarăşi spre zona de lucru, reconsiderând picturile.
— Pentru astea?
— Lipseşte vreuna din aceste picturi *valoroase!* întrebă Charlie, subliniind cuvântul „valoros" în aşa fel, încât să exprime o mare neîncredere.

— Nu.
— Deci nu lipseşte *nimic,* nu?
— Nu, dar…
— Atunci, de ce ne-ai chemat?
— V-am chemat fiindcă doi oameni au fost omorâţi…
— Dar nu în zona care ţine de secţia asta de poliţie, nu-i aşa?
— Ce importanţă…?
— Trebuia să suni la Secţia 87, îl lămuri Charlie. Ei sunt ăia care se ocupă de crime, pe ei trebuia să-i chemi…
— Mulţumesc mult, mormăi Riley.
— Pentru puţin, zise Charlie. Când mi-oi scrie raportul, o să zic că Secţia Opt-şapte se ocupă deja…
— Ar trebui să pui gratii la fereastra aia, interveni Frank. E o ieşire de incendiu acolo; cu toate tablourile astea, care zice doamna că sunt *valoroase…*
Dădu sceptic din umeri.
— Pune-ţi gratii la fereastră, ca să nu poată intra nimeni.
— Şi eu cum *ies,* în caz de incendiu? întrebă Riley.
— Suni la pompieri, replică prompt Charlie.
— Am terminat aici? se interesă Frank.
— Da, suntem gata, zise Charlie şi-şi închise cu zgomot carnetul.
Riley oftă.
— Salut, făcu Charlie şi amândoi poliţiştii plecară.
Imediat după ieşirea lor, Riley spuse:
— Mişto oraşul ăsta, nu?
— Stai să-i vezi pe poliţiştii din Houston! zise Marilyn.
— Aici se dă o spargere, iar ei doar se uită…
— Eşti sigur că a intrat cineva?
— Urmele astea nu erau pe fereastră, când am plecat, aseară.
— Poate că *ar trebui* să suni…

— De ce? Ca să-mi explice iarăşi de ce nu-şi pot permite să ţină poliţişti aici? Trebuia să-i fi auzit… Salata obişnuită: o grămadă de crime, oamenii urgent necesari în alte părţi, ne pare rău că nu putem continua supravegherea… Ăsta e un cuvânt tipic pentru poliţie: *supraveghere.* Supraveghere a locuinţei şi a subiectului. Şi astea sunt cuvinte poliţieneşti. Aceasta e locuinţa, iar eu sunt subiectul. Numai că eu nu mai sunt subiect, am revenit la calitatea de posibilă *victimă.*

Marilyn nu comentă în nici un fel.

— Trebuie să vorbim, spuse ea.

— Mai târziu, zise Riley. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Am o sticlă de whisky bun, pe raftul de colo. Vechi de doisprezece ani!

— Nu acum, mulţumesc.

— Arăţi grozav, ţi-am mai spus că arăţi grozav?

— Mulţumesc.

Purta o fustă albastră tricotată, ciorapi de aceeaşi culoare, pantofi albaştri cu toc, o geantă de umăr la culoare, o bluză bleu-deschis cu un guler tip Peter Pan şi o jachetă tricotată, de lână bleumarin. Părul ei lung, blond, era strâns la spate într-o coadă de cal, legată cu un şnur de culoarea bluzei.

— Chiar că arăţi grozav…

— Mulţumesc.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu!

— Te-au hărţuit poliţiştii?

— O mulţime de întrebări, dar n-aş numi-o chiar hărţuială…

— Sigur nu vrei să bei nimic?

— Precis.

— Da' nişte cafea?

— Fac eu, se oferi ea.

— N-am decât nes…

— Ştiu.

Cu mersul cuiva care cunoaşte locurile, se duse la dulapul de sub chiuvetă, luă un ceainic şi începu să-l umple cu apă.

— Te superi dacă fac puţină ordine pe-aici? întrebă Riley. Am terminat târziu aseară şi-am plecat în grabă, lăsând în urmă toată mizeria asta. Îmi place ca în week-end să fie ordine. Nu ştii nici o dată cine pică…

Marilyn puse ceainicul pe reşou şi-l băgă în priză. Riley se duse în zona de lucru a atelierului şi luă o mătură.

— Aveam de gând să te sun, mărturisi el.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, spuse ea şi se duse la dulapul din perete, de unde luă două ceşti şi un borcan de nes.

— De ce? întrebă el. Ai fost ocupată?

— Foarte.

Puse nesul în ceşti cu o linguriţă, apoi se uită la ceainic.

— Şi eu, spuse el. De-aia nici *n-am* sunat, de fapt. O vezi pe-asta mare, de aici?

Veni şi ea în zona de lucru a atelierului.

— O recunoşti?

— Snowflake, răspunse Marilyn.

— M-am chinuit groaznic cu stratul ăsta de alb, spuse el. Se vede că ninge, totuşi, nu?

— E viscol de-a binelea, răspunse ea.

— Îhî! spuse el, mândru. Îţi place?

— Da.

— Acolo eşti tu, în canadiană galbenă.

— Canadiana mea nu e…

— Ştiu… Privi la pictură, rânjind. Chiar îţi place? întrebă el.

— Da, foarte mult.

Ea se întoarse în partea cealaltă a atelierului şi controlă din nou ceainicul.

— Ia uite în ce hal am lăsat pensulele astea!

Începu să cureţe pensulele, stând pe un scaun la masa lui de lucru, cu spatele la ea. Când se întoarse s-o privească din nou, femeia stătea în dreptul raftului de deasupra peretelui despărţitor, îi sticla de whisky în mână.

— Vechi de doisprezece ani, spuse el. Cadou de la proprietarul galeriei.

Ea scoase dopul, mirosi gura sticlei, strâmbă din nas.
— Precis nu vrei puţin?
— E prea devreme pentru mine. Oricum, nu pot să sufăr whisky-ul!
El continuă să înmoaie pensulele în terebentină, frecându-le periile.
— Treabă de amator, zise el, să laşi pensulele aşa peste noapte!
Continua să lucreze, stând cu spatele. Ea tăcu o vreme. El ridică imediat capul, când ceainicul fluieră.
— Cafeaua e gata, anunţă Marilyn.
— E lapte în frigider, spuse el. Zahăr în…
— O beau simplă.
— Ai dreptate, trebuia s-o ştiu până acum.
Ea duse ceştile unde stătea el, la masa de lucru şi se aşeză pe scaunul din faţa lui. Mirosea a terebentină. Scormoni prin poşetă, scoase un pachet de ţigări şi o brichetă cu monogramă de aut. Aprinse bricheta, o ţinu la capătul ţigării, scoase un nor de fum. Puse pachetul de ţigări pe masă, aranjând bricheta, ordonat, deasupra. El îi urmări mâinile. Deodată, ea ridică privirea:
— Nelson, vreau să terminăm!
El o privi.
— Bine? spuse ea.
— Ce s-a întâmplat?
— Să zicem că a fost de-ajuns, okay? spuse ea.
— Nu, ce e? Te-ai supărat că nu te-am sunat? Nu mi-am închipuit că nimicul ăsta are vreo importanţă pentru…
— Nu din cauza asta.
— Atunci, ce e?
— Am cunoscut pe cineva.
— Ce vrei să spui?
— Ce *crezi* că vreau să spun, Nelson? Adică sunt încurcată cu cineva!
— Încurcată?
— Da.
— Tu?

— Nu văd de ce asta…

— Vreau să zic *tu! Încurcată?* Credeam că implicarea…

— Şi eu credeam la fel.

— Adică, am crezut că *angajarea…*

— M-am răzgândit, e bine?

— Ascultă, nu mai fi aşa a naibii de nerăbdătoare! Adică asta s-ar putea numi şoc, ştii? Îmi tot spuneai că ceea ce e între noi doi e suficient, nu ziceai tu aşa? Vorbitul şi râsul, faptul că împărtăşeam aceleaşi stări de spirit? Nu aşa îmi spuneai mereu, Marilyn?

— Aşa am spus, e-adevărat.

— Şi acum, dintr-o dată…

— Da, dintr-o dată.

— Cine e? Unul dintre ceilalţi tipi cu care te întâlneai?

— Nu.

— Atunci, cine?

— N-are nici o importanţă.

— Pentru mine are. Cine-i tipul?

— Îl cheamă Hal Willis…

— Cine?

— Hal…

— *Poliţistul?* Cel care a fost aici şi m-a chestionat? Glumeşti!

— Nu glumesc, Nelson!

— Nu-i vorba de gust, dar… Doamne Dumnezeule, Marilyn…!

— Am *spus* că nu glumesc. Las-o baltă, okay? Încăperea se cufundă câteva clipe în tăcere.

— Da, sigur, rosti el.

Tăcerea se prelungi.

— Deci asta era, da? concluzionă el.

— Asta era.

— Şase, şapte luni de…

— Nelson, am fost buni prieteni. Hai să terminăm ca între prieteni, bine?

— Da, sigur, zise el.

— Bine?

— Sigur că da… Deodată, rânji. Vrei să încerci patul cu saltea de apă ultima oară?

— Nu, răspunse ea.

— Nu vrei să facem câteva valuri? întrebă el, rânjind.

Ea zâmbi, se ridică, îşi aruncă geanta pe umăr, ocoli masa de lucru şi-l sărută pe obraz.

— Nelson… zise ea. Adio!

Îl privi o clipă, păru că vrea să mai spună ceva, apoi dădu doar din cap şi ieşi.

El ascultă ţăcănitul tocurilor ei pe culoar. Auzi cabina ascensorului, care urca scrâşnind şi uşile lui mari, deschizându-se cu zgomot. Apoi, din nou, sunetul liftului în mişcare, din ce în ce mai slab…

Pe urmă, nu mai rămaseră decât liniştea şi mirosul de terebentină.

„Splendid!” îşi zise el.

Încântător mod de a-ţi începe week-end-ul…

Un tip intră cu forţa în locuinţă noaptea trecută, Marilyn intră dimineaţa. Căci putea să intre şi cu forţa, cu veştile pe care le-a adus! Desigur, hai să bem o cafea, Nelson şi apropo, vreau să terminăm! Marilyn Hollis, *încurcată*? O minune! Nici mai mult, nici mai puţin decât cu un poliţist… Un poliţist cât degetul meu mare!

Îi venea să plângă.

„Ei lasă”, îşi zise, „oraşul e *plin* de femei. Roiesc în jurul meu la vernisaje, o, ce tablouri minunate! Dar nici una nu-i ca Marilyn. Doamne, ce piesă splendidă a fost Marilyn…”

La trecut, deja.

A fost.

Pur şi simplu.

Nelson, vreau să terminăm!

Nelson… adio!

Yo te adoro, i-a spus ea odată, patul făcând valuri sub ei. *Yo te adoro* – „te ador”, în spaniolă, cum învăţase în America de Sud. Ştia spaniola ca o băştinaşă, *yo te adoro.* Nu vorbea *serios,* nu însemna că ea *chiar* îl adoră, că îl iubeşte *cu*

adevărat, ci se încadra în definiţia sa proprie dată relaţiei lor, fără angajare, fără implicare, fără legături…

Acum, el se întreba cât de mult se implicase el însuşi.

Era doar de zece minute în această situaţie neobişnuită şi deja îi venea să se arunce pe fereastră!

Yo te adoro…

Murmura aceste cuvinte când se culca cu el, lăudându-i performanţele la pat.

„Lasă”, îşi zise el, „mai sunt şi alte femei pe lume!”

Se ridică din locul unde stătea, la masa de lucru duhnind a terebentină şi trecu în zona locuibilă a atelierului pe care ea o numea „colţul” lor, ascunzişul din colţişorul lor… Numai avusese în viaţa lui o femeie ca Marilyn, nici o dată.

Dădu drumul la robinet, se spălă pe mâini în chiuvetă, se şterse pe un prosop de bucătărie…

Privi ceasul din bucătărie.

Unsprezece fără douăzeci.

Era prea devreme ca un bărbat să înceapă să-şi înece amarul?

Era pe dracu’!

Se îndreptă spre raftul de lângă pat, apucă sticla de whisky şi-o destupă. Luă un pahar de pe bufet şi-şi turnă cam de trei degete. Ridică paharul într-un toast.

— Marilyn, spuse el cu voce tare, cred că eram îndrăgostit de tine!

Duse paharul la gură şi luă o înghiţitură zdravănă.

Ceasul de pe peretele bucătăriei arăta unsprezece fără optsprezece minute.

Prima lui reacţie fu automată…

Scuipă de îndată băutura rea la gust, *încercă* s-o scuipe, dar mare parte din ea i se dusese deja pe gât şi doar un jet subţire, maroniu, împroşcă uşa frigiderului.

Simţi cum îi iau foc gura, gâtul şi intestinele. Îşi încleştă mâinile pe beregată, scăpând paharul ale

cărui cioburi se răspândiră într-o multitudine de fărâme strălucitoare pe podeaua bucătăriei, se întoarse spre chiuvetă, *apă, apă,* apucă un alt pahar, care stătea la uscat, ajunse la robinet şi-l deschise, gura umplându-i-se cu salivă. Scuipă în chiuvetă, încercând să-şi elibereze gâtul de substanţa care-l ardea; acum îi ardea stomacul. Saliva îi umplu din nou gura; scuipă iar şi deodată simţi că-i e greaţă. Scăpă paharul în chiuvetă; se izbi, dar nu se sparse, îşi zise că e remarcabil faptul că paharul nu s-a spart, apoi începu să vomite în chiuvetă, jetul de apă amestecându-se cu vomismentele care-i ţâşneau din gură şi-şi apucă strâns cu mâna stomacul când o durere ascuţită îi străpunse abdomenul ca un cuţit, făcându-l să se încovoaie, aproape să se plieze în două.

Se îndepărtă de chiuvetă.

Telefonul…

Un doctor…

Imediat, simţi că leşină. Încercând să ajungă la telefon, se prăbuşi pe patul care făcea valuri sub greutatea lui. Maţele îşi dădură drumul în acel moment şi simţi un jet de excremente lichide în pantaloni, iar asta îl sperie mai rău decât orice, faptul că se scăpase pe el astfel, dar nu avu decât puţine secunde la dispoziţie ca să conştientizeze respectiva spaimă, fiindcă începu să se scuture convulsiv pe pat, cu braţele şi picioarele contractându-i-se spasmodic, cu capul căzut pe spate, încercând să respire, nu mai putea respira, plămânii refuzau să mai lucreze, gâtul i se strângea, pieptul i se scobea din ce în ce mai mult. „Oh, Doamne!”, îşi zise, „Marilyn”, îşi zise, apoi nu-şi mai zise nimic, fiindcă muri…

Ceasul din bucătărie arăta ora unsprezece fără şaisprezece minute.

Datorită conştiinciozităţii Secţiei 6 de poliţie, Carella şi Willis apărură la faţa locului la douăsprezece şi zece. Un sculptor a cărui locuinţă se afla pe acelaşi coridor cu a lui Riley bătuse la uşa

acestuia, dornic să-i arate o lucrare pe care tocmai o terminase, încercase clanţa, găsise uşa deschisă şi-l descoperise pe Riley mort în pat. Fugise înapoi în propriul său atelier şi sunase imediat la poliţie. Patrulele care-au răspuns apelului erau Charlie şi Frank. Ei aruncară o privire, după care îşi sunară sergentul pentru a-i raporta că aveau pe unu' ţeapăn în strada Carison 74. Îi mai spuseră sergentului că Secţia Opt-şapte lucra la o pereche de crime de care le pomenise cadavrul – când mai era în viaţă, desigur. Sergentul sună la Opt-şapte la ora 11.41. Lui Willis şi Carella le luă mai puţin de o jumătate de oră ca să ajungă până acolo…

Charlie şi Frank se aflau încă la locul crimei.

Între timp, sosise şi sergentul lor. Un căpitan în uniformă era şi el prezent; uneori, crimele atrăgeau gradele.

— Medicul e pe drum, anunţă căpitanul.

— Maşina de patrulare Adam a răspuns la o chemare aici, cu puţin înainte de ora zece, spuse sergentul. Victima a acuzat o intrare prin efracţie, aseară…

— Nu s-a furat nimic, interveni Charlie imediat, dornic să-şi apere fundul. Porcăria asta s-a transformat cât ai clipi într-o crimă!

— Noi o să scriem în raport că secţia Opt-şapte îl supraveghea, spuse Frank, ceea ce însemna să forţezi puţin adevărul.

Căpitanul îi privi pe amândoi neutru. Charlie şi Frank ştiau ce înseamnă acea privire neutră. Erau amândoi conştienţi de faptul că intraseră într-un mare rahat.

— Sticla de whisky de pe bufet miroase ca şi cum o duzină de politicieni au fumat în camera din dos, spuse sergentul.

Carella se întrebă dacă sergentul umblase cu sticla.

— Un pachet de ţigări *Virginia Slims* şi o brichetă de femeie pe masă, în camera cealaltă, spuse căpitanul. Are pe ea iniţialele *M.H*...

Carella se uită la Willis.

— A venit o cucoană pe la zece, se repezi Charlie, gândindu-se că dacă rezolvă cazul pe loc e liber să plece acasă.

Carella nu zise nimic.

— O doamnă înaltă, blondă, completă Frank.

— O gagică bine, zise Charlie.

— Îmbrăcată toată în albastru, la culoarea ochilor…

— Victima a zis că-i o prietenă de-a lui…

— I-aţi luat numele? întrebă sergentul.

— Carolyn, parcă, zise Charlie.

„Nu Carolyn”, îşi zise Carella.

— Carolyn şi *mai cum*? întrebă căpitanul.

— Nu ştiu, domnule, răspunse Charlie.

— Noi am răspuns la un apel 10-21, zise Frank. Victima zicea că doamna e prietena lui.

— Totuşi, trebuia să-i luaţi numele întreg..:

Noi *avem* deja numele ei întreg, îşi zise Carella.

— Nu s-a furat nimic, spuse din nou Charlie şi dădu din umeri.

Medicul pătrunse în atelier, trecând ca o furtună printre patrulele postate la uşă.

— Aţi văzut femeia goală de pe uşa liftului? întrebă el. Unde-i cadavrul?

— Acolo pe pat, arătă căpitanul.

— Doamne, da' pute aici, nu glumă! exclamă medicul.

Se duse direct la pat, ocolind cioburile de pe podea.

— Pfui! zise el şi îngenunche lângă cadavru.

Carella trecu în perimetrul de lucru al atelierului. Privi pachetul de ţigări *Virginia Slims* de pe masă, bricheta de aur cu monogramă aşezată cu grijă peste el. M.H. „A durat cam mult, puiule”, îşi zise. Privi pictura terminată, sprijinită de perete. Se părea că Riley rezolvase, în sfârşit, problema ninsorii.

Din porţiunea-locuinţă a atelierului, Willis spuse:

— Vrem ca sticla aceea să fie etichetată şi trimisă la laborator. A atins-o cineva?

— Eu nu, spuse Charlie imediat.

— Nici eu, adăugă Frank.

— Eu doar am mirosit-o, zise sergentul.

— De ce? îl întrebă căpitanul pe Willis. Crezi că e ceva în băutura aia?

— Nicotină, răspunse Willis.

— Eşti doctor? se interesă medicul.

— Nu, dar…

— Atunci, lasă-mă *pe mine* să fac constatările post-mortem, okay?

Willis se uită urât la el o clipă, apoi se duse la Carella, care stătea lângă masa de lucru. Privi pachetul de ţigări şi bricheta.

— Sunt ale ei? întrebă Carella.

Willis aprobă din cap.

— Ştiai că urma să vină?

— Da.

— Bine, cine vorbeşte cu ea?

— Eu, spuse Willis.

12

Stătea singur în living.

De dimineaţă, când plecase la slujbă, ea îi spusese că se duce mai întâi la atelierul lui Riley – „ca să terminăm”, precizase ea apoi în oraş, să facă nişte cumpărături. Spusese că se va întoarce pe la unu şi promisese să-l sune la secţie, să-i povestească şi lui cum a mers.

Ceasul de pe poliţa de deasupra căminului ticăia zgomotos.

Ora unu şi un minut…

Se tot gândea că îi făcuse cineva de petrecanie lui Riley, cineva îi aranjase whisky-ul cu nicotină şi-l trimisese lângă McKennon şi Hollander. Trei dintre amicii ei apropiaţi erau acum morţi. Mai rămăsese doar Endicott şi ea plănuise să se vadă cu el, să bea ceva, săptămâna viitoare într-o zi, ca să-i spună vestea. „S-o termine” şi cu el.

Ceasul bătu.

O singură dată.

Ding!

În tăcerea camerei, Willis continua să aştepte.

Auzi cheia în broască la unu şi un sfert. Marilyn intră, puse geanta de umăr pe o masă, lângă uşă şi se îndreptă spre scările ce duceau la etaj, când îl văzu stând acolo.

— Ei, salut! spuse ea surprinsă. Ce cauţi acasă?

— Riley e mort, anunţă el.

Simplu şi direct, împuşcătură de la şold, mortală.

— Cum?

— Aşa cum ai auzit.

— Mort?

— Mort. Spune-mi tot ce s-a întâmplat acolo, Marilyn!

— De ce? Doar nu crezi că…

— Dacă nu-mi spui *mie,* va trebui să-i spui lui Carella. El ştie că ai fost acolo. Ţi-ai uitat bricheta, iar doi poliţişti de la patrule te-au şi descris.

— Deci acum sunt iarăşi suspectă, nu?
— N-ai *încetat* nici o dată să fii. Nu în mintea lui Carella…
— Nu l-am omorât pe Nelson. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am stat acolo decât câteva minute!
— Cine-a zis c-a fost omorât?
— Ai zis că e mort şi-mi închipui că nu e vorba de un împuţit de atac de cord!
— Spune-mi tot ce s-a întâmplat. De când ai ajuns acolo şi până când ai plecat…
Marilyn oftă.
— Ascult, zise Willis.
— Am ajuns acolo puţin după zece, aşa cred.
— Şi când ai plecat?
— Pe la… Nu ştiu exact. Zece jumate?
— E o jumătate de oră, nu câteva minute.
— Da, cam o jumătate de oră.
— Bine şi ce s-a întâmplat în jumătatea asta de oră?
— Mi-a oferit să beau ceva, am făcut o cafea, i-am spus…
— Ce ţi-a oferit de băut?
— Whisky.
— Ai băut vreun pic?
— Nu. Mirosea oribil.
— L-ai mirosit?
— Da.
— Ai pus mâna pe sticlă?
— Da. I-am scos dopul şi am mirosit-o.
— A ce mirosea?
— Oribil.
— *Ce fel* de miros, Marilyn?
— De unde să ştiu eu? Cum descrii un *miros*? Mirosea a whisky. Oribil!
— Numai a whisky?
— Da, aşa cred. De ce? Avea ceva în el?
— Ce-ai făcut pe urmă? ignoră Willis întrebarea.
— Am pus dopul înapoi şi-am aşezat sticla la loc, pe raft. Nelson a fost otrăvit? Era ceva în sticla aia?
— Şi pe urmă?
— Răspunde-mi, fir-ar a dracului de treabă!

— Da, a fost otrăvit.
— Doamne! Amprentele mele sunt pe sticlă! Asta îl serveşte perfect pe colegul tău, nu?
— Dacă amprentele tale chiar sunt pe sticlă…
— Sigur că sunt!
— … şi dacă la analiză iese otravă…
— Ştii foarte bine că da!
— … atunci, poliţia va vrea să ştie ceva mai multe amănunte, în povestea cu sticla.
— Tot ce-am făcut a fost… Cum adică, *poliţia!* Vrei să spui, colegul tău şi *cu tine*...
— Eu încă te mai ascult.
— N-am pus nimic în sticla aia!
— Doar ai luat-o de pe raft…
— Da.
— … şi i-ai scos dopul…
— Da, la dracu'!
— … şi ai mirosit conţinutul.
— Da!
— De ce?
— Fiindcă Nelson zicea că e ceva foarte bun. Spunea că-i vechi de doisprezece ani. Aşa că… am vrut să… eram curioasă. Nu mi-a plăcut nici o dată whisky-ul, mă gândeam că poate o băutură veche de doisprezece ani poate să miroasă mai bine decât ce gustasem eu până atunci. Mie întotdeauna îmi miroase a doctorie…
— Da' ăsta nu mirosea a doctorie!
— Nu ştiu *a ce* mirosea, ţi-am spus! Avea un miros îngrozitor, oricum.
— Mirosea a tutun?
— Nu ştiu.
— Gândeşte-te!
— Dacă spun că mirosea a tutun sunt nevinovată, nu-i aşa? A fost otrăvit cu nicotină, nu-i aşa? Ca şi Jerry… Deci, dacă spun că mirosea a tutun, atunci nicotină era deja în sticlă, când am luat-o eu? Dar îţi spun *adevărul*! *Nu ştiu* a ce mirosea! Am adulmecat repede, apoi am pus la loc dopul.
— Bine, spuse Willis şi oftă. Pe urmă?

— Am băut o cafea, i-am spus că vreau să terminăm…
— El cum a reacţionat?
— Nu i-a plăcut ideea.
— I-ai spus despre noi doi?
— Da.
Willis dădu din cap.
— Şi dup-aia?
— A vrut să mă culc cu el.
— Şi te-ai culcat?
— Nu!
— *Ce-ai* făcut?
— L-am sărutat pe obraz şi-am plecat.
— Aha!
— Am spus „adio”, m-am întors şi-am ieşit.
— Şi după zece, douăzeci de minute, era mort!
— Nu l-am omorât *eu!*
— Cât timp ai umblat cu sticla aia?
— Un minut. *Mai puţin* de un minut. N-am făcut decât să…
— Ia-ţi geanta!
— Poftim?
— Geanta ta… De pe masă.
— De ce?
— Vreau să văd ce-i înăuntru.
— Nu e *nicotină,* dacă asta…
— Adu-o încoace!
Ea se duse la locul unde lăsase geanta atunci când intrase, i-o aduse şi, fără fasoane, o întoarse cu susul în jos, îngrămădindu-i conţinutul pe covor, lângă picioarele lui.
— Distracţie plăcută, îl ironiză. *Eu* mă duc să beau ceva.
Se apropie de bar şi-şi turnă o porţie zdravănă de gin, peste trei cuburi de gheaţă. Luă o înghiţitură bună şi se întoarse spre locul unde el scormonea prin lucrurile împrăştiate la picioare. Ruj, dermatograf, periuţă pentru machiaj, şerveţele, gumă de mestecat, un portofel roşu, un carnet de cecuri, chei, nişte mărunţiş…
— Ai găsit sticluţa cu otravă? întrebă ea.

El începu să pună lucrurile înapoi în geantă.
— Unde te-ai dus după ce ai plecat de la Riley?
— În oraş.
— Ce să faci?
— Ţi-am spus că aveam de făcut cumpărături…
— Ce-ai cumpărat?
— Nimic. Căutam o pereche de cercei, dar n-am găsit nimic care să-mi placă…
— Ai făcut cumpărături de la zece jumate până la…
— Am făcut cumpărături până pe la prânz. Apoi am mâncat un sandviş.
— Unde?
— La un băruleţ de pe Jefferson.
— Şi pe urmă?
— Am luat un taxi şi-am venit acasă…
— Dar ai ajuns aici la unu şi un sfert!
— Nu m-am uitat la ceas. Vrei ceva de băut?
— Nu.
— Nu pun otravă înăuntru, fii liniştit!
Willis rămase tăcut multă vreme, cu mâinile încleştate şi capul plecat.
— Carella va căuta motivul, spuse el în sfârşit, aproape ca pentru sine. Trei dintre prietenii tăi apropiaţi ucişi, iar el va voi să afle…
Ridică brusc privirea.
— Ştiu tot ce e de ştiut, Marilyn?
— Din clipa când am ajuns acolo până în clipa când…
— Nu vorbesc de timpul petrecut cu Riley. Vorbesc de *tine!* Ea îl privi încurcată.
— Ştia vreunul dintre cei trei ceva despre tine, ceva…
— Nu!
— … despre care tu nu mi-ai spus?
— Ţi-am spus tot. Nici unul dintre ei nu ştia nimic despre trecutul meu.
— Şi Endicott? *El* ştie că ai fost târfa?
— Nu.
— Ce *ştie*?

— Numai ceea ce le-am spus şi celorlalţi. Am locuit la Los Angeles, m-am mutat la Houston, am călătorit în Mexic, am locuit la Buenos…

— Mie nu mi-ai spus de Mexic!

— Sunt sigură că am pomenit şi de Mexic.

— Nu. Ce credeau ei că făceai în toate aceste…

— Le-am spus că am un tată bogat.

— Cum mi-ai spus şi mie?

— Da. La început. Dar pe urmă ţi-am spus tot. Ştii bine, Hal!

— Eşti sigură?

— Da.

— Fiindcă, dacă ai lăsat ceva nespus…

— N-am lăsat.

— … şi dacă are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu aceşti…

— Nu.

— … Carella va afla precis. E al naibii de bun, Marilyn şi va afla!

— Ţi-am spus tot, repetă ea.

În cameră se făcu linişte.

— Tot ce trebuia să ştii, adăugă ea.

— Şi ce *nu* ştiu, Marilyn?

Ea tăcu.

— Ce altceva, Marilyn? Ce-i cu Mexicul?

Ea se duse la bar. Mai puse nişte cuburi de gheaţă în pahar, turnă gin peste ele, se întoarse lângă Willis.

— Nu vrei să mergem sus, în pat? întrebă ea.

— Nu.

Se uitau unul la celălalt.

— Hai, povesteşte-mi…

La Houston, prima ei slujbă fusese să danseze cu sânii goi, într-o bombă de pe Telephone Road. O parte dintre obligaţii constau din a sta cu clienţii atunci când nu era pe scenă, determinându-i să cumpere şampanie ieftină la preţ ridicat. Avea un comision pentru fiecare sticlă. Câteodată, îi mai lăsa s-o pipăie. Coapsa, sânii, ca să mai cumpere şampanie. După o vreme, a aflat că unele fete

făceau „lucru manual” în cabinele lor din spate, pentru zece dolari repriza. A început să facă şi ea.

În local era un pian şi băiatul ăla avea obiceiul să intre, să stea jos şi să cânte jazz, din când în când. Un băiat drăguţ, nici o dată nu se ducea cu vreo fată în cabinele din spate, se mulţumea să le privească dansând, cânta la pian, bea câteva pahare la bar… şi cam atât. Intra de două, trei ori pe săptămână şi, curând, Marilyn îşi dădu seama că pusese ochii pe ea. Într-o noapte, ajunseră să stea de vorbă, un băiat cu adevărat timid, îi spuse că a cântat jazz la Kansas City şi o întrebă, în sfârşit, dacă ar vrea să iasă cu el. S-au întâlnit în următoarea duminică, noaptea, când ea era liberă. S-au distrat de minune…

A început să se culce cu el, asta trebuie să fi fost la a treia întâlnire. După trei luni, el i-a spus că pierdea o grămadă de bani pe degeaba, că se putea câştiga bine în Houston cu congresele care se organizau tot timpul, afacerişti cu petrol, s-a gândit oare că ar putea să încerce şi ea?

„Ce să încerc?”, întrebase ea.

„S-o faci pe bani”, zisese el, „o sută de dolari şedinţa”.

Ea se gândise bine.

Câştiga în jur de două sute cincizeci pe săptămână, etalându-şi ţâţele şi curul pe scenă, poate încă o sută din comisioanele pentru şampanie şi o altă sută pentru treburile manuale. Pianistul îi spusese că ar putea câştiga suma asta într-o singură noapte, chiar după ce el îşi lua comisionul pentru că-i aranja treaba cu tipi interesaţi, cunoştea o mulţime de tipi care ar putea fi interesaţi.

Astfel că, la şase luni după sosirea la Houston, fusese convinsă de un pianist bun de gură…

O lună mai târziu, el fu înjunghiat într-o bătaie la bar şi ea îşi continuă îndeletnicirea sub îndrumarea lui Joe Seward, care mai avea trei pipiţe şi nu era rău ca peşte. Nu-şi bătea nici o dată fetele, unii proxeneţi credeau că singurul mod de a face o fată să-şi ştie lungul nasului era s-o pocneşti, aşa cum îi făcea ei idiotul de la Los Angeles.

Prima dată când au prins-o, s-a speriat de moarte.

În Texas, prostituţia – dacă e prima încălcare a legii – e considerată un delict de categoria B, care se pedepseşte cu o amendă de până la o mie de dolari, arest pentru o perioadă care să nu depăşească o sută optzeci de zile sau *ambele.* Era îngrozită că va trebui să petreacă şase luni în închisoare. Dar judecătorul a fost indulgent – a luat în considerare vârsta ei fragedă, avea doar şaptesprezece ani – Seward a plătit amenda de cinci sute de dolari cât ai clipi, iar ea s-a pomenit din nou liberă ca pasărea cerului. Dar încă foarte speriată.

I-a spus lui Seward că ar avea nevoie de-o vacanţă. El s-a uitat drept în ochii ei – un altul ar fi bătut-o măr – şi i-a spus „Sigur, Mary Ann, ia-ţi vacanţă”, dar vedea în ochii lui că ştie că ea are de gând s-o şteargă şi că n-o s-o mai vadă nici o dată.

Când a părăsit Houston-ul, nu ştia încotro se îndreaptă, nu ştia unde va ajunge, aşa că a făcut o cerere de paşaport, în caz că se hotăra să plece undeva unde-ar fi avut nevoie de aşa ceva. Asta a fost greşeala ei cea mare, să ia paşaportul. Dar la vremea aia nu ştia, obţinuse paşaportul în ciuda arestării pe baza articolului 43.02, Mary Ann Hollis, o fotografie alb-negru a unei blonde frumoase, de şaptesprezece ani, zâmbind spre aparat. În spaţiul unde se trecea ocupaţia, ea scrisese „Profesoară”…

A trecut graniţa de la Eagle Pass la Piedras Negras, conducând o maşină închiriată la Houston. Pusese ceva bani deoparte, închipuindu-şi că o să stea o vreme în Mexic, plimbându-se cu maşina şi relaxându-se. Mary Ann Hollis, profesoară… Nu ştia încotro va pleca din Mexic sau ce va face când i se vor termina banii. Avea la ea cam o mie de dolari, nu ştia cât o s-o ţină. Îşi pusese în gând să se lase de agăţat. Avea un paşaport, putea merge oriunde în lume. Împlinea optsprezece ani în august, avea toată viaţa înainte…

Ieşind din munţii Sierra Madre, în statul Guerrer, lângă oraşul Iguala, întâlnise un om care semăna a fermier, dar vindea marijuana de calitate foarte

bună, numită de ei „aur”, cu douăzeci şi doi de dolari kilogramul în Mexic – în Statele Unite făcea cam trei sute cincizeci de dolari o jumătate de kilogram. Cumpărase un kilogram – „Ce naiba! Numai douăzeci şi doi de dolari…” A continuat apoi să meargă cu maşina, oprindu-se ici şi colo pe drum, într-un motel sau altul, oriunde se întâmpla s-o prindă înserarea, bând tequila, fumând „iarbă” la ea în cameră, bronzându-se…

Viaţa era frumoasă.

Se simţea minunat…

Avea numai o geantă mare de voiaj, din piele. Înăuntru îşi ţinea paşaportul şi banii, un recipient de plastic cu diafragma, un tub de ceară, câteva perechi de chiloţi, jeanşi, bluze, articole de toaletă şi, îngropat sub toate astea, kilogramul de „aur”, care scădea mereu.

La sfârşitul unui august dogoritor, puţin după ce împlinise optsprezece ani, hotărâse că s-a săturat de Mexic. Într-o bună zi, luase maşina şi se îndreptase spre graniţa cu America, în sandale, slip şi un caftan alb, cumpărat dintr-o prăvălioară obscură, într-un oraş de pe traseu. Trecuse prin Saltillo, dăduse, cam zece kilometri mai încolo, de un sătuc numit Ramos Arizpe şi tocmai ieşise din el, când văzuse în faţă un lung şir de maşini oprite la un baraj supravegheat de mexicani în uniformă.

Ea nu vorbea şi nu înţelegea nici un cuvânt în spaniolă la vremea aceea, dar un puşti american din maşina din faţă îi spusese că erau în căutare de arme, fiindcă se iscaseră zvonuri că se pregătea ceva, un grup revoluţionar, nu înţelesese prea bine despre ce era vorba, fiindcă deodată o apucase din nou o frică de moarte.

Nu pentru că ar fi avut vreo armă în maşină, ceea ce nu era adevărat.

Ci fiindcă ceea ce mai rămăsese din kilogramul de „aur” se afla în continuare în geanta ei de voiaj.

Găsiră drogul în trei minute şi apoi…

— Chiar vrei să auzi şi restul? îl întrebă ea pe Willis.

— Da, zise el.

13

I-au spus că informaseră consulatul american din Monterrey privitor la arestarea ei. Marilyn nu i-a crezut. Pe vremea aceea, în Mexic – şi, din câte ştia şi acum era la fel – un delict implicând narcotice constituia o crimă şi orice suspect putea fi reţinut şi interogat maximum şaptezeci şi două de ore fără acces la avocat, în decurs de şase zile, dacă un magistrat considera că procesul era impus de probele existente şi dacă delictul era de natură să necesite o pedeapsă de peste doi ani (ceea ce era cazul în pretinsa vină a lui Marilyn), arestatul putea fi reţinut pe termen de până la un an, până la judecarea cazului. Legea mexicană a fost – şi este – bazată pe premisa Codului lui Napoleon. În termeni obişnuiţi, eşti vinovat până în momentul când îţi dovedeşti nevinovăţia. Când Marilyn ceruse să i se permită să dea un telefon personal, ofiţerul de poliţie local îi spusese că trebuia să discute despre asta cu procurorul districtual; el îi va permite sau nu.

La opt zile după arestare, cineva de la consulat venise s-o vadă la *Comisaria.* I-a spus că era acuzată de deţinere de marijuana. I-a mai spus că, în cazul unei condamnări, se putea aştepta la o sentinţă mergând de la cinci ani şi trei luni până la doisprezece ani. I-a promis să-i sune pe cei trecuţi de ea pe o foaie cu antetul Ambasadei americane: mama şa, Joseph Seward şi tâmpitul de pe plajă, cu care trăise la Los Angeles. Mai târziu, consulul i-a spus că n-a reuşit să dea de nici unul dintre ei. Nu ştia pe cine altcineva să roage să sune…

În cea de-a douăsprezecea zi a lui septembrie, o judecaseră la Saltillo, fiind reprezentată de un avocat mexican al cărui nume i-l furnizase funcţionarul de la consulat. A fost condamnată la şase ani de închisoare pentru deţinerea a ceea ce s-a dovedit a fi două sute douăzeci şi cinci de grame de

marijuana, tot ce mai rămăsese din kilogramul cumpărat la Iguala. Consulul i-a spus că un reprezentant oficial al Ambasadei americane va raporta arestul, procesul şi condamnarea, în termeni amănunţiţi, la Departamentul de Stat, care la rândul său îi va anunţa rudele sau prietenii din State. Dar ea nu ştia unde se afla maică-sa, iar majoritatea prietenelor ei erau curve în tranzit.

În dimineaţa zilei de cincisprezece septembrie, fusese transportată cu o dubă la *La Fortalezza,* o închisoare veche de secole, situată în statul Tamaulipas, la vreo două sute de mile sud-vest de Brownsville, Texas. În aceeaşi dubă cu ea se aflau o femeie care, avea să afle ulterior, îşi omorâse soţul cu o săpăligă şi un bărbat care furase o maşină de scris din birourile unei firme pentru instalaţii de aer condiţionat din Monterrey. Marilyn avea pe ea tot caftanul alb de bumbac şi sandalele cu barete pe care le purta când fusese arestată. Geanta de voiaj îi fusese rechiziţionată la Ramos Arizpe, probabil deoarece conţinea dovada crimei. Fardurile, diafragma, paşaportul şi lenjeria de corp rămăseseră toate în geanta aceea, împreună cu câteva bijuterii de argint, pe care le-ar fi putut valorifica la *La Fortalezza.*

Aflase acolo, în ziua când sosise şi doar printr-un raţionament deductiv, că nu puteai obţine nimic fără să plăteşti. Descoperise asta după controlul intern, când, împreună cu o duzină de deţinute din oraşe din întreaga Coahuila, Nueva Leon şi Tamaulipas, stătea la o coadă care ducea la o masă lungă, pe care erau îngrămădite pături şi haine, rogojini de pai împletit şi saltele subţiri, acoperite cu un material vărgat. Asasina cu săpăliga – o femeie scundă, solidă şi negricioasă, cu păr negru ondulat, ochi căprui gravi, sâni mari care atârnau şi buci late – luase dintr-un portofel de piele neagră, atârnat de un lanţ în jurul gâtului ei gros, un teanc de pesos pe care îi întinsese supraveghetoarei, o femeie cu faţa severă şi părul vopsit în roşu ţipător. Supraveghetoarea îi dăduse peste masă o saltea, o

pătură, două perechi de chiloţi de bumbac şi mai multe cămăşi dungate, de un gri spălăcit.

Când femeia protestase într-o spaniolă volubilă, supraveghetoarea, generoasă, adăugase teancului ţinut pe braţele întinse o altă pereche de chiloţi. După care scuturase din cap şi-i făcuse semn să înainteze. Banii lui Marilyn dispăruseră undeva între barajul de la Ramos Arizpe şi închisoarea locală; ea n-avea cu ce să intre în comerţul din închisoare. Avea doar caftanul împăturit pe braţ, haina lungă de bumbac, care nu mai era chiar curată, după aproape trei săptămâni de nespălare la Ramos Arizpe. Supraveghetoarea îi spusese ceva în spaniolă. Marilyn nu înţelesese. Supraveghetoarea repetase. Marilyn clătinase din cap că nu pricepe. Atunci femeia îi făcuse semn să avanseze aşa, goală.

La Fortalezza fusese construită de spanioli în secolul al XVI-lea, servind ca al doilea bastion al apărării de coastă. Cocoţată la peste şase sute metri deasupra nivelului mării, ea domina regiunea şi permitea să vezi în depărtare Golful Mexic, la aproximativ douăzeci şi cinci de mile spre est. Deţinuţii nu zăreau însă nimic altceva decât zidurile. La sfârşitul deceniului, începând cu 1820, când guvernul mexican proaspăt constituit preluase fortăreaţa şi o transformase în închisoare, doar o sută zece condamnaţi fuseseră transferaţi acolo. Acum erau peste patru sute optzeci, dintre care numai şaizeci şi şapte în secţia rezervată femeilor. Deoarece acest loc fusese folosit pe vremuri pentru încarcerarea arestaţilor bărbaţi – într-o vreme când asasinii *femei,* autorii de jafuri armate, şantajiştii şi răpitorii erau o categorie de care aproape că nu se auzise în Mexic – el era de fapt o închisoare într-o închisoare, un pătrat într-un alt pătrat, zidurile sale de şase metri înălţime lăsând să se zărească, deasupra lor, zidurile şi mai înalte ale închisorii. Grosimea zidurilor clădirii era determinată de lăţimea celulelor în care femeile erau zăvorâte în fiecare seară la zece, fiind lăsate în curte în fiecare

dimineaţă la şase, când celulele erau curăţate. Marilyn vizualiza întregul ca pe un fel de labirint din cărţile cu jocuri pe care le cumpăra când era copil.

Zidurile din jurul clădirii închisorii aveau 2,5 metri grosime – un conglomerat de lespezi, cărămizi şi ciment. Singura intrare în închisoare era amplasată în partea din faţă, unde gratiile măsurau opt centimetri diametru şi această poartă dădea într-un pasaj cu pereţii boltiţi, pavat cu bolovani – o reminiscenţă de pe vremea când închisoarea fusese fortăreaţă ducând spre o a doua poartă, ce se deschidea spre o cameră de gardă, la stânga şi spre camera pentru control, la dreapta, loc unde deţinuţii cu bani îşi cumpărau îmbrăcămintea şi alte articole necesare supravieţuirii în puşcărie. Imediat dincolo de aceste două camere şi dând într-o curte mărginită de celule pentru bărbaţi şi de diferite ateliere ale închisorii, se afla o a treia poartă cu gratii. Marilyn şi celelalte femei fuseseră duse prin această poartă, sub privirile scrutătoare ale paznicilor şi ale arestaţilor bărbaţi care-şi pierdeau vremea prin curte – unii dintre ei şezând pe vine, în noroi şi jucând cărţi, alţii fumând sau stând de vorbă, alţii cântând la chitară – spre închisoarea interioară, mai mică, ce începea cu poarta cu gratii, urmată de o uşă masivă de lemn, care apăra femeile de ocheadele curioase ale populaţiei masculine aflate în detenţie, dar nu şi de ochii paznicilor dotaţi cu mitraliere, din cele patru turnuri de pază, care puteau privi, din punctele lor de observaţie, direct în interiorul împrejmuirii.

În celula lui Marilyn erau şapte femei, incluzând-o şi pe ea…

Celula avea 1,80 metri lăţime şi 2,50 metri lungime.

De fiecare perete lateral era fixat câte un prici de lemn, cu capac dublu. Între ele, un spaţiu de aproximativ un metru. În imediata apropiere a gratiilor, un spaţiu de – să zicem – o jumătate de metru, până la capătul priciurilor. În acest spaţiu, într-un colţ al celulei, se afla gaura toaletei deasupra

căreia femeile stăteau pe vine să se uşureze, în plină vedere a paznicilor din turnuri. În primele trei zile ale încarcerării ei, Marilyn nu-şi golise deloc intestinele. Nici nu mâncase terciul rău mirositor, preparat în bucătăria închisorii şi distribuit de două ori pe zi, la opt dimineaţa şi la şase seara. Mai târziu, aflase că deţinuţii bărbaţi aveau o *cocina*[4] mică în secţia exterioară a închisorii şi că de acolo se putea cumpăra mâncare comestibilă – dar la început ea nu avea bani, oricum.

Cele patru priciuri erau ocupate de arestatele aflate deja acolo la sosirea celorlalte. Marilyn şi una dintre nou-venite dormiseră cum putuseră, pe podeaua de piatră a celulei. Teresa Delarosa, asasina cu săpăliga, dormise şi ea pe podea, pe salteaua pe care o cumpărase, dar asta numai în primele două săptămâni. După care, când se aflase că îşi lovise cu răutate soţul peste faţă, în cap şi în gât, de douăzeci şi şase de ori, cu săpăliga – decapitându-l aproape pe bietul om, înainte de a-i reteza jugulara cu o lovitură puternică – Teresei i se acordase respectul cuvenit şi femeia care ocupa priciul de jos, din stânga, se mutase plină de deferenţă, ocupând ea un colţ de pardoseală. Marilyn dormea în capul oaselor, cu spatele sprijinit de perete, în spaţiul de jumătate de metru din dreptul gratiilor, în partea opusă găurii toaletei pe care, cât era noaptea de lungă, femeile urinau.

În curte era amplasat un duş şi femeile îl foloseau o dată pe săptămână; aici, în închisoare, curăţenia nu avea nimic de-a face cu Dumnezeu, nici cu necesitatea. Paznicii din turnurile de control cercetau boxa dotată cu un singur duş cu ajutorul binoclului, lumina soarelui strălucindu-le pe lentile. În primele două săptămâni ale încarcerării ei, Marilyn nu făcuse duş. Nu-şi scosese nici o dată caftanul. Poate că acesta fusese motivul care le atrăsese atenţia paznicilor asupra ei. Marilyn nu ştia că paznicii închisorii o porecliseră – din cauza veşmântului ei alb, fluturându-i în jurul trupului şi a

părului lung şi blond – La *Arabe Dorada,* „Arăboaica Aurie”.

Prima oară când mâncase hrana închisorii, o vomitase pe toată în gaura toaletei duhnind a rahat, din colţul celulei. Panchita, una dintre celelalte femei, aparent instigată de faptul că Marilyn nesocotise eticheta mesei, începuse s-o lovească violent cu picioarele, în timp ce ea stătea ghemuită deasupra găurii, golindu-şi maţele. Teresa spusese ceva despre asta şi atunci Panchita se repezise la ea şi o azvârlise cu putere spre peretele cel mai îndepărtat al celulei; amândouă începuseră să ţipe una la alta, în timp ce o şopârlă de un verde-deschis examina mâncarea de curând scoasă afară de Marilyn. Ulterior reieşise faptul că Teresa cumpărase de la unul dintre puşcăriaşii de la *cocina* o lingură cu laturile ascuţite ca un brici, pe care o învârtea ameninţător şi în acelaşi timp – şoptind în spaniolă ceva de neînţeles pentru Marilyn, dar care oricum avea darul să-ţi facă părul măciucă – îi spusese ceva Panchitei, făcând-o să se retragă bombănind la locul ei de pe prici, în partea dreaptă a celulei. Şopârla dispăruse cât ai clipi, în lumina soarelui…

Aflase numele celorlalte femei numai fiindcă le auzise repetate atât de des, dar nu ştia limba, deci nu vorbise cu nici una. Nu primea nici o vizită. Nu putea cumpăra nici hârtie de scris, nici timbre poştale, fiindcă nu avea bani, deci nu scria nici o scrisoare. Ea era mai singuratică în închisoare decât oricare alt deţinut, mai singură decât fusese vreodată în toată viaţa ei. Şi-apoi, deodată, o podidise vorbirea. O clipă fusese ceva nelămurit, apoi devenise clar precum cristalul…

— Îmi aduc aminte, spunea Panchita, în Veracruz, unde m-am născut, de fiesta pentru Maica Noastră a Rozariului. În a doua săptămână a lui octombrie…

— N-am fost nici o dată la Veracruz, zicea Beatriz.

— E un oraş foarte frumos, o asigura Tereza. Bărbatu-meu m-a dus acolo odată…

— Fac o procesiune în costume.

— Spre biserica din Plaza Zamora, spunea Engracia şi ofta nostalgic.

— Şi mai târziu se dansează în oraş…

— Aici, la Fortăreaţă, nu se organizează dans, se plângea Beatriz.

— Dar la Veracruz, spunea Panchita, *ah, en Veracruz todos los dias eran dorados, y todos las noches violetas.* La Veracruz toate zilele erau de aur şi toate nopţile de purpură…

Panchita ispăşea o condamnare pe viaţă pentru că-şi înecase amândoi copiii în Rio de la Babia. Belită şi Engracia erau lesbiene. Ele împărţeau priciul de dedesubtul celui al Panchitei. Îmbrăţişate în fiecare noapte, şuşoteau amândouă până ce atingeau un orgasm discret. O altă femeie stătuse în închisoare aproape douăzeci de ani. Nu scotea o vorbă, nici o dată. Stătea sprijinită de peretele cel mai îndepărtat al celulei, privind dincolo de gratii, în curtea interioară însorită. Celelalte femei o numeau *La Sordomuda*[5]. Beatriz, care se afla acolo pentru tentativă de jaf armat la biroul de închirieri *Hertz* din Matehuela, suferea de astmă. Ea plătea pentru medicamentele pe care le primea, o dată pe săptămână, prin personalul spitalului închisorii – o singură soră, care era la rândul ei deţinută şi lucra într-o cameră goală de piatră, numită Za *Enfermeria.*

Foarte adesea, Beatriz se sufoca în timpul nopţii, zăcând cu gura deschisă pe podeaua de piatră şi gemând *Quiero morir, quiero morir*[6]*,* chemând-o uneori pe supraveghetoarea de la capătul coridorului, *Que hora es?*[7] La care aceasta răspundea invariabil *Es tarde, căllate!*[8]

De câte ori cineva era chemat în biroul directorului, un mesager din închisoarea din exterior era lăsat să intre prin poarta interioară cu gratii, apoi trebuia să ciocănească la uşa de lemn şi să strige

numele deţinutei şi temutul cuvânt *Alcaide!* – care însemna „Director!”. *El carcelero,* temnicerul, descuia atunci uşa interioară şi deţinuta era condusă prin curtea cu puşcăriaşi bărbaţi stând la pândă şi prin poartă din faţă a închisorii, pentru a aştepta pe o bancă de lemn, lângă, intrarea biroului directorului, până când acesta binevoia să-i acorde o audienţă.

La zece octombrie, Marilyn îşi auzise numele strigat, apoi cuvântul *Alcaide!* – uşa fusese descuiată şi ea trecuse prin curte, urmându-l pe mesager. Razele soarelui treceau prin caftan, astfel că bărbaţii îi putuseră zări conturul picioarelor lungi.

Se aşezase pe banca de lemn şi aşteptase…

Şopârlele ţâşneau de colo-colo pe terenul gol din faţa biroului şi a camerei de control de vizavi. Directorul strigă de dincolo de uşa închisă, iar mesagerul – un deţinut pe nume Luis, care le aducea şi mâncare de, la *cocina* acelor femei care-şi puteau permite – o introduse pe Marilyn înăuntru, apoi plecă, închizând uşa după el.

Numele directorului trona pe birou, pe o plăcuţă de lemn confecţionată în atelierul închisorii: HERIBERTO DOMINGUEZ. Era un bărbat scund, cu pielea închisă la culoare şi o mustaţă subţire. Purta uniforma verde-olive pe care-o purtau toţi paznicii închisorii, dar pe gulerul tunicii avea mai multe dungi roşii şi verzi, evident însemnele gradului său. O biciuşcă era aşezată pe birou, aproape de mâna dreaptă. La celălalt capăt al biroului se afla o fotografie înrămată, înfăţişând o femeie cu doi copii.

— Stai jos, porunci el în spaniolă.

Ea luă loc.

— Am câteva lucruri de valoare care-ţi aparţin, o anunţă el.

Ea nu răspunse.

— Paşaportul tău – e valoros, nu?

— Da, răspunse ea în spaniolă. Paşaportul meu e valoros.

— Şi nişte bijuterii. Noi nu furăm de la deţinuţi, aici la Fortăreaţă. În alte părţi în Mexic, nu-i aşa. Închisoarea de la Saltillo e cea mai rea. Aici nu. Le-am păstrat pentru tine.

— *Mil gracias*[9], spuse Marilyn.

— *Tu hablas espanol muy bien*[10], zise el.

— *Solo un poco*[11], răspunse ea.

— Nu, nu, vorbeşti foarte bine, spuse el. Bijuteriile astea, zise, ar putea să te ajute aici, la Fortăreaţă. Am înţeles că dormi pe podea şi că ai o singură cămaşă, cea de pe tine.

— *Es verdad,* spuse ea. Aşa e.

— Ai vrea bijuteriile? întrebă el.

— Da, le-aş vrea.

— Atunci, o să ţi le dau, zise el şi zâmbi. Dar în schimbul altei bijuterii..

La început, ea nu înţelese.

— *Tu mejor tesoro,* spuse el. Comoara ta cea mai de preţ.

— Mulţumesc, nu, zise ea şi se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— *Un momento*[12], rosti el apăsat. Încă nu ţi-am dat voie să pleci!

— Vreau să mă întorc în celula mea, spuse ea.

— O să te duci când o să-ţi dau eu voie!

— Vreau să-i telefonez consulului american.

— A, da, mai de mult le permiteam deţinuţilor să dea telefoane în exterior… Dar s-a abuzat de acest privilegiu, s-a aranjat o evadare prin telefon. Se scutură. De atunci nu mai permitem.

— Când vine consulul în vizită…

— Da, trebuie să vină, o dată pe lună. Dar Monterrey e departe, nu? A fost vreodată pe-aici?

— *Când* vine…

— Am avut, odată, un american, un bărbat. Consulul venea să-l vadă de trei, patru ori pe an…

— *Când* vine, am să-i spun că paşaportul meu e la dumneavoastră!

— Ştie deja. Lucrurile personale ale unui deţinut sunt întotdeauna predate autorităţilor spre păstrare.

Eu îţi păstrez paşaportul, *querida!*[13] Aş putea să-l pun pe foc şi-atunci ţi-ar fi foarte greu să obţii altul când o să scapi, în sfârşit, de-aici. În orice caz, asta se va întâmpla într-un viitor foarte îndepărtat. Pentru moment, eu îţi ţin paşaportul în păstrare. Şi-ţi dau bijuteriile, dacă vrei… Bijuteriile pot facilita multe lucruri pe-aici. Viaţa nu-i chiar atât de îngrozitoare la noi, dacă ai cele necesare. Bijuteriile pot uşura lucrurile. *Eu* pot uşura lucrurile!

Luă cravaşa, se ridică şi înconjură biroul. Era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai scund decât ea, un bărbat mic şi îndesat, în pantaloni de călărie şi cizme înalte, din piele maro. Zâmbind, se îndreptă spre locul unde se afla Marilyn.

— Ridică-ţi cămaşa, porunci el.

— Nu, răspunse ea şi, întorcându-i spatele, merse grăbită spre uşă.

Era încuiată din exterior.

El veni în spatele ei şi o lovi fără veste, biciuind-o scurt, peste umeri. Ea se întoarse cu mâinile strânse instinctiv, în chip de apărare, când el o lovi din nou cu cravaşa, chiar deasupra claviculei şi apoi iar, peste piept. Ea îi dădu un pumn, apoi se feri, alergând în jurul lui, de la uşă la micuţa fereastră cu oblon, trase de oblon şi-l deschise – fereastra avea gratii.

Fugi înapoi spre uşă, trăgând din nou, fără succes, de clanţă, cravaşa îi biciuia spatele, ea strigă „Ajutor!” în engleză, apoi în spaniolă, *Socorro!* – apoi se învârti în jurul lui încercând să apuce biciul şfichiuitor; simţea arsura lui pe palme, se dădea înapoi ca să n-o atingă, tresărea de durere la fiecare plesnitură ritmică, într-un târziu îşi acoperi faţa şi se chirci sub loviturile care plouau pe umerii ei fără apărare şi se prăbuşi în genunchi, în faţa lui, cu chipul încă acoperit.

El nu înceta s-o lovească.

O biciui până ce Marilyn începu să scâncească, cu mâinile dungate de vânătăi, cu sângele mustindu-i prin ţesătura caftanului alb. „Vă rog, ajutaţi-mă!”,

scâncea şi el continua s-o lovească, gâfâielile lui acompaniind şuieratul cravaşei, o biciui până o lăsă lată pe podea, o biciui până ce ea ajunse întinsă cu faţa în jos, la picioarele lui, cu mâinile însângerate încleştate pe ceafa. El o întoarse cu faţa în sus şi-i ridică poalele caftanului cu vârful cravaşei.

— Ai picioare splendide, spuse. *Tienes hermosa spiernas…*

Cu amândouă mâinile, îi smulse caftanul pătat de sânge care-i acoperea pieptul şi luă din nou biciul, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească între picioarele desfăcute. Ea se chirci de spaimă, dar el n-o mai lovi. În loc de asta, începu să râdă, apoi îşi descheie cu încetineală prohabul…

I-a plătit pentru servicii mai târziu.

Cu o brăţară de aur, pe care ea o cumpărase la Los Angeles…

A vândut brăţara cu o mie şase sute de pesos, echivalentul pe atunci a două sute de dolari americani. La Los Angeles o cumpărase cu patru sute… Cu banii, Marilyn cumpără îmbrăcăminte, pături şi o saltea şi reuşi chiar să rămână cu ceva, pentru a cumpăra mâncare. Belită a fost cea care-a învăţat-o să pună banii într-un prezervativ (pe care Marilyn l-a cumpărat de la Luis) şi să-i introducă în rect; Belită trecuse prin multe închisori, de la vârsta de paisprezece ani. Cuvintele în spaniolă pentru păstrarea banilor în rect erau *metertelo en el culo.*

Cu o parte din bani a cumpărat hârtie de scris, plicuri şi timbre poştale şi i-a plătit lui Luis două sute de pesos în plus ca să trimită o duzină de scrisori la persoane pe care le cunoscuse la Los Angeles şi Houston. A aflat, mai târziu, că toată corespondenţa trecea prin biroul lui Dominguez şi, când n-a primit nici un răspuns şi-a dat seama că el nu lăsa scrisorile ei să părăsească închisoarea, de frică să nu strice aranjamentul foarte bun pe care-l făcuse cu ea. *Nuestro pacto secreto*[14]*,* cum îl numea el.

Zilnic, la ora trei, Luis ciocănea la uşa care ducea la grupul de celule şi îi striga numele, apoi ţipa Al*caide!* – şi ea era condusă din nou spre biroul directorului, unde întreaga populaţie a închisorii ştia că Dominguez îşi făcea plăcerea cu *La Arabe Dorada, p*orecla rămânând fiindcă Dominguez insistase ca ea să poarte la întâlnirile lor zilnice nu cămaşa gri cu care era îmbrăcată în celulă, ci ceea ce el numea *vestido de novia* – rochia de mireasă. N-o mai biciuia, ci folosea cravaşa doar pentru a-i ridica poalele caftanului când ea stătea în faţa lui, materialul de bumbac atârnând spânzurat de vârful biciului în timp ce el îi examina părul pubian blond, cu o privire ce părea uluită de fiecare dată.

El se obişnuise să-i spună Mariucha, diminutivul spaniol de la Mary. O mângâia delicat pe protuberanţa lucioasă a pubisului, sperând ca ea să reacţioneze. Ea stătea în faţa lui rece ca gheaţa; putea fi ginecologul. Apoi îi cerea să-şi ţină haina ridicată deasupra sânilor în timp ce el se descheia la pantaloni aşa cum făcuse prima oară, încet şi deliberat, zăbovind ca şi cum ameninţa să dea la iveală ceva enorm, care s-o facă să rămână cu gura căscată de uimire. Cu penisul minuscul în erecţie, el o ducea spre canapeaua uzată de lângă perete, pentru a ajunge acolo, în câteva minute, la orgasmul după care tânjea încă de la micul dejun.

După aceea începea s-o insulte zgomotos, învinuind-o de coruperea convingerilor religioase şi a valorilor sale morale, turnându-i cu ghiotura obscenităţi pe care le pescuia din smârcul puturos al minţii lui. Ciocănea apoi furios în uşă şi răgea la Luis s-o descuie. I-a spus o dată că n-avea încredere să lase vreo cheie la îndemâna ei. „Eşti o *pizdă* împuţită şi trădătoare, Mariucha”, i-a spus el, cuvântul spaniol *concha* – în ciuda traducerii

literare de „scoică” – fiind la fel de usturător ca şi corespondentul său din engleză.

Ea încă se temea de bici…

Ce-i drept, el n-o mai bătea, dar ţinea întotdeauna biciul în mână, neîncrezător, chiar şi atunci când se urca pe ea. Marilyn îi suporta greutatea, suporta viermele bărbăţiei lui în ea, suporta ejaculările lui zilnice, fiindcă-i era groază de bici şi se temea că el l-ar putea folosi iarăşi, dacă-l supăra. Cuvintele de dispreţ şi de furie, care urmau spasmelor lui jalnice, erau de preferat. Mai bine alintarea drăgăstoasă „Mariucha”. Şi apoi, dintr-o dată, îi veni ideea că ar putea rămâne gravidă cu el, să fete un mic monstru răutăcios, după chipul şi asemănarea lui şi asta o sperie mai rău decât biciul.

Când, într-o bună zi, la începutul lui noiembrie, el îi oferi generos o altă bijuterie din cele găsite în geanta ei, drept recompensă pentru ardoarea imaginară, ea îi ceru în loc de asta diafragma. El nu mai văzuse până atunci un astfel de mijloc contraceptiv şi nu ştia ce e. Bănuia că valorează poate mai mult decât bijuteriile, dar nu-şi putea da seama în ce fel. O examină cu atenţie, întorcând-o pe toate părţile, căutând şmecheria ascunsă care-o făcea aşa de preţioasă. Ridicând din umeri, i-o dădu în sfârşit, împreună cu misteriosul tub de cremă…

La sfârşitul lui noiembrie, interesul lui pentru Marilyn păru să fi dispărut. Se zvonea prin închisoare că nevastă-sa, o vajnică secure de război numită Margarita, aflase de „activităţile” lui de după-amiază şi le pusese capăt în mod abrupt, ameninţând că-l pune pe frate-său să-l înveţe ce înseamnă onoarea. Fratele Mărgăritei, cum se zvonea prin închisoare, era boxer profesionist şi tocmai câştigase un trofeu important în Mexico City sau Acapulco, sau poate Tampico – zvonul era însă nelămurit. Fapt e că, dintr-un motiv sau altul, convocările zilnice încetară şi, pe la sfârşitul lunii, Marilyn fu convinsă că n-o să mai audă de Dominguez…

Apoi, într-o bună zi, ciocănitul reveni la uşa groasă de lemn. Îl auzi pe Luis chemând-o pe Arăboaica Aurie, auzi cuvântul *Alcaide!* Şi schimbă o privire îngrozită cu Teresa.

Vremea devenise neobişnuit de rece şi de umedă. În grupul de celule nu era căldură şi numai supraveghetoarele se bucurau de confortul unui foc de cărbuni, pe culoarul de piatră aflat în bătaia vântului ce sufla puternic dinspre zona deluroasă. *Ponte el vestido de novia*[15], îi spuse Luis; ea scoase caftanul de sub saltea, unde-l ţinea împăturit şi se, dezbrăcă mai întâi de haina jerpelită pe care şi-o cumpărase cu ultimii bani rectali, apoi de cămaşa cenuşie şi de chiloţii din bumbac. Îşi trase repede peste cap caftanul şi-şi puse haina la loc. Lăsându-se pe vine, îşi introduse diafragma, în timp ce Luis o urmărea de pe coridor. *Puerco de mierda!*[16], zbieră ea, iar el râse. Înainte de a părăsi celula, Teresa îi luă mâinile între-ale ei, şoptindu-i *coraje* – curaj.

Bărbaţii o strigau în timp ce traversa curtea unde vântul sufla puternic.

Hola Arabe!

Quieras acostarte con migo, Arabe?

Mira, Arabe! Mira mi pija![17]

De data asta, în biroul lui Dominguez se afla un străin. Avea vreo patruzeci de ani – un bărbat cu faţa cabalină, îmbrăcat în uniformă de paznic de închisoare. Zâmbea cam tâmp, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, mângâindu-şi din când în când mustaţa rară de sub nasul borcănat.

— Mariucha, spuse Dominguez zâmbind, aş vrea să faci cunoştinţă cu senor Perez. Dumnealui şi-a manifestat interesul faţă de tine…

Ea nu zise nimic. Pur şi simplu stătea lângă uşa pe care Luis o încuiase din nou, din exterior. Fereastra cu gratii din partea opusă avea obloanele trase. Rămase în aşteptare.

— Senor Perez şi cu mine am făcut un aranjament, anunţă Dominguez.

— Ce aranjament? întrebă ea imediat.

— Un aranjament satisfăcător, nu-ţi face griji…

— Ce aranjament? întrebă ea din nou. Începu să tremure. Îşi vârî mâinile în buzunarele hainei, sperând ca ei să nu vadă că tremură.

— Scoate-ţi haina, ceru Dominguez. Ridică-ţi cămaşa!

— Nu, zise ea. Spune-i lui Luis să descuie uşa, te rog! Vocea îi tremura. Vreau să mă duc înapoi în celulă!

— Nu mă interesează ce vrei tu, se răsti Dominguez. Senor Perez doreşte să plătească pentru compania ta, lasă omul să vadă ce cumpără! Fă ce-ţi spun!

— Nu! zise ea şi scoase mâinile din buzunare, cu pumnii încleştaţi.

Dominguez se apropia deja, ocolind biroul, pocnind cravaşa în palma desfăcută.

— Nu te apropia de mine, ticălosule! spuse ea în engleză. Te omor, *te matare!* zise, aruncând ameninţarea în spaniolă şi căutând din priviri, prin cameră, ceva cu care să-l poată pocni.

El izbi puternic cu biciul în direcţia ei şi, când ea încercă să i-l smulgă din mâini, se trase înapoi şi o lovi iar, apoi continuă să dea în ea, în timp ce paznicul rânjea privind totul nătâng, o făcu să cadă în genunchi, apoi pe podea, cu faţa în jos şi o întoarse cu lovituri de picior. Ea se împotrivi când el încercă să-i descheie haina, îi înşfăcă mâna de la încheietură şi muşcă din carnea palmei până la sânge, se împotrivi cravaşei, apoi pumnilor pe care el i-i căra peste piept şi peste faţă…

Nasul începuse să-i sângereze, era sigură că el i-l spărsese, dar tot se mai lupta. Se luptă până nu-i mai rămase pic de putere şi chiar şi atunci încercă să se rostogolească mai încolo, în timp ce el se repezise la nasturii ei şi trăgea să-i desfacă. Ea îl scuipă în faţă, apoi începu să ţipe când el o pălmui cu mâna desfăcută, continua s-o pălmuiască din toate puterile, cu mâna pătrăţoasă şi grea, neobosită; sângele ţâşnea în şuvoaie subţiri, roşii, când o lovea cu dosul palmei, cu faţa palmei, aducând-o aproape

în stare de inconştienţă, dar şi aşa ea se lupta. Într-un târziu, el îi smulse nasturii hainei şi o desfăcu cu forţa, trase caftanul până deasupra sânilor, dar spatele ei era încordat ca un arc şi lovea din picioare, se răsucea, tot încercând să se elibereze. Într-un acces de furie, înjurând, el o biciui peste coapsele descoperite până ce începură să sângereze, apoi plecă de lângă locul unde ea zăcea suspinând şi tremurând şi aproape în nesimţire, pe podeaua de piatră şi-i spuse lui Perez: *Lleva la puta!* – „Ia curva de aici!”.

Data următoare când trimise după ea, Marilyn avea în buzunarul hainei lingura cu marginile ascuţite ca un brici pe care Teresa o cumpărase de la stăpânul bucătăriei. De data asta, era alt bărbat în biroul lui Dominguez, o brută îndesată şi vânjoasă, purtând şi el uniforma de paznic de închisoare. O cicatrice de cuţit îi străbătea una dintre sprâncenele stufoase. O evalua din priviri când intră în birou. În buzunarul drept al hainei, mâna ei era încleştată pe lingura ascuţita.

— Arată-i, ceru Dominguez.

Ea scutură din cap, împotrivindu-se.

Zâmbitor, Dominguez ocoli biroul, cu cravaşa în mână.

— Mai vrei o porţie? întrebă el şi ridică biciul, când văzu o strălucire metalică în pumnul ei strâns, cu o clipă înainte ca ea să-l lovească.

Se întoarse într-o parte, pentru a evita lovitura care-i ţintea inima; primi lama în partea cărnoasă a braţului şi dădu înapoi, plin de spaimă, când ea se apropie iarăşi, cu ochii albaştri mijiţi, cu buzele rânjite dezgolindu-i dinţii. Celălalt bărbat se trase iute în lateral, apoi se strecură în spatele ei. Cu ambele mâini încleştate, o pocni cu putere în ceafa. Ea se clătină din cauza forţei loviturii, apoi se întoarse, cu lingura încă în pumn. El îşi legănă o clipă mâinile împreunate, luându-şi avânt ca şi când ar fi mânuit o bâtă de baseball imaginară şi de data asta lovitura o nimeri în tâmplă. Marilyn se clătină – ea, camera – lingura căzu zăngănind pe podeaua de

piatră; se prăbuşi în genunchi, ameţită, iar biciul îi linse spinarea. Dominguez răcnea întruna înjurături; o lovi fără încetare, până ce paznicul îl apucă uşor de braţ, şoptindu-i că Arăboaica era inconştientă.

Îşi reveni după mai multe ore, în ceea ce deţinuţii numeau *Elpozo* – o hrubă întunecată, săpată în piatra podelei şi acoperită cu un grătar, o gaură cubică în care era imposibil să te întinzi cât erai de lung, imposibil să stai în picioare, imposibil chiar şi să te încolăceşti într-o poziţie fetală pe o parte. Se ghemui acolo, goală, cu buzele umflate şi pielea acoperită de cruste de sânge, tremurând în aerul rece al serii, urlând plină de furie pentru cine putea s-o audă, strigând după consulul american, ţipând să i se facă dreptate… Se abţinu cât putu, apoi umplu de murdărie spaţiul îngust şi i se făcu rău de la mirosul propriilor ei excremente. Vomită toată mâncarea înghiţită cu o zi înainte. Nimeni nu veni s-o hrănească. Nimeni nu-i aduse apă. Se încovrigă pe podeaua rece de piatră, cu dureri de spate, membrele începând să-i amorţească, gura pulsându-i de durere…

O strigă pe supraveghetoare, care nu răspundea.

O strigă pe Teresa până răguşi, dar, deşi Teresa o auzea din celulă, nu i se dădu voie să se ducă până la gura carcerei.

Printre sughiţuri de plâns, îl rugă pe preşedintele Statelor Unite să aibă bunătatea de a interveni pentru ea.

Îl rugă fierbinte pe Papă, amintindu-şi toate rugăciunile pe care le învăţase la „St. Ignatius", recitându-le cu voce tare şi apoi implorându-l pe Sfinţia Sa să vină acolo, în închisoare, să vadă cu ochii lui nedreptatea a cărei victimă era.

Strigă de nenumărate ori numele mamei ei, plângând, sufocându-se, „Mamă, ajută-mă, te rog, mamă, spune-le că sunt o fată bună…".

În cea de-a cincea zi făcu febră şi în delirul ei îşi închipuia că stă pe un peron înalt de gară, într-un oraş fără nume, aşteptând să vină un tren, doar cu o umbrelă în mână, privind la o cohortă de şobolani

ce ieşeau cu grămada din canale, încercând să urce pe stâlpii susţinători din metal şi mişunând printre linii.

Sute de şobolani…

Mii de şobolani…

Mişunând printre linii…

Ea stătea pe peron, era în plină zi, pe peron şi milioane de şobolani se îndreptau către ea – şobolanii erau cenuşii, maro şi negri, aveau cozi lungi care se legănau încolo şi-ncoace la soare, aveau dinţi lungi care sclipeau în soare, păreau să alunece planând în lumina soarelui… Ea încercă să le spună cine era. Ţinea umbrela desfăcută. Nu ploua, soarele era strălucitor, totuşi ea ţinea umbrela desfăcută.

Acum, şobolanii îi mişunau dinainte, i se urcau pe picioare, ea încerca să-i lovească folosind umbrela. Ei înghiţiră umbrela, mâncară mătasea neagră, spiţele, mânerul de lemn… I se urcau pe piept, pieptul îi ardea, pieptul îi luase foc. „Vă rog, opriţi-vă”, implora ea, „unde mi-e umbrela, ce-aţi făcut cu umbrela mea?” Erau acum pe tot trupul său, îi atacau faţa. Nu putea respira, încercă să-i zgârie. Ei îi mâncau faţa. Îi transformau faţa într-o rană, sângele îi ţâşnea din gură. „Opriţi”, urla ea, *„opriţi!”* – şi se trezi descoperind că acel coşmar era realitate, temniţa colcăia de şobolani de mărimea unor pisici, ronţăindu-i crustele rănilor, căţărându-se pe trupul său gol, lingând sângele care i se uscase pe buze…

Ea ţipă.

Ţipă.

Ţipă…

În dimineaţa celei de-a şasea zile, Dominguez trimise o supraveghetoare s-o elibereze. Supraveghetoarea descuie capacul cu grătar şi-l împinse din loc, apoi se strâmbă, ţinându-se de nas din cauza putorii care venea de jos. Întinse mâna spre Marilyn şi-o ajută să se caţere afară din gaură. Marilyn încercă să stea în picioare, dar nu reuşi;

căzu în genunchi. Încercă din nou şi iar căzu – „Ooo!”, spuse ea şi clipi spre soarele din curte.

Nerăbdătoare, supraveghetoarea se îndreptă spre boxa duşului, iar Marilyn o urmă, nesigură pe picioare. Temperatura în acea dimineaţă depăşise cu puţin zero grade. La duş era doar apă rece, dar Marilyn stătu îndelung sub jetul îngheţat, spălându-şi de pe trup sângele şi excrementele, curăţându-se şi simţindu-se – în mod ciudat – victorioasă. Buzele îi erau încă umflate, ochiul drept fusese redus la o fantă îngustă, vineţie, o durea fiecare os – dar câştigase.

Când Luis veni la ea, cu caftanul alb pe braţ, refuză să-l îmbrace. În schimb, insistă să poarte cămaşa cenuşie, ca toate celelalte femei. Luis dădu din umeri. Pe drum spre biroul lui Dominguez, el încercă să-i pună mâna pe fund, ea i-o azvârli cât colo şi bărbaţii din curte fluierară şi râseră. Înainte de a ciocăni în uşa lui Dominguez, el încercă să-i pună mâna pe ţâţe, dar ea se dădu înapoi şi se ghemui, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i sară la beregată. Faţa lui Luis se albi. Timid, el bătu la uşă.

— Da, intră! strigă Dominguez.

O duzină de paznici de închisoare erau în birou…

Ea leşină înainte ca cel de-al cincilea să-şi fi terminat treaba.

Data următoare va trebui s-o omoare…

Îl va face s-o omoare. Îl va forţa s-o bată crunt, cu cravaşa sau cu mâinile. Fusese târfă la Houston, dar asta nu avea nimic de-a face cu meseria de târfă. Asta însemna să fii proprietatea cuiva şi ea nu suporta să-i aparţină – lui sau oricărui alt bărbat…

El n-a mai convocat-o în biroul său până înainte de Crăciun. Din nou, ea refuză să îmbrace caftanul, deşi Luis îi spusese că era dorinţa expresă a directorului ca astăzi să arate deosebit de frumoasă. Ea zise, în engleză „Mă piş pe director”, apoi îl urmă pe Luis străbătând curtea, cu haina albastră peste cămaşa cenuşie, decolorată, fără nasturi la palton, strângându-l în jurul trupului când bătea

vântul, cu braţele încolăcite peste piept. Curtea era tăcută. Bărbaţii ştiau ce i se întâmplase şi nu mai avea nici un rost s-o ia în zeflemea, cu bancuri sau aluzii porcoase…

Un bărbat şedea pe scaunul de lemn de lângă biroul lui Dominguez. Purta un costum de afaceri, albastru-închis, o cravată gri cu o cămaşă în dungi, de mătase; şi pantofi negri foarte bine lustruiţi. O pălărie cenuşie era aşezată în poala lui. Părea să fie trecut bine de şaizeci de ani – un omuleţ spilcuit, cu o mustaţă îngrijită sub nas, ochi căprui, strălucitori, care-o urmăreau de când intrase în cameră şi se oprise în faţa biroului.

— Asta e femeia, spuse Dominguez.

— Vorbeşte spaniola? întrebă bărbatul.

Vocea îi era foarte scăzută. Marilyn bănuia că nu fusese obligat nici o dată în viaţa lui să ridice tonul. Bărbatul o privea tot timpul. Vorbea cu Dominguez, dar continua să se uite la ea. Ea îşi zicea: „Dacă încearcă să pună un deget pe mine, îi scot ochii din cap. *De data asta,* vor fi obligaţi să mă omoare".

— Ai auzit întrebarea, Mariucha, rosti Dominguez.

Ea tot nu scoase un cuvânt. Dominguez ridică din umeri.

— Da, vorbeşte spaniola, spuse el.

— Deci… nu vrei să vorbeşti, domnişoară? se interesă omul.

— Cine eşti? îl întrebă ea, în spaniolă.

— A, foarte bine, exclamă el. Sunt Alberto Hidalgo.

— *Don* Alberto, îl corectă Dominguez.

— Îmi faci o mare onoare, rosti moale Hidalgo, dar nu, nu sunt ceea ce spui. Nu, nu! zise, scuturând din cap şi zâmbind.

— Ce ziceţi de ea? întrebă Dominguez.

— Pare subţirică…

— Oasele sunt mai uşor de găsit, zise Dominguez şi chicoti. Don Alberto vine din America de Sud, preciză el. Încercăm să-ţi aranjăm eliberarea din Fortăreaţă…

— Da, sigur, spuse ea în engleză.

— *Como?*[18] întrebă Hidalgo.

— Cum o să reuşiţi să faceţi asta? întrebă ea, în spaniolă.

— Don Alberto are mulţi prieteni aici, în Mexic, zise Dominguez. E posibil să-i fii încredinţată, să-ţi ispăşeşti restul sentinţei în custodia lui. E posibil ca autorităţile s-o permită…

— Bineînţeles, nu suntem siguri, spuse Hidalgo. Acum vorbim despre Argentina. S-ar putea ivi oarece greutăţi…

— Nu şi pentru cineva cu relaţii ca ale dumneavoastră, îl linguşi Dominguez.

— Poate că da. O să vedem.

— Dar *dacă* se poate aranja…

— Da, mă interesează, spuse Hidalgo. Dar, desigur, poate că domnişoara preferă să rămână aici?

— Nu cred că preferă să rămână aici, spuse Dominguez zâmbind.

— *Senorita?*

— Ce eşti tu, peşte? întrebă ea în spaniolă.

— Nu, nu, nu, nu, zise el zâmbind. Nu, nu peşte, de unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Uite-aşa, din senin, îl zeflemisi ea în engleză.

— *Como?*

— Ce eşti, atunci?

— Om de afaceri, spuse el dând din umeri. Aş zice chiar filantrop… Nu-mi place să văd pe cineva cu frumuseţea dumitale lâncezind în închisoare!

Cuvintele erau deosebit de sonore în limba spaniolă, i se rostogoleau de pe buze ca o melodie, *languideciendo en la cârcel.* Zâmbi din nou.

— Are paşaport? îl întrebă el pe Dominguez.

— Da, i l-am ţinut la păstrare, confirmă Dominguez.

— Asta ar trebui să uşureze lucrurile, spuse Hidalgo. Se întoarse iarăşi spre Marilyn. Aşadar, zise el, până la urmă depinde doar de dumneata… Dacă se poate aranja, te-ar interesa?

Ea îşi cântări hotărârea doar o clipă. Nu credea nici un moment că bărbatul ar fi altceva decât ceea ce-l categorisise deja: un peşte care-o cumpăra… Dar dacă putea s-o sedată de aici, dacă îl putea însoţi afară, în plină lumină a zilei şi pe străzile largi, avea o şansă pentru o eventuală evadare.

— Da, perfect, se declară ea de acord, *muy bien.*

— *Şi es asi, estă hecho,* zise Hidalgo. În cazul ăsta, s-a făcut!

— N-o să vă dea bătaie de cap, spuse Dominguez, apoi adăugă ceva ce Marilyn nu înţelese în întregime: *Ya estă domesticada!*

Îi spusese lui Hidalgo că era deja îmblânzită…

14

— Şi pe urmă? întrebă Willis.

— Un sfârşit fericit, zise ea. Am stat cu Hidalgo ceva mai mult de-un an. Într-o bună zi, m-a chemat, mi-a înmânat paşaportul şi mi-a spus că sunt liberă să plec când vreau.

— Cum aşa?

Marilyn dădu din umeri.

— Poate câştigasem deja suma pe care-o plătise ca să mă scoată din închisoare, nu ştiu. Sau, poate, chiar era filantrop…

— N-am mai văzut peşte filantrop, spuse Willis.

— În orice caz, am plecat singură, am mai stat la Buenos Aires încă patru ani, am economisit fiecare bănuţ şi-am venit aici cu o sumă frumuşică!

— Două milioane de dolari, mi-ai spus…

— Mai mult sau mai puţin.

— Împarte la patru, asta înseamnă cinci sute de mii pe an…

— Sunt mulţi mână-spartă la Buenos Aires, luam în medie trei sute pe şedinţă. Înmulţeşte asta cu patru sau cinci figuri pe noapte, ies o mulţime de bani…

Willis încuviinţă din cap. Dacă ea câştigase cinci sute de mii pe an, la o medie de trei sute de dolari repriza, atunci înseamnă că se culcase cu aproape o mie şapte sute de bărbaţi pe an. Cam treizeci, treizeci şi cinci pe săptămână… Să zicem cinci şedinţe în fiecare noapte şi socotim aici toate nopţile săptămânii. Patru ani încheiaţi!

— Vorbeai de bunuri deteriorate, nu? spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Willis nu spuse nimic.

— Ascultă, asta a făcut şi fata din *De aici în eternitate,* nu? Cartea, fata din Hawaii…

— N-am citit cartea, spuse Willis.

— N-ai văzut nici filmul?

— Nu.

— Păi… Ea ridică din umeri şi lăsă ochii în jos: Asta a făcut! El se gândea: o mie şapte sute de bărbaţi pe an. În patru ani, şase mii opt sute de bărbaţi. Adăugăm anul în care-a lucrat pentru Hidalgo şi probabil că ajungem la opt, nouă mii… Marilyn Hollis se culcase cu ceea ce putea fi considerat întreaga populaţie masculină a unui oraş măricel! În cazul în care toţi fuseseră bărbaţi… în suma totală intrau cumva şi câteva sute de femei? O jumătate de duzină de câini poliţişti? Un armăsar arab? Doamne!

El scutură din cap.

— Deci acum ai aflat, zise ea.

El nu-i răspunse pe moment. Apoi întrebă:

— Nici unul dintre ei nu ştia, aşa-i?

— Dacă te referi…

— Mă refer la McKennon, la Hollander, la Riley…

— Nici unul nu ştia, confirmă ea încet.

— Dar Endicott? Lui i-ai spus?

— *Tu* eşti singurul căruia i-am spus.

— Ce noroc pe mine! făcu el.

Se lăsă liniştea.

Ea continua să-l privească.

— Ce ai de gând să-i spui colegului tău? întrebă, în sfârşit.

— *Asta* nu, fii sigură!

— Vreau să zic… despre faptul că m-am atins de sticla aia?

— Păi, exact ce mi-ai spus…

— Dar tu *crezi* ce ţi-am spus?

El ezită o vreme, care păru că nu se mai sfârşeşte.

Apoi spuse „Da” şi o luă în braţe.

Bărbatul cu cătuşe, aflat în camera de interogatorii cu Meyer şi Hawes, avea vreo cincizeci de ani – un domn cu înfăţişare demnă, cu o haină sport maro şi pantaloni cafenii, o cămaşă sport crem, ciorapi şi pantofi maro. Părul îi încărunţea la tâmple.

Mustaţa, la fel. Pistolul de pe birou era un Smith & Wesson, de calibru 38…

— Ţi-am citit drepturile, ţi-am adus la cunoştinţă că ai dreptul la un avocat, dacă soliciţi asta şi te-am mai informat că poţi refuza să răspunzi la întrebările mele. De asemenea poţi, în orice moment al interogatoriului, să refuzi să răspunzi în continuare la…

— Nu vreau avocat, zise bărbatul. Răspund la orice întrebare îmi puneţi…

— Ştii că ăsta de pe masă e un magnetofon şi că tot ce spui se înregistrează şi…

— Da, înţeleg.

— Şi, în cazul ăsta, eşti gata să răspunzi la orice întrebare îţi pun eu sau detectivul Hawes?

— V-am spus că da!

— *Ai înţeles* că ai dreptul la un avocat, dacă…

— Înţeleg… Nu vreau avocat!

Meyer se uită la Hawes. Hawes dădu din cap.

— Spune-mi, te rog, numele întreg, îi ceru Meyer.

— Peter Jannings.

— Vrei să-mi spui numele de familie pe litere?

— Jannings. J-A-N-N-I-N-G-S…

— Deci Peter Jannings? Nu ai şi un al doilea nume?

— Nu.

— Şi adresa, domnule Jannings?

— South Knowlton Drive, 5318.

— Numărul apartamentului?

— 3-C.

— Câţi ani ai, domnule Jannings?

— Cincizeci şi nouă.

— Pari mai tânăr, observă Meyer zâmbind.

Jannings aprobă. Meyer îşi închipuia că i se mai spusese asta de multe ori.

— E arma dumitale? întrebă Meyer. Mă refer la un Smith & Wesson, calibru 38, model 32, cunoscut în mod obişnuit ca „Terrier Double Action"…

— E pistolul meu.

— Ai permis pentru el?

— Da.
— Îl porţi asupra dumitale sau îl ţii la domiciliu?
— Îl port la mine, fac afaceri cu diamante.
— Erai în posesia acestei arme… mă refer din nou la Smith & Wesson, model 32… erai în posesia acestei arme când ai fost arestat?
— Da.
— Asta s-a întâmplat la 3.55, după-amiază?
— Nu m-am uitat la ceas…
— Ora indicată de raportul ofiţerilor care te-au arestat…
— Dacă ei spun că era 3.55, atunci, precis atât era!
— Ai fost arestat într-un complex de cinematografe numit Twin Piaza…
— Da.
— Knighsbridge Road, numărul 3748?
— Nu ştiu adresa.
— Acolo sunt două cinematografe, domnule… Twin Piaza Unu şi Twin Piaza Doi. Am identificat corect complexul cinematografic unde-ai fost arestat?
— Da.
— Şi dumneata te aflai în cinematograful numit Twin Piaza Unu, corect?
— Da.
— Ai tras cu pistolul de curând?
— Da.
— De câte ori?
— De patru ori.
— Ai tras într-o persoană?
— Da.
— În cine?
— Într-o femeie.
— Ştii cum o cheamă?
— Nu.
— Eşti conştient, domnule Jannings, că o femeie care stătea pe scaunul din spatele dumitale… din spatele scaunului pe care-l ocupai când ai fost arestat… a fost împuşcată de patru ori în piept şi în cap?

— Da, sunt conştient. Eu am împuşcat-o.

— Ai împuşcat-o pe femeia care stătea în spatele dumitale, corect?

— Da.

— Ştii că femeia a murit în drum spre spital?

— Nu ştiam, dar mă bucur, zise Jannings.

Meyer îl privi din nou pe Hawes. Pe masă, banda magnetofonului continua să ruleze.

— Domnule Jannings, spuse Hawes, poţi să ne spui de ce-ai împuşcat-o?

— Vorbea, spuse Jannings.

— Poftim?

— Vorbea tot timpul filmului.

— Vorbea?

— Vorbea…

— Adică?

— *Vorbea* în spatele meu, tot timpul filmului. Identifica personajele… A, uite-l pe soţ! A, ia uite, vine şi iubitul! Vai, ăla e un leu! Aoleu, doi! Explica şi locurile… Asta e ferma ei. Acum sunt în junglă. Aici e cabinetul unui doctor. El e doctorul. Făcea şi pronosticuri… Pun pariu că se culca cu el! Precis soţul află! La un moment dat, când doctorul a zis „Ai sifilis”, femeia din spatele meu a întrebat „Ce *are?”* Eu m-am întors şi i-am spus: „Sifilis, doamnă!”. Ea a zis: „Ia vezi-ţi de treaba dumitale, eu vorbeam cu soţul meu”. Am continuat să privesc filmul, *încercând* să-l urmăresc. Femeia a zis: „Orice ar fi, cred că l-a luat de la bărbatu-său…”. Eu m-am stăpânit tot timpul filmului, cu toată pălăvrăgeala aia care nu mai înceta în spate. Apoi, pe la sfârşit, n-am mai putut să suport. Era un discurs lung, lângă un mormânt. Meryl Streep citeşte poezia aceea minunată, apoi se îndepărtează spre marginea cimitirului şi priveşte în zare şi noi ştim tot ce simte ea atunci, iar femeia din spatele meu zice: „Aia, cu soţul, e fata bogată cu care s-a însurat…”. M-am întors şi i-am spus: „Doamnă, dacă vreţi să vorbiţi, de ce nu staţi acasă să vă uitaţi la televizor? “. Ea zice: „Parcă ţi-am mai spus să nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala…”. Eu zic: „Păi, *mă*

priveşte, am plătit pentru locul ăsta". Ea zice: „Atunci, stai pe el şi taci din gură!". În clipa aia, am împuşcat-o…

Hawes se uita la Meyer.

— Îmi pare rău numai că am aşteptat prea mult, continuă Jannings. Trebuia s-o fi împuşcat mai devreme. Atunci, puteam să stau şi eu liniştit la film…

Meyer se întrebă dacă în acest caz se putea pleda pentru o crimă cu circumstanţe atenuante.

Căpitanul Samuel Isaac Grossman era aplecat asupra unui microscop, când Carella intră în laboratorul poliţiei, puţin înainte de cinci după-masă. Zilele se lungeau. Cerul de dincolo de ferestrele enorme, dând spre High Street, abia începea să capete o uşoară tentă de roz care anunţa amurgul, ferestrele clădirilor înconjurătoare reflectând lumina orbitoare a soarelui. Grossman era complet absorbit de ceea ce făcea. Înalt şi voinic, îşi găsea locul mai curând la o fermă din New England, decât în atmosfera sterilă a unui laborator; se aşeză pe. Un scaun înalt, învârti un buton, privi din nou prin lentila microscopului. Carella aşteptă.

— Ştiu că eşti acolo, oricine-ai fi, spuse Grossman şi se întoarse pe scaun, coborându-şi ochelarii de pe frunte pe şaua nasului. Lume nouă, exclamă el, nu ne-am mai văzut de-un car de vreme – şi coborî de pe scaun, îndreptându-se spre Carella cu mâna întinsă. Cei doi îşi strânseră mâinile.

— O ştii pe aia cu tipul care se duce la urolog? întrebă Grossman.

— Spune-o, zise Carella deja zâmbind.

— Urologul zice „Vă supără ceva?", iar omul spune „Nu pot să urinez". Urologul întreabă „Câţi ani aveţi?". „Nouăzeci şi doi", răspunde omul. Urologul zice: „Atunci aţi urinat destul până acum!"

Carella izbucni în râs.

— Un alt bărbat se duce la acelaşi urolog, continuă Grossman. Urologul întreabă: „Ce vă

supără?”. Omul răspunde: „Mi-am pierdut penisul într-un accident de automobil”. Urologul zice: „Nici o problemă, vă fac un transplant de penis”. Omul zice: „Nu ştiam că puteţi face aşa ceva”. Urologul: „Sigur că da, să vă arăt nişte mostre”. Aduce o mostră de penis şi i-o arată pacientului. Acesta spune: „E prea scurt”. Urologul aduce alt penis. Pacientul se uită şi zice: „Speram să găsesc unul cu mai multă autoritate”. Atunci, urologul aduce un penis magnific. Omul îl priveşte. „Aşa mai merge”, zice el. „Aveţi şi pe alb?”

Râzând, Carella zise:

— Trebuie să i-o spun lui Artie…

— Îmi plac grozav bancurile cu urologi, spuse Grossman. Ce vânt te aduce pe la noi?

— Te-am sunat ieri, zise Carella.

— N-am primit nici un mesaj. Despre ce-i vorba?

— Cum obţin nicotină pură din mucuri de ţigară?

Grossman clipi.

— Anchetez un caz de otrăvire cu nicotină, spuse Carella. Poate chiar două…

— O chestie rară în zilele noastre, zise Grossman, otrăvirea cu nicotină!

— De-aia vreau să ştiu cum se face otrava din resturi de tutun. Presupun că omul meu nu ştie cum s-o extragă dintr-un insecticid…

— Deci vrei să ştii cum s-o obţii din mucuri de ţigări. De fapt, cum s-o *distilezi.*

— Mucuri de ţigară, tutun de pipă, orice…

— Hmm! făcu Grossman.

— Se poate?

— Sigur că da, spuse Grossman.

— Deci cum faci?

— Ştii cum se face whisky-ul?

— Nu, la noi acasă tata face vin.

— Fermentaţie… Seamănă, dar nu e cu ţigări. Noi vorbim de distilare.

— Asta ce e?

— Ai timp o oră?

— Aşa complicat e?

— Pentru mine, e uşor. Pentru dumneata…

Grossman se scutură.

— De ce anume am nevoie?

— Bănuieşti că omul dumitale are acces la ustensile de laborator? Eu nu cred. Altfel, titrarea ar fi o soluţie…

— Aşa e.

— Atunci, îţi trebuie o rudă în Georgia, care ştie să fabrice băuturi în casă.

— Şi dacă n-am aşa ceva…

— Trebuie să-ţi confecţionezi un distilator propriu.

— Cum se face asta?

— Nu ştii nimic despre distilare, aşa-i?

— Absolut nimic.

— Grozav! Mi l-au trimis pe codaşul clasei… Bine. Distilarea este transferarea unui lichid sau a unui solid în stare gazoasă în alt loc, unde este *din nou* lichefiat sau solidificat.

— De ce?

— Pentru a-l purifica.

— Ce înţelegi prin alt loc? New Jersey? Kansas?

— Ha-ha! făcu Grossman fără a fi amuzat, *chiar* că mi l-au trimis pe codaşul clasei. Fii atent!

— Sunt, zise Carella.

— Tăria se face prin distilarea unui terci de cereale fermentat – secară, orz, grâu, porumb, dai banii şi-ţi alegi ce vrei. Încălzeşti terciul, îl aduci în stare de vapori – aburul, dacă vrei – şi-apoi îl condensezi. Când vaporii se condensează, obţii lichid. *Voilă!* Pileală…

— Şi otrava?

— Aceeaşi poveste… Să zicem că foloseşti tutunul în orice formă. Faci un terci, să zicem dintr-o duzină de trabucuri. Un trabuc obişnuit are un conţinut de nicotină între 15 şi 40 de miligrame. Asta nu înseamnă că dacă *fumezi* un trabuc o mierleşti, deşi doza mortală de nicotină e considerată înjur de 40 de miligrame. Dacă însă îl mesteci şi îl înghiţi, ai toate şansele să-ţi fie al dracului de rău. Şi dacă ai distilat *alcaloidul* din acel trabuc…

— Iar începi… spuse Carella.
— Bine, pas cu pas. Primul pas: faci un terci dintr-o duzină de trabucuri, două duzini, o sută, câte vrei. Pasul doi: încălzeşti terciul. La presiune atmosferică normală, nicotină fierbe fără să se descompună la 240 de grade Fahrenheit.
— Asta e important?
— E doar o observaţie ştiinţifică. Pasul trei: transporţi aburul într-un tub. Ai văzut poze cu alambicurile contrabandiştilor de băuturi, nu? Toate tuburile şi serpentinele alea? Tuburile sunt pentru a transporta aburii, iar serpentinele pentru a-i condensa. Acesta e pasul patru: condensarea.
— Cum se produce?
— Un proces natural. Aburul se răceşte, apoi se condensează. Deci ai acum un lichid incolor care e alcaloidul, nicotină mai mult sau mai puţin toxică pe care o vrei.
— Cum adică mai mult sau mai puţin?
— Mai mult sau mai puţin *pură.* Pasul cinci: iei lichidul rezultat şi-l distilezi din nou. Pasul şase: îl mai distilezi încă o dată. Şi îl tot distilezi, până devine alcaloid pur. Brrr! Îi picur cuiva în băutură şi pică mort…
— Parcă ziceai că-i complicat, spuse Carella, rânjind. Îmi faci o favoare?
— Spune!
— Fă-mi schiţa unui asemenea aparat de distilat…
Luni dimineaţă devreme, Carella se duse iarăşi în centru, nu la laboratorul de pe High Street, ci la tribunal, câteva uşi mai încolo, unde îi prezentă unui magistrat de la Curtea Superioară două cereri scrise pentru mandate de percheziţie.
Prima cerere arăta după cum urmează:
1. Sunt detectiv la Departamentul de Poliţie, secţia 87.
2. Deţin informaţii, bazate pe rapoartele de autopsie de la biroul medicului legist, că nicotină a fost folosită ca otravă în două crime pe care le anchetez.

3. Deţin informaţii suplimentare, bazate pe o discuţie cu căpitanul Samuel Grossman, de la Laboratorul Poliţiei, că nicotină toxică poate fi distilată din tutun de ţigară obişnuită, trabuc sau pipă.

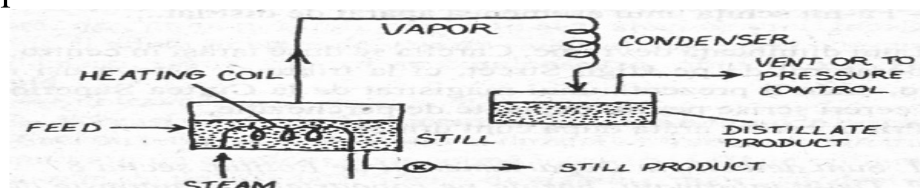
4. Deţin informaţii suplimentare, bazate pe cunoştinţele mele personale şi pe convingere, că un astfel de aparat de distilare, cunoscut îndeobşte sub numele de „alambic" (schiţa anexată), poate fi găsit în locuinţa domnişoarei Marilyn Hollis, la adresa aleea Harborside 1211, în Isola.

5. În baza informaţiilor concludente menţionate şi a cunoştinţelor şi convingerilor mele personale, există posibilitatea să considerăm că un alambic găsit în posesia lui Marilyn Hollis ar constitui o probă în cazul crimelor.

În consecinţă, vă solicit cu respect furnizarea de către tribunal a unui mandat, în forma celui anexat, care să autorizeze o percheziţie în locuinţa de pe aleea Harborside 1211.

Nu s-a mai făcut nici o cerere anterioară în această problemă, la acest tribunal sau la oricare altul, sau oricărui judecător ori magistrat.

Cea de-a doua cerere era identică, cu excepţia numelui şi a adresei. În loc de Marilyn Hollis, Carella scrisese Charles Endicott Jr. În loc de aleea Harborside 1211, strada Burton 493. Fiecare cerere era însoţită de o fotocopie a schiţei lui Grossman reprezentând un alambic:

Magistratul citi cu atenţie prima cerere, o începu pe a doua, apoi ridică ochii şi spuse:

— Sunt identice, nu?

— Da, domnule, încuviinţă Carella. Cu excepţia numelor şi a adreselor.

— Şi au fost două otrăviri cu nicotină, e-adevărat?

— Da, domnule. Plus o înjunghiere mortală, care însă nu are legătură cu cererile de percheziţie.

— Unde este motivul raţionamentului, detectiv Carella?

— Doi oameni au fost otrăviţi cu…

— Da şi care e motivul?

— Cele trei victime erau prieteni intimi ai domnişoarei Hollis. Domnul Endicott e şi el prieten cu…

— Eu caut un motiv ca să-ţi permit să intri în casa unui cetăţean şi să faci o percheziţie!

— Recunosc că poate nu am un motiv suficient…

— Mă bucur că eşti de acord!

— Dar, dacă cineva a preparat acasă otrava…

— Asta-i problema. *Cineva,* într-adevăr… Dar de ce crezi că acel *cineva* ar fi domnişoara Hollis sau domnul Endicott?

— Domnule, domnişoara Hollis avea relaţii intime cu toate trei victimele!

— Şi domnul Endicott?

— Şi cu el…

— *El* le cunoştea pe victime?

— Nu, domnule. După cum reiese din…

— Atunci, ce sugerezi? Că au acţionat de comun acord, unii cu alţii?

— N-am dovezi care să susţină o asemenea teorie.

— Ai argumente pentru o arestare?

— Nu, domnule.

— Ce dovezi te pot duce la concluzia că un aparat de distilat ar exista într-una dintre aceste locuinţe?

— Nici una, domnule. În afara faptului că distilarea e un mijloc de…

— Aici nu suntem în Rusia, detectiv Carella!

— Nu, domnule, suntem în America. Şi trei oameni au fost ucişi. Dacă găsesc un aparat de distilat…

— Resping ambele cereri, rosti scurt magistratul.

Aşa începu dimineaţa zilei de luni.

Mai şi ploua…

Când ajunse la secţie, Carella era ud leoarcă. Găsi pe biroul lui un plic cafeniu, ud şi el. Ştampila Biroului Medicului Legist era vizibilă în colţul din stânga. Carella îi aruncă o privire în treacăt, apoi se duse la chiuveta din colţul camerei, luă câteva şerveţele de hârtie de pe suport şi încercă să-şi usuce părul. Andy Parker stătea la biroul lui şi citea dintr-un teanc de rapoarte referitoare la jafuri.

— Am auzit un banc bun ieri, zise Carella.

— Zău? făcu Parker.

Carella îi povesti bancul lui Grossman cu penisul negru.

— Nu înţeleg, spuse Parker. Ai un plic de la biroul medicului legist!

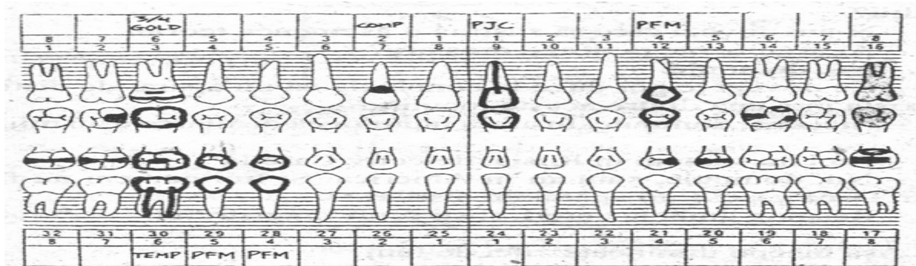
— L-am văzut, oftă Carella îndreptându-se spre biroul lui. Desfăcu plicul. Acesta conţinea raportul lui Blaney, bătut la maşină, privitor la omorârea lui McKennon.

Carella privi calendarul de pe birou.

Paisprezece aprilie…

McKennon fusese asasinat la douăzeci şi patru martie.

Trei săptămâni pentru nişte hârtii oficiale, nu era deloc rău pentru oraşul ăsta! Frunzări paginile. Cea mai mare parte a raportului detalia ceea ce Blaney îi spusese deja la telefon. Mai era şi o fişă dentară, pe care-o examină acum:

Citi explicaţiile lui Blaney pentru fiecare simbol, la dinţii marcaţi cu numere:

1. Dinte lipsă.

3. 3/4 coroană, aur.

7. Plombă amalgam.

9. Canal obturat, coroană îmbrăcată în porţelan.

12. Coroană întreagă, porţelan cu metal.
14. Plombe argint, cavitate.
16. Dinte lipsă.
17. Plombă argint, cavitate.
20. Plombă argint.
21. Plombă argint.
25. Coroană întreagă, porţelan cu metal.
29. Coroană întreagă, porţelan cu metal.
30. Canal obturat, coroană temporară, cavitate.
31. Plombă argint.
32. Plombă argint.

Răsfoi restul raportului, îl puse înapoi în plic şi-l duse la dulapul cuprinzând dosarele cu litere de la M la Z, unde-l aşeză în biblioraftul gros purtând numele lui McKennon. Se uită la ceasul de pe perete. Nouă şi douăzeci…

— Locotenentul a venit? îl întrebă el pe Brown.

— E aici de pe la nouă.

— Willis trebuie şi el să vină, da?

— Aşa ar trebui.

Carella nu se hotăra dacă să-l sune sau nu acasă la Hollis. Se uită la ceasul de la mână.

Nouă şi douăzeci şi unu…

Se îndreptă spre uşa locotenentului şi bătu.

— Intră! strigă Byrnes.

Locotenentul stătea în dreptul unei raze de soare care se revărsa prin fereastra deschisă. Semăna cu un miracol religios.

— Ce-ai făcut? întrebă el.

— Respins!

— M-aşteptam.

— Şi eu, dar merita să-ncerc…

— Şi acum?

— Vreau supraveghere continuă pentru Hollis şi Endicott.

— Protecţie?

— Nu. Supraveghere!

Byrnes aprobă.

— S-a făcut, spuse.

Era ceva în povestea lui Marilyn care-l deranja pe Willis… întrebase imediat „Cum aşa?”, când ea-i spusese că Hidalgo o lăsase liberă după un an şi ceva. El se întreba şi acum cum de fusese posibil aşa ceva. Nu ştia cât îl costase pe Hidalgo s-o scoată din închisoarea aceea mexicană, dar, din câte ştia el despre justiţia mexicană, *la mordida*[19] era mare. La întâlnirea din biroul paznicului, Hidalgo îi spusese că e om de afaceri. A, da şi filantrop, dar *în primul rână* om de afaceri. Lui Willis i se părea ciudat ca un om de afaceri – mai ales dacă se întâmpla să fie şi peşte – să se declare gata să lase din mână un bun pentru care plătise bani grei. Chiar presupunând că Marilyn îşi răscumpărase cu vârf şi îndesat pensiunea, în anul în care lucrase pentru el, de ce i-ar fi dat individul înapoi paşaportul şi permisul de circulaţie? Peştii nu lucrau aşa, nici măcar vreunul dintre cei pe care-i cunoştea Willis. Peştii umblau după câştiguri uşoare. Peştii erau profitori şi apucători… Actul de generozitate al lui Hidalgo pur şi simplu nu era verosimil. Willis ar fi dorit s-o creadă, dar nu putea.

Nu apăruse la secţie în dimineaţa respectivă fiindcă era ocupat cu exercitarea meseriei de detectiv *pe teren.* Femeia plecase de-acasă pe la 10.30, îndreptându-se spre centru, unde avea oră la coafor. Acum era unsprezece fără un sfert şi Willis se găsea în aripa casei folosită ca spaţiu de depozitare, scormonind prin cutiile cu vechituri pe care Marilyn le păstrase. Căuta ceva ce-ar fi putut arunca o lumină asupra anilor petrecuţi la Buenos Aires. Un an şi ceva cu Hidalgo, alţi patru de capul ei…

Nu găsi nici o scrisoare.

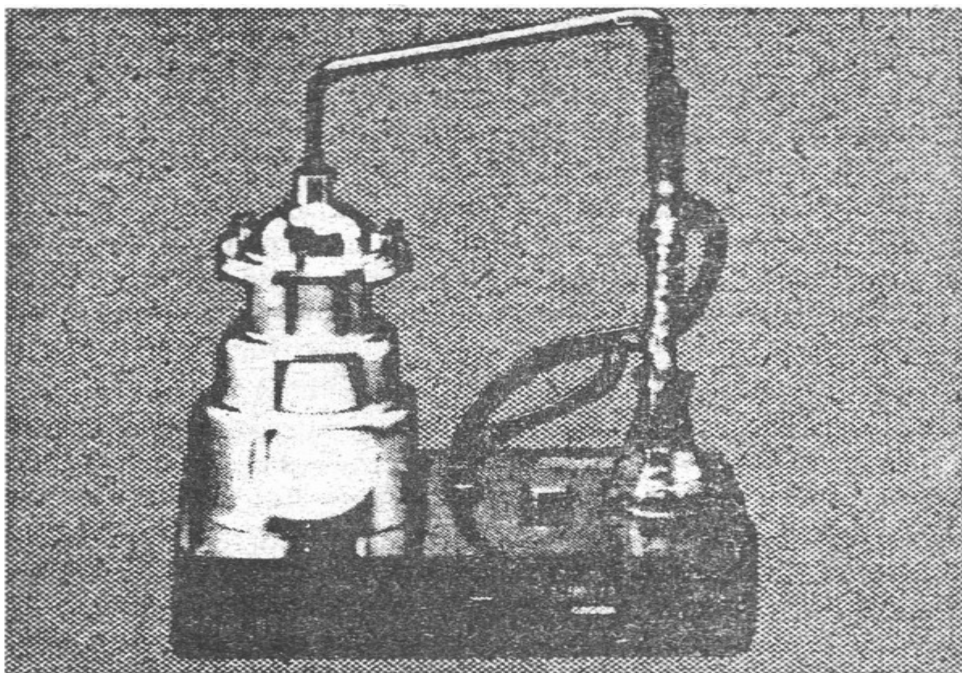
Era de înţeles. Pierduse legătura cu prietenii din Los Angeles şi Houston, iar despre maică-sa nu se ştia nimic pe-atunci. În afară de asta, fusese ocupată cu regulatul non-stop şi nu prea îi rămânea timp pentru scris scrisori!

Nu găsi nici carnete de cecuri, nici extrase de cont în bancă, nici chitanţe sau copii de note achitate – ciudat, pentru o femeie care se întreţinuse singură timp de patru ani, o „independentă”, după cum se exprimase ea, o femeie care strânsese în final două milioane de dolari. Unde ţinea toţi banii ăştia? Sub saltea?

Poate că era genul de persoană care aruncă la gunoi carnetul de cecuri atunci când contul a fost închis, o notă de plată după ce-a achitat-o, o situaţie a contului bancar în momentul când soseşte situaţia pe luna următoare… Existau astfel de oameni; o grămadă de hârţoage pur şi simplu îi depăşea. Dar, atunci, de ce păstrase atâtea tăieturi din ziare? Un strângător păstrează lucrurile, un animal de povară nu se schimbă peste noapte… De ce nu rămăsese nimic din anii petrecuţi în Argentina? Începu să ia la rând tăieturile din ziar.

Colecţia era enciclopedică, părea să fi păstrat absolut orice îi captase fantezia la un moment dat…

Era un articol despre ceva numit „labonotaţie”, un sistem pentru înregistrarea poziţiilor de balet, alt articol despre *cha-no-yu,* ceremonia japoneză a ceaiului, originară din China şi practicată mai târziu de preoţii zen în Japonia. Erau articole despre Marie Curie şi mobila antică egipteană, despre tehnici de masaj, Robert Bums şi procesarea datelor. Erau, de asemenea, articole despre arta şi arhitectura engleză, Wolfgang Amadeus Mozart, războaiele punice, motociclete, fotografierea color şi Geronimo Indianul. Şi-apoi, peste o grămadă de articole înghesuite într-o cutie, Willis găsi:

APARATUL ELECTRIC DE DISTILAT GAGGIA. *Cu acest aparat de distilat provenit din Milano, Italia, se pot extrage arome, uleiuri şi parfumuri din flori, fructe, ierburi sau orice material organic pentru prepararea în casă a propriilor ingrediente de bucătărie, a parfumurilor, a uleiurilor curative sau cosmetice. Elementul electric încălzeşte până la 1,250 litri de materie organică, lichidă sau solidă, la alegere, la temperaturi care se ridică în mod gradual, extrăgând în timp aroma sau parfumul dorite sub formă de vapori. Vaporii trec printr-un condensator Pyrex, răcit de trei litri de apă (circulaţi încontinuu de o pompă de 6 waţi), iar produsul distilat este colectat într-un recipient Pyrex. Puritatea produsului distilat este asigurată de folosirea tuburilor de cupru şi sticlă şi a montajelor de alamă. Un ventilator de 18 waţi răceşte apa care circulă. Termometrul cu mercur (inclus) se introduce în partea superioară a aparatului de distilat pentru a determina temperaturile la care anumite arome trec în stare de vapori. Soclu de plastic ABS. Indicator pentru nivelul apei. Buton de pornire/oprire. Ştecher care se poate introduce în prizele din gospodărie. Înălţimea: 63,125 cm.*

Lăţimea: 41,875 cm. Lungimea: 27,5 cm. Greutatea: 14,385 kg.

Cod produs 20659 R ……………………………………………..395 dolar!

Cu taxa poştală plătită şi garantat necondiţionat.

15

Meyer îşi închipuia că e plictisitor să urmăreşti un avocat, fiindcă avocaţii erau prin definiţie plictisitori. Nu cunoscuse decât trei avocaţi interesanţi în toată viaţa lui. Restul erau plictisitori precum cartea de telefon. Şi, cel mai adesea, erau adversarii lui. „Spune-mi, detectiv Meyer, când ai făcut arestarea asta erai conştient de faptul că…?”

Dar Meyer nu-i cunoscuse încă pe toţi avocaţii din lume; şi exista posibilitatea ca, într-o bună zi, să mai dea peste vreunul interesant: întotdeauna există loc pentru speranţă… Până atunci, nu-i plăceau avocaţii. Iar Charles Endicott Jr. era avocat!

Mai mult, era un avocat care poate că otrăvise, sau poate că nu, doi oameni şi înjunghiase un al treilea. Ceea ce, dacă se dovedea a fi cazul, îl făcea ceva mai interesant, dar mult mai periculos decât obişnuitul adversar cunoscut. Meyer nu era încântat să-l urmărească şi-ar fi dorit ca locotenentul să fi ales pe un altul pentru treaba respectivă.

În plus, mai şi turna cu găleata…

Meyer îşi începuse treaba cu două ore în urmă, citind toate rapoartele întocmite de Willis şi de Carella. Apoi sunase la biroul lui Endicott, se prezentase drept locotenentul Charles Wilson, însărcinat cu relaţiile cu publicul şi întrebase dacă ofiţerii de poliţie desemnaţi mai de mult pentru protecţia lui fuseseră sau nu politicoşi şi respectuoşi. Endicott răspunsese că da şi voise să ştie de ce fuseseră retraşi. Meyer îi spusese că nu ştia nimic, dar că era bucuros de faptul că oamenii desemnaţi îşi făcuseră treaba aşa cum trebuia…

Sunase doar pentru a se convinge că Endicott se afla în biroul lui.

Asta se întâmpla la unsprezece şi şapte minute, cinci minute după ce terminase de citit rapoartele detectivilor. Intenţiona să ajungă în centru înainte de ora prânzului, să înceapă supravegherea propriu-

zisă. Locotenentul îi spusese că Hawes îl va înlocui din post la ora patru. Hawes, la rândul lui, urma să fie schimbat de O'Brien la douăsprezece noaptea. O acoperire sută la sută a intervalului…

La douăsprezece fără un sfert, Meyer îl sună din nou pe Endicott, de data asta dintr-o cabină telefonică situată peste drum de biroul lui, de pe bulevardul Jefferson. Îngroşându-şi vocea până la un fel de mârâit, întrebă dacă Endicott se ocupa de cazuri de divorţ şi, când fu asigurat că firma *Hackett, Rawlings, Pearson, Endicott, Lipstein & Marsh* se ocupa într-adevăr cu astfel de cazuri, îşi dădu numele de Martin Milstein şi îşi fixă oră la Endicott vineri, la patru şi jumătate. Avea să sune în timpul săptămânii ca să contramandeze întâlnirea: între timp, se asigurase că Endicott se află încă la birou şi spera să iasă la prânz, între douăsprezece şi unu, aşa cum făcea aproape toată lumea.

Singurul detectiv din secţie care ştia cum arată Endicott era Hal Willis. Pentru motive care nu-i fuseseră divulgate lui Meyer, se considerase că e mai bine ca el să nu fie însărcinat cu supravegherea. Din cauza asta, o patrulă îmbrăcată în haine obişnuite îl aştepta pe Meyer, când acesta ieşi din cabina telefonică. Era unul dintre cei şase oameni care mai de mult avuseseră sarcina să vegheze asupra lui Endicott. Se întâlnea cu Meyer numai pentru o identificare iniţială. După ce i-l indica pe Endicott, se putea întoarce la postul său.

Pentru moment, cei doi stăteau în ploaie, lângă clădirea biroului.

Patrula se plângea amarnic de vremea nenorocită…

Meyer pândea uşa principală a clădirii. Era o singură intrare. Dacă Endicott ieşea, trebuia să treacă neapărat prin această uşă turnantă.

— Fii cu ochii pe uşă, îi spuse el patrulei.

— Parcă eu nu ştiu? se răţoi acesta.

Meyer se întreba dacă era chiar aşa.

La douăsprezece şi zece, patrula îi făcu semn lui Meyer.

Omul care ieşea pe uşa turnantă era înalt şi zvelt, cu ochi căprui şi părul alb – descrierea lui Endicott din rapoartele Secţiei detectivi. Patrula dădu din cap afirmativ şi Meyer preluă urmărirea. Endicott purta un impermeabil Burberry, ceea ce nu era foarte comod pentru urmăritor. În acest oraş, când ploua, impermeabilele Burberry proliferau ca ciupercile!

Endicott mergea repede şi părea să-i placă ploaia. Fără pălărie, făcea salturi ca Gene Kelly, călcând nepăsător în băltoace, gonind pe străzi fără să ţină seama de semafoare, un om al naibii de grăbit… Lui Meyer nu-i plăceau urmăririle cu persoane care mergeau repede. Prefera treburile care aveau loc în cârciumioare liniştite.

Omul merse destul de mult prin ploaia torenţială.

Meyer putea să jure că fluiera…

În sfârşit, coti din bulevardul Jefferson pe o stradă mărginaşă, unde ploaia bătea în rafale de la nord la sud, dinspre râul Harb. Endicott plonjă în ploaie ca un galion cu toate pânzele în vânt, merse până la jumătatea clădirii, intră sub o marchiză cu roşu, alb şi verde, împinse o uşă de lemn ţintuită cu alamă şi dispăru din vedere. Numele de la intrare era *Ristorante Bonatti.* Simţindu-se cam ca Popeye Doyle din *Filiera franceză,* Meyer hotărî să nu ţină seama de vânt şi ploaie, rugându-se ca prânzul lui Endicott să nu fie prea lung…

Nu era deloc plăcut când trebuia s-o urmăreşti pe iubita propriului tău coleg, te simţeai ca un rahat!

Carella începuse urmărirea lui Marilyn Hollis de când aceasta ieşise din clădirea de pe Harborside, la zece şi jumătate dimineaţa, o aşteptase să iasă de la salonul de coafură la douăsprezece şi douăzeci, apoi se ţinuse după ea pe jos, traversând oraşul spre Stem, unde ea luase un taxi. Îi făcuse şi el, imediat, semn unui alt taxi, îi arătase şoferului legitimaţia şi-i spusese să nu piardă din ochi taxiul din faţă. Şoferul nu păruse câtuşi de puţin bucuros că duce un poliţist. În mintea lui erau numai viziuni macabre…

Taxiul lui Marilyn înaintă spre centru, mai întâi pe Stem, apoi pe Culver, ocoli Van Buren Circle şi o luă spre sud, pe Grover Park West, continuând în aceeaşi direcţie pe bulevardul Hali, la dreapta, trei cvartale mai departe la stânga, apoi opri în faţa unei clădiri cu o marchiză vopsită în roşu cu alb şi verde. Marilyn coborî, plăti şoferul şi se îndreptă repede spre uşa cu ţinte de alamă. Taxiul lui Carella opri ceva mai departe. Spre marea surpriză a şoferului, Carella îi dădu un bacşiş gras, apoi ieşi în ploaie.

Pe marchiză scria *Ristorante Bonatti*…

Meyer stătea afară, trăgând cu ochiul prin vitrina restaurantului, cu mâinile făcute căuş în dreptul feţei.

Carella veni în spatele lui şi-l bătu pe umăr.

Meyer se întoarse surprins.

— Ia uite, ce surpriză!

— Îţi place ploaia?

— Foarte mult.

— Endicott e acolo?

— Cu o blondă care-a venit chiar acum, anunţă Meyer.

Pe la patru şi un sfert după-amiază, Arthur Brown îl schimbă pe Carella la postul din faţa casei lui Hollis. Carella îi spuse bancul cu penisul negru şi Brown izbucni în râs, apoi începu imediat să se întrebe dacă nu cumva era un banc rasist. Totuşi, cunoscându-şi bine omul, hotărî la fel de repede că nu era vorba de aşa ceva. Încă râzând, zise:

— Trebuie să i-l spun şi lui Caroline, când ajung acasă. Cine mă schimbă?

— Delgado…

— Sper să nu întârzie. Nu-mi place să stau în ploaie!

Carella *stătea* în ploaie de pe la zece dimineaţa, la care trebuia adăugată vreo oră pierdută cu plimbările cu taxiul prin oraş, cât o urmărise pe Marylin de colo-colo şi, în sfârşit, înapoi la domiciliu!

— Pune-mă la curent, ceru Brown.

— O femeie albă, blondă, douăzeci şi patru de ani, 1,75 înălţime, cântărind cam şaizeci de kilograme… O cheamă Marilyn Hollis.

— E căutată în mod special?

— Ar putea fi o ucigaşă. Dar poate că face o altă mişcare…

— Drăguţ! comentă Brown.

— Vorbim mâine dimineaţă, spuse Carella şi se îndepărtă prin ploaie.

Prima surpriză a lui Brown se produse pe la patru şi jumătate, când o maşină opri peste drum de locul unde stătea el, sub un copac, în parc. Un bărbat coborî din maşină, o încuie şi porni spre aleea Harborside, până la numărul 1211. Bărbatul era sau Hal Willis, sau sosia lui. Urcă treptele joase de la intrare, scoase o cheie din buzunar, o băgă în broască, descuie uşa şi intră.

Brown clipi nedumerit.

Fusese *într-adevăr* Willis?

Semăna *al naibii de bine* cu el!

Dar Carella hu pomenise nimic despre faptul că Willis ar fi amestecat în treaba asta. Folosise cumva un şperaclu ca să intre? Nu păruse deloc să încerce mai multe chei. Arăta ca unul care *chiar are* cheia de la intrarea unei case ocupate de o doamnă pe care Carella o credea ucigaşă!

Cea de-a doua surpriză a lui Brown veni la şapte şi douăzeci, când uşa de la intrare se deschise iarăşi, lăsându-i să iasă mai întâi pe blonda Marilyn Hollis, descrisă de Carella, apoi pe Willis, care închise uşa în urma lui; fata îl luă pe Willis de braţ şi, împreună, porniră de-a lungul străzii, la colţ cotind la dreapta şi îndreptându-se spre Stem.

Brown se întrebă despre ce dracu' era vorba…

Îi urmări până pe Stem, apoi de-a lungul acestuia. Luminile de neon erau acum filtrate de o burniţă uşoară, zgomotul de cauciucuri de automobil fâşâia pe asfaltul negru; păstră o distanţă considerabilă între ei, fiindcă, dacă Willis *nu era* în misiune, Brown nu voia să fie descoperit de un poliţist cu experienţă. Dar, dacă *nu era* în misiune, atunci ce

dracu' căuta cu gagica asta, care poate chiar omorâse pe cineva?

În faţă se afla un restaurant chinezesc, numit *Festinul lui Buddha.*

Willis deschise uşa, lăsând-o pe fată să intre prima, apoi intră şi el.

Brown privi înăuntru, prin geamul vitrinei şi atunci avu cea de-a treia surpriză…

Fiindcă acolo, într-un separeu, şedea un tip care semăna leit cu Bert Kling, de fapt chiar *era* Bert Kling, iar lângă el stătea prietena lui, Eileen Burke, care lucra cu *ea* în poliţie; Willis cu Marilyn pătrunseră în separeu şi păru că Willis le-o prezintă, apoi Willis şi fata luară loc, iar Willis îi făcu semn chelnerului.

„Măiculiţă!", îşi zise Brown, „aici i-o treabă mai serioasă decât mi-am închipuit! Tot împuţitu' ăsta de departament de poliţie e implicat!"

Eileen Burke tot încerca să-şi ascundă obrazul stâng. Chirurgia plastică făcuse minuni: cu greu îţi dădeai seama că fusese tăiată nu de mult, chiar dacă te-ai fi uitat după o cicatrice. Dar Willis observă că ea ridica mereu mâna stângă, pentru a-şi acoperi obrazul.

— Eileen lucrează pentru Brigada Violuri, îi spuse el lui Marilyn.

— Zău? făcu ea.

— Ca momeală, preciză Willis.

— Nu cred că mi-ar plăcea aşa o muncă, zise Marilyn dând ochii. Peste cap.

Willis stătea lângă Kling, într-o parte a separeului, iar Marilyn şi Eileen în faţa lor. Willis îşi spuse că cele două femei arătau foarte bine împreună – Eileen, cu părul ei roşu şi ochii verzi, Marilyn, blondă cu ochi albaştri; una era o femeie solidă, cu pieptul bine dezvoltat, cealaltă era subţire şi palidă, cu un aspect oarecum fragil. O combinaţie frumoasă…

El voia ca acea seară să fie deosebită. Era, ca să zicem aşa, petrecerea de ieşire în lume a lui

Marilyn. Prezentarea ei unor oameni pe care el îi simpatiza şi-i admira, amândoi lucrând ca detectivi. Şi, poate mai important, prezentarea *lor* către ea. Îl cunoştea destul de bine pe Carella, pentru a fi convins că nu le dezvăluise celorlalţi poliţişti din secţie nimic despre trecutul lui Marilyn. Locotenentului, da, Carella fusese obligat, ca subaltern, să-i spună că Willis trăia eu o fostă curvă pe care Carella o considera suspectă de crimă. Dar, în afară de locotenent, nu. Carella era poliţist, nu bârfitor. Carella îi era prieten!

La această masă erau secrete…

Secretul lui Marilyn era că fusese curvă.

Secretul lui Eileen era că fusese violată şi tăiată cu cuţitul în timp ce-şi îndeplinea sarcinile de serviciu.

La această masă erau şi mistere…

Willis se întreba dacă cei doi detectivi, cu experienţă şi ochi de vultur, uitându-se la Marilyn, îşi vor da seama ce-a fost ea înainte.

Kling se întreba dacă Marilyn va pune întrebări care vor retrezi amintirea a ceea ce fusese cea mai oribilă noapte din viaţa lui Eileen. Ar fi vrut ca Willis să nu fi pomenit de munca ei pe post de momeală…

Willis dorea ca nimeni să n-o întrebe pe Marilyn cu ce se ocupa *ea,* acum.

— Cu ce te ocupi? întrebă Eileen.

— Sunt independentă şi bogată, zise Marilyn pe un ton degajat, apoi adăugă: Ce ziceţi de puiul cu portocale?

Eileen se uită la Kling.

— Cum face o persoană să ajungă independentă şi bogată? întrebă Kling.

— Am un tată bogat! se confesă Marilyn, zâmbind.

Kling se gândea că fusese însurat cândva cu o femeie care câştiga mult mai mult decât el. Se întrebă dacă Willis avea intenţii serioase cu fata asta. Dacă da, ştia ea cât câştigă un detectiv de categoria a treia?

— Şi cum se procedează? întrebă Marilyn. Îţi dau, pur şi simplu, drumul pe stradă?

— Cam aşa ceva, răspunse Eileen. Vrea cineva peşte crocant?

— Mi-ar fi groază, adăugă Marilyn.

„Mie chiar că mi-e groază”, îşi spuse Eileen în gând. „Din noaptea aceea sunt speriată de moarte.”

— Ajungi să te obişnuieşti, rosti ea cu voce tare şi-şi ridică iarăşi mâna spre obraz.

— Ce-ar fi să comandăm meniul special? propuse Kling. Credeţi c-ar fi prea multă mâncare?

— Eu sunt lihnită de foame, mărturisi Marilyn.

— Sigur, e bine aşa, zise Willis şi-i făcu semn chelnerului.

Acesta se apropie de masă, pe nesimţite.

— Meniul special pentru patru persoane, ceru Willis. Şi încă un rând de băutură, te rog!

— Eu intru de noapte, anunţă Kling, mie îmi ajunge…

— Hai, lasă! spuse Eileen.

— Nu, zău că nu, zise Kling şi acoperi cu palma gura paharului.

— Schimbul de noapte e foarte potrivit pentru tras cu porcu’, spuse Eileen. Mai bea ceva!

— Ce înseamnă „să tragi cu porcu’”? se interesă Marilyn.

— Să dormi la serviciu, spuse Willis.

— Meniu special de patru ori, recapitulă chelnerul. Şi încă un rând de băutură… Apoi plecă.

— De ce par întotdeauna chelnerii chinezi aşa scârboşi? întrebă Marilyn. Aţi observat?

— Pentru că ei chiar *sunt* scârboşi, concluzionă Kling.

— Asta e o remarcă rasistă, spuse Eileen.

— De mine vorbeşti? N-am nimic cu gălbejiţii, protestă Kling.

— Acum dregi busuiocul. Aplanarea crimei…

Marilyn se întreba dacă aveau de gând să folosească jargonul poliţienesc toată noaptea…

Eileen se întreba dacă Marilyn ştia că Kling folosise termenul de „gălbejiţi” în mod voit, ca o

glumă…

— A făcut-o dinadins, spuse ea.

— Ce anume? întrebă Marilyn.

— A folosit cuvântul „gălbejiţi”!

— De fapt, mie îmi plac. Şi japonezii la fel. Avem unul la noi, la poliţie…

— O face special. E genul lui de umor.

— Eu n-am simţul umorului, zise Kling serios.

— V-aţi întrebat vreodată de ce nu există chinezi cu ochii albaştri? interveni Willis.

— Legea lui Mendel, spuse Marilyn. Dacă încrucişezi o pisică neagră cu una albă, rezultă un pisoi alb, unul negru şi doi gri.

— Ce legătură are asta cu chinezii cu ochi albaştri? întrebă Willis.

— Ochii căprui sunt dominanţi, iar cei albaştri recesivi. Dacă toţi oamenii dintr-o ţară au ochi căprui, atunci copiii lor vor avea şi ei ochi căprui. Totuşi, nu-i mereu chiar aşa. Nu *întotdeauna* e valabil la oameni ceea ce se constată la fructe, insecte sau pisici, în afară de cazul când toată lumea are gene dominante. De exemplu, tata avea ochi căprui, iar mama albaştri, dar probabil că au mai existat ochi albaştri recesivi în generaţiile precedente. Când două recesive se întâlnesc, obţii tot un recesiv, ceea ce sunt şi eu… ochi albaştri recesivi.

— De unde ştii toate amănuntele astea? întrebă Willis.

— Am păstrat un articol dintr-un ziar în care se vorbea despre asta, spuse Marilyn.

Willis se întrebă de ce păstrase ea o tăietură din ziar referitoare la un aparat electric de distilat. Încă nu discutaseră subiectul. De cum pusese piciorul în casă, în acea după-amiază, ea îi spusese că-i dăduse vestea lui Endicott. Se întâlnise cu el la prânz şi-i spusese că nu mai vrea să-l vadă. Aşa că Willis amânase întrebările despre distilator, deşi ultimul raport al lui Carella menţiona faptul că unul dintre modurile de a obţine nicotină în casă era prin distilarea tutunului.

— Amândoi părinţii dumitale au murit? întrebă Kling.

„A-ha!”, îşi zise Willis. Poliţistul a prins neconcordanţa. Folosise prezentul, mai devreme, când vorbise despre tatăl ei: *am* un tată bogat. Iar acum trecuse la timpul trecut: tata *avea* ochi căprui.

Kling aştepta un răspuns. Nu era o anchetă, nu era un poliţist la lucru, nu exista nici o suspiciune, doar o nelămurire… Aştepta o clarificare.

— Da, zise Marilyn.

— Fiindcă mai devreme, interveni Eileen, am avut impresia că tatăl dumitale trăieşte încă…

„Asta mai lipsea”, îşi zise Willis.

— Nu, a murit acum câţiva ani. Mi-a lăsat ceva bani, zise Marilyn şi coborî privirea.

— Credeam că aşa ceva se întâmplă numai în basme, făcu Eileen.

— Uneori şi-n viaţă, zise Marilyn.

— Îmi plăcea să citesc basmele lui Grimm, spuse Eileen cu nostalgie, ca şi când vorbea de o vreme foarte îndepărtată şi fără complicaţii.

— Ştiaţi că Jakob Grimm… cel care a scris basmele… e unul şi acelaşi cu individul care a formulat legea lui Grimm?

„Frumos lucrat”, îşi spuse Willis. „Schimbă domeniul, subiectul. Bravo, Marilyn!”

— Ce e legea lui Grimm? întrebă Kling.

— Capitolul 314.76, spuse Eileen. Viaţa conjugală cu zânele din poveşti!

— O remarcă sexistă, o ironiză Kling.

— Ceva în legătură cu p-urile care devin b-uri şi v-urile devenind w-uri sau invers. Nu mai ţin minte, spuse Marilyn. Era într-un articol de ziar, pe care l-am păstrat. În germană, bineînţeles…

— Articolul era în germană? întrebă Eileen.

— Nu, legea. Legea lui Grimm. Se aplică la limba germană. Ştiţi, el era neamţ…

— Ce durează atâta cu băuturile alea? se stropşi Willis şi-i făcu semn chelnerului.

— Vin acum băuturile! anunţă chelnerul şi se duse grăbit la bucătărie.

— Aţi văzut? Scârbos ca un buboi…

— Poate nu înţelege englezeşte, presupuse Eileen.

— Vorbeşte cineva chineza aici? întrebă Kling.

— Marilyn vorbeşte curent spaniola, spuse Willis, apoi se gândi imediat: „Idiotule! Ai apăsat pe butonul care nu trebuia!”

— Aş fi vrut să vorbesc şi *eu* curent spaniola, mărturisi Kling. Mi-ar fi fost de mare folos în zona secţiei…

— Păi, ştii câteva cuvinte, îl încurajă Eileen.

— Sigur că da, le prinzi uşor, dar asta nu înseamnă vorbire *curentă.* Unde-ai învăţat spaniola? o întrebă el pe Marilyn. La şcoală?

— Da, răspunse ea imediat.

— Aici, în oraş? întrebă Eileen.

— Nu, la Los Angeles.

Tot mai adânc, din ce în ce mai adânc…

— De fapt, e o limbă mult mai simplă decât engleza, spuse Marilyn schimbând iarăşi vorba. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu un străin care învaţă engleza! Toate cuvintele alea care sună la fel şi se scriu diferit, ca *joke* şi *oak…* Sau cuvintele care se scriu la fel, dar se pronunţă diferit, ca *bough* şi *tough* şi *rough…* Aş înnebuni!

— Spune ceva în spaniolă! o îndemnă Willis.

— *Yo te adoro,* zise ea şi rânji.

— Că veni vorba de engleză, spuse Eileen, cunosc o fată care, când bate la uşă şi e întrebată cine e, răspunde: „Sunt eu însămi”.

— Păi, e foarte corect, nu? fii de părere Kling.

— Sigur că da, dar cine mai vorbeşte aşa? Cei mai mulţi spun: „Eu”.

— Chiar şi dacă e altcineva? întrebă Kling.

Al doilea rând de băuturi sosi o dată cu mâncarea.

— Splendid! exclamă Willis, cu năduf.

Se bucură însă de întrerupere. Simţise, cu câteva minute în urmă, că tactica diversionistă a lui Marilyn devenise cam prea evidentă, atât era de dornică să scape de subiectul privitor la *unde* şi *cum* învăţase spaniola! Doi poliţişti cu experienţă, ambii

pricepuţi în a detecta nuanţe de vorbire şi de comportament, înghiţeau ei, oare, tot ce le turna ea? Nu era convins…

Dar, în timpul mesei, existase oare numai o singură înfruntare directă poliţist/civil, o singură comparaţie între mentalitatea unui poliţist şi cea a unei prostituate? Kling vorbea de un caz de care se ocupase recent, în care un tip o violase cu regularitate pe vecina lui, iar victima nu-i spusese nici o dată nimic soţului, temându-se că acesta ar bate-o…

— I-aş fi omorât pe amândoi! exclamase Marilyn cu o asemenea vehemenţă în glas, încât orice conversaţie se opri.

Eileen o privi ciudat.

Kling spuse:

— De fapt, aproape că aşa s-a şi întâmplat… Femeia s-a dus la vecin cu un topor. Un alt vecin a auzit gălăgie şi a sunat la poliţie. Până să ajungă aceştia, a venit acasă şi soţul. Ea îi retezase deja mâna vecinului şi tocmai se pregătea să facă la fel şi cu capul, când, deodată, hopa şi bărbatu-său! Atunci, ea se întoarce şi se duce drept spre *el* cu toporul… Asta se întâmpla când a intrat poliţia. A fost nevoie de patru poliţişti ca s-o ia de pe el!

— De pe soţ? întrebă Eileen.

— Păi, da… Celălalt zăcea leşinat pe jos, în bucătărie.

— Şi-acum, ce-o să se întâmple cu ea? întrebă Marilyn.

— Am acuzat-o de două tentative de crimă!

— Avocatul ei o să încerce să facă un târg, să pledeze în favoarea faptului că a fost atacată…

— Nu, pariez c-o să meargă pe autoapărare, îşi dădu cu părerea Eileen.

— Poate pentru vecin, zise Kling, dar soţul n-a făcut nimic, a intrat doar!

— Oricum ar fi, merge la închisoare, nu? spuse Marilyn.

— Păi da, *i-a* cam *aranjat* pe amândoi, zise Kling.

— Au terorizat-o, spuse Marilyn, o meritau din plin!

— Există legi care interzic asta, spuse Eileen.

— Spune-i-o lui Lizzie Borden! pufni Kling. *Ea* s-a descurcat!

— Ceea ce înseamnă că nu e-n regulă cu cântecul…

— Ce cântec?

— Despre cum e când îţi măcelăreşti mama în Massachusetts!

— Nu mi se pare deloc nostim, spuse Marilyn şi la masă se făcu din nou linişte.

Willis desfăcu prăjitura cu răvaş.

— „Vei avea haine noi”, citi el cu voce tare.

— Poate asta înseamnă c-o să fii avansat, zise Kling.

Îşi întoarse privirea de la Marilyn, care scoase o ţigară din pachetul ei de *Virginia Slims,* aprinse un chibrit cu mâna tremurândă şi slobozi apoi în aer un nor de fum furios…

Eileen se uită la ceas.

— Chiar eşti în „schimbul cimitirului”? îl întrebă ea pe Kling.

— Aş face eu glume despre cimitir? se maimuţări Kling.

— Hai, zise Eileen, îţi fac cinste cu un taxi!

În taxi, Kling întrebă:

— Ce părere ai despre ea?

— Despre cine, despre Enciclopedia Britanică? spuse Eileen şi începu s-o imite destul de bine pe Marilyn: „Aţi auzit de legea lui Mendel?” „Pisici negre şi albe, ochi căprui şi albaştri, dominant şi recesiv?” „Ştiaţi că o mulţime de cuvinte în limba engleză sună la fel, dar se scriu diferit? De exemplu, *pause* şi *paws* sau *sent* şi *scent.* Sau viceversa, de exemplu *bass,* peştele şi *bass,* la flaut?” „Ştiaţi că legea lui Grimm face din zânele albastre zâne roz?” „Ştiaţi că *Yo te adoro* înseamnă *Te ador* în spaniolă?” „Ştiaţi că…”

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă: „Ai vrea să te joci cu jucăria mea?”. Asta e hârsită bine, Bert, ascultă-mă pe mine, e tare de tot! Ai văzut privirea criminală din ochii ăia albaştri, de copil, când a zis că, i-ar fi *omorât* pe cei doi? Şi zău că o cred! Ultima oară am văzut o astfel de privire la unul care-a folosit un automat Sten ca să-şi omoare întreaga familie!

— Poate că aşa ajungi când eşti bogat şi independent, spuse Kling.

— Da şi *asta* ce-a mai fost? continuă Eileen. Am visat sau am auzit-o spunând *„Am* un tată bogat”?

— Nu, chiar ai auzit-o.

— Atunci, cum de era orfană cinci minute mai târziu?

— O exprimare improprie…

— Da, sigur, limba engleză e atât de *contradictorie,* nu? Hal are intenţii serioase cu ea?

— Cred că trăiesc împreună…

— Sper că nu vrea mai multă bătaie de cap decât poate duce, spuse Eileen.

— Înţeleg că nu ţi-a plăcut prea mult.

— Nu prea, recunoscu Eileen.

— Mie nu mi s-a părut prea rea, spuse Kling.

— Păi, sigur… zise Eileen dând din umeri. Gusturile bărbaţilor…

— Ce părere ai despre ei? întrebă Willis.

— Sunt ca lumea, răspunse Marilyn.

Se îndreptau spre aleea Harborside. Nu mai ploua, dar noaptea se făcuse foarte rece: în oraşul ăsta nu puteai avea încredere în luna aprilie! Ea se ţinea de braţul lui, cu capul plecat, înfruntând vântul care bătea dinspre râu.

— Doar „ca lumea”?

— Limitaţi, spuse ea. De ce era Eileen de partea celor doi ticăloşi?

— Nu era de partea lor. Era de partea *legii!* Lucrează în poliţie. Femeia *a folosit* un topor ca să…

— Deci Eileen e gata s-o arunce în puşcărie, indiferent de circumstanţe? Ar trebui să stea şi ea

puţin la închisoare. Poate că atunci n-o să mai facă glume despre cum să-ţi măcelăreşti mama în…

— A avut multe de tras, rosti Willis împăciuitor, n-o condamn, orice glume ar face!

— Da, viaţa e foarte dură, spuse Marilyn.

— Chiar mai dură decât de obicei pentru ea, spuse Willis. A fost violată, acum câtva timp şi a ieşit destul de rău din toată chestia.

— Cum adică?

— Un caz la care lucra… Un tip a dat în ea cu cuţitul şi a violat-o. Îţi trebuie ceva timp ca să treci peste aşa ceva! Mai ales când ai o muncă în care trebuie să ieşi în stradă, pe post de momeală!

Marilyn tăcu o vreme.

Apoi spuse:

— Era bine să-mi fi spus toate astea înainte…

— Păi… e o treabă personală! exclamă Willis.

— Credeam că intru şi eu în categoria asta.

— Voiam să spun… adică… ce-a păţit Eileen nu-i ceva de care să vorbim.

— Noi, spuse Marilyn.

— Cei din poliţie, preciză el.

Ea dădu din cap. Înaintară în tăcere, dădură colţul.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus despre ea!

— Lasă, nu-ţi face probleme.

— Zău că-mi pare rău…

Se apropiau de casă. El se gândea că trebuie s-o întrebe despre aparatul electric de distilat, despre articolul acela pe care-l păstrase. Chiar *cumpărase* chestia aia? Era pe undeva, prin casă? Îl folosise deja? Prea multe întrebări… Oftă adânc.

— Ce e? întrebă ea.

— Trebuie să mut maşina…

— Cum?

— Parcarea pe trotuare alternative. Trebuie s-o mut înainte de miezul nopţii.

— N-ai nici un fel de legitimaţie pentru ea?

— Ba da, dar…

— N-ai vreo chestie de la poliţie?

— Nu-mi place să încalc legile, o lămuri Willis zâmbind. Vin imediat, tu intră!

— Grăbeşte-te, îl îndemnă ea şi se îndreptă spre intrare ca să descuie.

Willis porni pe stradă, spre locul unde-şi parcase maşina.

Brown îi urmărise de la restaurantul chinezesc, păstrând o distanţă respectabilă, fără a fi în pericol să-i piardă – străzile erau aproape pustii la acea oră din noapte. La unsprezece şi jumătate, fata ar fi fost în casă, iar el l-ar fi aşteptat pe Delgado să-l schimbe peste un sfert de oră. Se întrebă dacă Willis plănuia să-şi petreacă noaptea aici. Pica la aşternut cu femeia Hollis? Făcea asta parte din plan?

Tocmai dădea colţul, când îl văzu pe Willis îndreptându-se spre el. Se retrase repede şi se adăposti în umbra uşii celei mai apropiate. „Şi-acum?”, se întrebă el, apoi îl văzu pe Willis descuind uşa maşinii. „Bun”, îşi zise, „omul nu e combinat totuşi cu ea, tipul se duce acasă la…”

Două împuşcături sfărâmară liniştea nopţii.

Două împuşcături una după alta, venind de undeva din părculeţul de vizavi de clădire…

Willis se aruncă la pământ.

Brown ieşi din cadrul uşii, cu pistolul pregătit în mână şi o porni în fugă spre parc.

Alt foc, apoi încă unul, gloanţele zburau ricoşând din uşa maşinii, de deasupra capului lui Willis…

— Sunt cu tine, Hal! strigă Brown peste umăr. Artie Brown!

Se asigura astfel, în caz că Willis ar fi avut de gând să-i plaseze câteva gloanţe în spate!

Willis se ridicase, smulgându-şi pistolul din toc şi traversa acum strada, alergând spre cărarea pe care Brown intrase deja. Îl auzi pe Brown tropăind undeva în faţă, apoi alt zgomot de paşi în depărtare, cineva care fugea pe cărare şi dispărea în tufişuri. „Ce naiba caută *Brown* aici?”, se întrebă el. Şi, într-o clipă, îşi dădu seama că o urmărea pe Marilyn!

— Poliţia! îl auzi el strigând pe Brown. Stai sau trag!

Două focuri în întuneric, undeva în faţă, scântei şi guri de arme arzând în noapte… Alergă spre locul unde Brown, la capătul potecii, cu pistolul în mână, sufla din greu, aruncând priviri pătrunzătoare către tufişuri.

— L-ai prins? întrebă el.

— Nu.

— Mai e acolo?

— Nu cred, spuse Brown, Hai să vedem!

Luară la rând tufişurile, înaintând fără grabă, după un model bine stabilit, la circa doi metri distanţă unul de altul, până ce ajunseră la marginea parcului de lângă râu.

— A întins-o pe aripile vântului, zise Brown.

— L-ai văzut?

— Nu. Totuşi, tipul voia să te împuşte!

— Povesteşte-mi…

Se întoarseră, prin tufişuri, până la cărare.

— Eşti în misiune? întrebă Willis.

— Îhî! zise Brown. Şi tu la fel?

— Nu. Cine-a pus treaba la cale?

— Locotenentul…

Asta însemna că o ceruse Carella.

— Mai bine hai să vedem dacă găsim tuburile cartuşelor, propuse Brown.

— Avem nevoie de lumină, spuse Willis. Sun la secţie!

Ieşise din parc şi se îndrepta spre maşină, când uşa de la intrare se deschise. Marilyn stătea acolo, în halat de casă.

— Au fost împuşcături? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Cine?

— Nu ştiu. A fugit.

— Trăgea în tine?

— Da.

Ea se apropie de maşină. Lumina dinspre uşa deschisă a casei se împrăştia pe trotuar. Willis împinse torpedoul şi scoase radioul portativ.

— Secţia Opt-şapte, spuse el. Aici Willis!
— Dă-i drumul, Hal!
— Cine-i acolo?
— Murchison.
— Dave, sunt aici, în aleea Harborside 1211. Cineva a încercat adineauri să mă împuşte. Brown şi cu mine avem nevoie de lumini la locul faptei…
— S-a făcut, spuse Murchison.
— Cine mai e pe-acolo?
— Kling şi Fujiwara tocmai au intrat în schimb…
— Spune-le să-l verifice pe Charles Endicott Jr., au adresa în dosare, să caute în mapa McKennon… Vreau să ştiu dacă e acasă. Dacă nu e, vreau ca ei să-l aştepte până *vine* acasă!
— Le spun, zise Murchison.
— Mulţumesc, făcu Willis.
Luă o lanternă din torpedo, ieşi din maşină, îşi prinse radioul portativ la şold, apoi închise şi încuie uşa.
— Cred că nu mai e cazul s-o mut, murmură el..
— Crezi că a fost Chip, nu-i aşa? întrebă Marilyn.
— Nu ştiu cine-a fost, zise Willis.
— Atunci, de ce trimiţi poliţiştii acolo?
— Fiindcă lui i-ai dat papucii azi după-masă!
— De ce-ai nevoie de lumini?
— Dac-a folosit o armă automată, găsim cartuşele consumate. Ar fi bine să intri înapoi în casă, s-ar putea să mai dureze…
Willis plimbă raza lanternei pe uşa maşinii.
— Afurisitul a făcut două găuri, spuse el. Chiar deasupra locului unde mi-era capul!
Marilyn privi găurile din uşa maşinii. Una se afla cam la patruzeci de centimetri deasupra trotuarului. Alta, cu cinci centimetri mai sus. Văzu privirea ei încurcată.
— Nu sunt *chiar aşa* de scund, spuse el zâmbind. Eram întins la pământ…
Începu să plimbe raza lanternei pe trotuar, la picioarele lui.
— Ce cauţi? întrebă ea.

— Gloanţe, zise el.
— Ce poţi afla cu ajutorul lor?
— Felul de armă pe care-a folosit-o.
Ea veni la el şi-l îmbrăţişă.
— Vezi? zise. Încerc să fac şi eu parte din tagma voastră!

Luminile din parc rămaseră aprinse până la ora două noaptea. O mulţime de vecini se adunaseră să-i privească pe poliţiştii care se foiau pe-acolo. Nimeni nu ştia ce se întâmplă. Dacă vreunul dintre ei auzise împuşcăturile mai devreme, nu le luase în seamă, considerându-le nişte simple rateuri de maşină. Când poliţia stinse în sfârşit luminile, vecinii se întoarseră la casele lor. Se gândeau ei că se întâmplase ceva, dar tot nu ştiau ce! Dubiţa poliţiei, cu echipament portabil, plecă. Una câte una, maşinile de patrulare cotiră în curbă, dădură înapoi şi dispărură în noapte. Willis se îndreptă spre casa de peste drum şi intră folosindu-şi cheia.
Marilyn era deja în pat. El se dezbrăcă în linişte şi se urcă în pat, lângă ea. Imediat, femeia i se cuibări în braţe.
— Ai aflat ceva? întrebă ea.
— Trei gloanţe şi patru cartuşe goale.
— E bine, nu?
— Dacă găsim vreodată arma care li se potriveşte…
— Ai picioarele reci, spuse Marilyn şi se strânse mai aproape de el. Vrei să facem dragoste?
— Nu, vreau să vorbim, spuse Willis.
— Despre ce s-a întâmplat în noaptea asta?
— Nu. Despre ce s-a întâmplat azi după-masă. Când tu prânzeai cu Endicott…
— Ţi-am mai spus, a fost foarte drăguţ… Da, e un om foarte drăguţ. Mi-a urat toate cele bune…
— Marilyn, o întrerupse el, am găsit în depozitul ăla al tău o tăietură de ziar… Un anunţ despre un aparat electric de distilat. Costă trei sute nouăzeci şi cinci de dolari!
— Vrei să mi-l cumperi? întrebă ea.

— Nu. Vreau să ştiu dacă *tu l-ai cumpărat.*
— De ce-aş cumpăra aşa ceva?
— Asta să-mi spui tu… De ce-ai păstrat articolul ăla?
— Mă gândeam că ar fi nostim să-mi fac singură parfumul!
Tăcu o clipă.
— Înţeleg, zise ea în sfârşit. Deci… ce vrei să faci? Să percheziţionezi casa?
— Trebuie s-o fac? întrebă el.
— Dacă tu crezi că am produs *otravă* aici…
— Ai produs?
— Hai, dă-i drumul cu împuţita ta de percheziţie!
— Spune-mi numai că n-ai cumpărat aparatul ăla!
— Nu l-am cumpărat.
El dădu din cap.
— Asta îţi ajunge? întrebă ea.
— Da, spuse el şi o sărută apăsat.
Vorbiră toată noaptea, făcură dragoste toată noaptea, aşa cum făcuseră prima oară, aici în casă, numai că de data asta în aer plutea un miros de fum care se furişa ca o adiere prin fereastra deschisă şi, când ajunse la culmea orgasmului, Marilyn încercă să-şi înăbuşe strigătul, fiindcă nu voia ca poliţia să-i bată la uşă ca să afle cine era asasinat. În afară de nişte morţi nesemnificative, nimeni nu era omorât acolo!
Dar, dacă teoriile despre conspiraţie ţin seama de momentul când mâinile sunt irevocabil încleştate una într-alta şi jurămintele rostite, atunci, da, complotau vrăjitoreşti precum Macbeth şi doamna lui ambiţioasă, confirmându-şi unul altuia, în cumpăna zorilor, că acest metal şi celălalt metal erau fuzionate în acest aliaj şi că, orice s-ar întâmpla, erau uniţi indestructibil, la fel de imuabil ca şi fierul cu cărbunele în oţel…
— Te iubesc, spuse el, Doamne, cât te iubesc!
— Şi eu te iubesc, zise ea.
Dar plângea.

16

Marţi dimineaţă, la cincisprezece aprilie, Willis şi Carella se întâlniră cu Byrnes, în biroul acestuia. În alte părţi ale oraşului, o mulţime de cetăţeni îşi trimiteau prin poştă impozitele. Cum moartea e la fel de sigură ca şi impozitele, ei se aflau acolo ca să discute despre trei cadavre. Plus o tentativă de asasinare a lui Willis, care l-ar fi putut transforma şi *pe el* în cadavru:

— A venit ceva de la Balistică? întrebă Byrnes.

— Trebuie să ne dea de ştire astăzi…

— S-au tras patru focuri?

— Am recuperat trei dintre gloanţe şi cele patru cartuşe goale.

— Dacă e acelaşi, e nehotărât, constată sec Byrnes.

— Sau disperat...

— Unde era Endicott la ora aceea? întrebă Byrnes.

— Acasă, în pătuţ, răspunse Willis. Kling i-a semnalat lui Hawes – care, apropo, nici nu ştiam că-l urmăreşte pe Endicott! – şi Hawes a bătut la uşa avocatului, la cinci minute după împuşcături. Ar fi fost imposibil ca Endicott să facă atâta drum prin oraş în acel răstimp. Era în pijama când a deschis…

— Deci îl putem exclude pe Endicott, spuse Byrnes. Dar femeia?

— Era acasă, zise Willis.

— Peste drum?

— Da.

— Focurile veneau dinspre parc?

— Da.

— Deci asta o scoate din cauză, concluziona Byrnes.

— Doar dacă unul dintre ei nu l-a plătit pe ucigaş, interveni Carella.

— Zău, Steve! exclamă Willis, aprinzându-se la faţă.

— E o posibilitate, fu de acord Byrnes. Dar una foarte puţin probabilă. Ce mi se pare mie e că tocmai am pierdut doi suspecţi!

— Sper să nu-i pierdem *pentru totdeauna,* spuse Willis.

— Ce vrei să spui?

— Aş vrea să recomand să se reînnoiască supravegherea pentru protecţie.

— O să vorbesc cu Frick…

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, spuse Willis.

— Am înţeles că trăieşti cu femeia aia, zise Byrnes.

— Da, domnule. Şi vreau să vă spun că mă deranjează al naibii că n-am fost informat de urmărirea ei şi-a lui Endicott!

— Fapt e că…

— Nu, domnule, vreau ca asta să fie o plângere oficială! După câte ştiu, încă mai lucrez la acest caz şi faptul că informaţiile nu mi se aduc la cunoştinţă…

— Bine, ai dreptate. Noi ne-am gândit, totuşi…

— Care „noi”?

— Eu şi cu Steve…

— Bine, data viitoare să-mi spuneţi şi *mie* ce-aveţi de gând, okay? Şi ce vreţi să *faceţi*...

— Ţi-am mai *spus* că ai dreptate, zise Byrnes. Acum, ia să vedem ce-avem!

— În cursul zilei de azi, ar trebui să aflăm ceva despre pistol, spuse Carella. Instrumentul de înjunghiat rămâne la aprecierea oricui. Cât despre nicotină, putea fi titrată dintr-un pesticid sau distilată din tutun.

— Pentru asta e nevoie de o instalaţie…

— Da, domnule.

— Care ar putea fi oriunde în oraş…

— Da, domnule.

— În posesia oricui…

— Da, domnule.

— Deci, de unde naiba începem? Cazul ăsta e vechi de trei săptămâni şi noi suntem, în paştele mă-

sii, doar *la început!*

— Domnule, zise Carella, ce s-a întâmplat ieri-noapte…

— Şi aş vrea să termini dracului să mă mai domneşti atâta! Întotdeauna când un poliţist începe să-mi spună „domnule” mă gândesc că nu-şi face împuţita lui de datorie…

— Îmi pare rău, zise Carella, înghiţindu-şi cuvântul „domnule”, care-i stătea pe vârful limbii.

— Ce-i cu ieri-noapte?

— Până atunci, aveam doar două posibilităţi: „un-băiat-cunoaşte-o-fată” sau „praf-în-ochi”. Cineva care-i termină pe prietenii intimi ai lui Marilyn Hollis – un tip gelos, un iubit părăsit, iubita cuiva sau mai ştiu eu cine… Ori chiar cucoana *însăşi,* care-i termină pentru un motiv oarecare şi încearcă să facă lucrurile *să pară* ca varianta „un-băiat-cunoaşte-o-fată”. Bun, aseară cineva a încercat să-l aranjeze pe Hal. Cucoana n-a tras, nici Endicott. Numai dacă am lua în considerare posibilitatea „ucigaşul-plătit”…

— Cred că putem renunţa la asta liniştiţi, spuse Byrnes.

— Da, dar e totuşi o posibilitate, se încăpăţână Carella. La fel ca şi varianta „un-băiat-cunoaşte-o-fată”. Singura problemă acum…

— *Ştiu* care e, spuse Byrnes. Problema e că nu mai avem suspecţi!

— Sau poate că avem *prea mulţi* suspecţi, îl contrazise Carella. Asta depinde numai de cucoană.

— Cum aşa? sări iarăşi Willis, înfuriat.

— De cât de activă a fost…

Byrnes se uită de la Carella la Willis şi înapoi.

— De când e în oraş? întrebă el.

— Puţin mai mult de un an, răspunse Willis.

— Vreau o listă cu toată lumea pe care-o cunoaşte aici, spuse Byrnes, atât bărbaţi, cât şi femei. Persoane cu care s-a întâlnit, persoane cu care-a avut relaţii…

— Mai mult, Pete! spuse Carella. Aş vrea numele absolut *tuturor* celor cu care a avut vreodată de-a

face, chiar şi întâmplător – coaforul, doctorul, cizmarul, băcanul, toată panoplia. Dacă e o chestiune de ranchiună…

— De acord, zise Byrnes întorcându-se spre Willis. Poţi să obţii asta de la ea?

— O să încerc, spuse Willis.

— *Nu încerca,* obţine-o! Între timp, eu vorbesc cu Frick despre reînnoirea supravegherii, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru ea şi pentru Endicott. Vrei şi tu protecţie?

— E o întrebare retorică? se interesă Willis.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise Byrnes. Da sau nu?

— Nu.

— Bine, zise Byrnes şi dădu scurt din cap. Dă-i drumu'!

— Toţi pe care-i cunosc? întrebă mirată Marilyn. Dar e ridicol!

— *Toţi,* spuse Willis. Nu contează cât de puţin importanţi crezi că…

— Îl cunosc şi pe nenorocitul ăla de la *curăţătorie şi* ştiu că n-a omorât pe nimeni!

— Te-ai certat vreodată cu el?

— Nici o dată.

— Nu te-ai plâns nici o dată de vreo pată care n-a ieşit? Nici o dată…?

— Ştiu eu, poate. Dar…

— Exact asta e problema, spuse Willis. Dacă, avem de-a face cu un nebun…

— O pată pe fustă nu-i un motiv *să omori* pe cineva!

— Pentru *tine* nu-i un motiv, pentru *mine* nu-i un motiv, dar pentru un *nebun* ar putea fi…

— Păi, atunci, toată lumea din oraş e suspectă!

— Cunoşti pe toată lumea din oraş?

— Nu, dar în oraşul ăsta toţi sunt nebuni!

— Vreau numai persoanele pe care le cunoşti… începe cu toţi bărbaţii cu care te-ai întâlnit de când ai venit aici. Apoi, treci toate prietenele. După care

vreau numele tuturor profesioniştilor cu care ai avut de-a face – internistul, ginecologul, dentistul…

— Cel vechi sau cel nou?

— Amândoi. Endocrinologul…

— N-am!

— Dermatologul…

— N-am nici dermatolog!

— Masorul, juristul, agentul de bursă…

— Ai deja numele lui.

— Trece-l din nou pe listă! Contabilul…

— Şi pe ăsta îl ai…

— Agentul imobiliar care ţi-a vândut casa asta…

— Am cumpărat-o de la proprietar.

— Trece numele lui pe listă.

— Numele *ei!*

— Bancherul, instalatorul, electricianul, măcelarul, brutarul…

— Cel care îmi face lumânările…

— Ai început să înţelegi ideea?

— Am început să am dureri de cap.

— Nu se compară cu cele pe care le vom avea *noi!*

Marilyn oftă.

— Bine? spuse el.

— O să am nevoie de un top întreg de hârtie…

Omul de la Balistică sună la ora trei, în aceeaşi marţi după-amiază.

El raportă că o examinare a gloanţelor recuperate şi a cartuşelor consumate indica faptul că fuseseră trase cu un pistol Colt Super 38, automat.

Îi explică lui Carella – ceea ce Carella ştia deja, dar era mereu dornic să lase un expert să se desfăşoare – că acţiunea unui pistol automat era cea care făcea probabilă identificarea gloanţelor trase cu o astfel de armă. Deoarece acţiunea automată implica un număr de părţi mobile şi deoarece acele părţi erau din oţel, în timp ce tuburile gloanţelor erau din metale mai moi, precum cuprul sau alama, piesele pistolului lăsau întotdeauna urme pe cartuşe. Şi, cum nu existau două arme absolut identice, ele

nu puteau lăsa urme identice pe gloanţe. Astfel că un glonte putea fi examinat din punct de vedere al direcţiei ghinturilor, al numărului ghidajelor şi ghinturilor, care – împreună cu datele cartuşului – să conducă la identificarea modelului şi a fabricantului armei. Mai avea Carella nevoie de ceva, pentru moment? Carella spuse că momentan nu mai avea nevoie de nimic.

Privi la ceasul de pe perete.

Ce dracu' dura atât să obţină Willis lista aia?

— Ăştia sunt toţi, zise Marilyn aruncând creionul. Mă doare mâna de-atâta scris!

Willis aruncă o privire rapidă pe listă.

— Cam câţi crezi că sunt? Vreo şaizeci?

— Mie mi s-au părut *o sută* şaizeci!

Se duse la ea şi-o sărută pe creştet.

— Mulţumesc, spuse el.

— *De nada*[20]*,* zise ea.

— Vreau să mă întorc la secţie. Te sun mai târziu să stabilim ce facem diseară, bine? O să fim mai mulţi. Te trecem iarăşi sub protecţia poliţiei…

— Grozav, spuse ea dând ochii peste cap.

Se îndreptă spre uşă, când ea zise:

— Hal?

— Da?

— Chiar crezi că ar putea fi cineva care să-mi poarte pică?

— S-ar putea… Se uită la ea, apoi întrebă: De ce?

— Aşa, fără vreun motiv, spuse ea şi dădu nepăsătoare din umeri.

El reveni spre locul unde stătea ea.

— Cunoşti o astfel de persoană? întrebă.

— Nu tocmai. Adică, ar putea fi oricine, nu? Pata de pe bluză, nu?

— Sau ar putea fi ceva mai important decât o pată!

Continua s-o privească fix.

Ochii li se întâlniră.

— Hal, se fâstâci ea, să zicem… să zicem că mai de mult am făcut ceva care… care poate că acum… cineva… încearcă să răzbune.

— Ce-ai făcut? întrebă el imediat.

— Am spus că-i numai o presupunere…

— Bine, *să presupunem* că ai făcut ceva. Cam ce?

— Păi, ceva ce… dacă cineva ar afla, poate că ar vrea… ştii… *să mă pedepsească* pentru asta. Sau *să-i pedepsească* pe prietenii mei… Poate ca un fel de avertizare, ştii? Ca apoi să se răzbune *pe mine!*

— Cine, Marilyn? Cine să se răzbune pe tine?

— Am cunoscut o mulţime de oameni răi, Hal.

— Tu vorbeşti de peşti? Crezi că Seward ar putea să te caute? Fiindcă l-ai lăsat baltă la Houston?

— Nu, mi-a dat drumul urându-mi toate cele bune, ţi-am mai spus!

— Atunci, cine? Tipul de pe plajă, de la Los Angeles? Asta a fost demult…

— Nu, nu el. Dar… poate cineva de la Buenos Aires.

— Hidalgo? Tipul care te-a răscumpărat din închisoarea mexicană?

— Nu, nici el. Dar poate… dacă cineva din Buenos Aires crede că *am făcut* ceva…

— Ce-ai făcut, Marilyn?

— Nimic. Spun numai că poate cineva de acolo *s-a gândit* că am făcut ceva…

— Cine? Şi de ce să creadă asta?

— Lumea are tot felul de idei…

— Care lume?

— Ei, nu ştiu, lumea! Cunoşti tot felul de oameni în viaţă. Hidalgo avea o mulţime de prieteni…

— Hidalgo te-a lăsat să pleci. Ţi-a dat paşaportul şi te-a lăsat să pleci. De ce ar vrea prietenii lui să…?

— Păi, lumea crede multe lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Ştii cum sunt spaniolii…

— Nu, nu ştiu cum sunt. Spune-mi tu!

— Toată tâmpenia aia cu *macho*... Nu ştii? Fraţi de sânge. Răzbunare. Ştii tu…

— Răzbunare pentru ce?

— Pentru ceva ce cred ei că a făcut cineva.

— Marilyn, ce dracu' ai făcut?

Ea tăcu multă vreme.

Apoi spuse:

— Am să te pierd…

— N-ai să mă pierzi. Spune!

— Am să te pierd. Ştiu…

— La naiba, dacă cineva e pe urmele tale…

— Hidalgo nu mi-a *dat* paşaportul, spuse Marilyn. L-am *luat* eu!

— Tu?

— L-am furat.

— Asta-i tot ce-ai făcut? rosti Willis, uşurat. Draga mea, iubito…

— Nu-i *tot* ce-am făcut!

El se aşeză lângă ea.

— Bine, spuse, să aud…

Hidalgo era un om cu posibilităţi, un peşte ambiţios, cu o clientelă mare, deservită de un staul modest. Născut la Caracas, locuia la Buenos Aires din propria-i dorinţă şi era exact atât de paranoic cât poate fi numai cineva care are foarte mult de pierdut. Deşi ştia că o avea la mână pe Marilyn, rar o scăpa din ochi, de teamă că va fugi sau se va duce la Ambasada americană. Ea ar fi putut face oricare dintre aceste două lucruri, dacă şi-ar fi dat seama de adevărata situaţie. Americanca numită Mary Ann Hollis era deja pierdută pentru mexicani şi pentru autorităţile americane; proprietatea asupra ei trecuse în alte mâini, documentele fuseseră distruse, în fapt îi fusese *vândută* lui Hidalgo.

Dar ea credea că, dacă nu-i dă ascultare, eliberarea pe cuvânt (sau cum s-o fi numit) putea fi revocată şi astfel ar fi putut fi trimisă înapoi la *La Fortalezza.* Hidalgo încurajase această neînţelegere de la bun început, spunându-i că se afla în posesia paşaportului ei, ceea ce era adevărat şi că, dacă se ducea la Ambasada americană să ceară altul nou pe motiv că l-a pierdut sau că i-a fost furat, ei ar

descoperi imediat că ea era o puşcăriaşă eliberată pe cuvânt, în custodia numitului Alberto Hidalgo, care nu ducea lipsă de influenţă în Argentina.

— Influenţă, sigur că da, spuse ea. Doar eşti peşte!

— Da, zise el, e-adevărat, dar autorităţile mexicane au considerat totuşi potrivit să mi te dea în custodie pentru ispăşirea restului de pedeapsă… Aşa cum bine ştii, vei fi liberă să te duci unde vrei şi să faci ce pofteşti, după ispăşirea pedepsei. Dar, Mariucha, draga mea – totdeauna cu vocea lui blândă, convingătoare – stătuseşi în închisoare doar patru luni când mi-ai fost încredinţată şi mai ai cinci ani şi opt luni până ce autorităţile vor considera că ţi-ai plătit datoria! Atunci, desigur, vor informa Departamentul de Stat american… Dar, pentru moment, Mariucha, nu eşti o femeie liberă. Ţine minte asta!

Mai erau şase curve în cireada lui Hidalgo, toate foarte costisitoare, „cai de curse” – cum li se spunea în branşă – ajungând să ridice preţurile la o sută de dolari pe oră. Majoritatea fuseseră răscumpărate din închisoare, ca şi Marilyn, sau implicate pe faţă în sclavia albă, cum era cazul unei blonde durdulii, care pretindea că vine de la Munchen. Fiecare dintre fete – Hidalgo le spunea *las muchachitas,* fetiţele – simţea că el are un control absolut asupra vieţilor şi destinelor lor. Dacă vreuna dintre ele se plângea de un tratament umilitor la care fusese supusă sau de un viitor tratament umilitor, pe care i se cerea să-l suporte, întotdeauna exista ameninţarea, i se reamintea că nu era liberă să facă orice vrea…

— Nu mă duc, spunea Marilyn.

— Ba ai să te duci, zicea Hidalgo.

— Nu. Nu sunt proprietatea ta!

— Fără îndoială. Nu eşti proprietatea mea. Eşti proprietatea sistemului de *închisori* din Mexic. Eu sunt doar custodele tău legal! Dar, Mariucha, trebuie să-ţi spun că, dacă devii o bătaie de cap prea mare, pentru mine ar fi mai uşor să scap de tine de tot!

— N-ai să faci asta, spunea ea. Le-ai plătit bani buni. N-o să mă trimiţi înapoi!

— Aş putea s-o iau pur şi simplu ca pe o investiţie într-o afacere proastă, spunea Hidalgo, dând din umeri. Le pot povesti autorităţilor că eşti incorigibilă…

— Tu eşti peştele. N-o să te creadă!

— O să te creadă *pe tine,* bineînţeles, o zeflemisea Hidalgo. O femeie condamnată pentru trafic de narcotice?

— Nu făceam trafic!

— O curvă de doi bani, conchidea atunci Hidalgo.

— Nu sunt curvă de doi bani, spunea Marilyn şi începea să plângă.

El o lua în braţe.

— Hai, fetiţo, linişteşte-te! îi spunea. De ce trebuie să ne certăm aşa? Crezi că mie îmi face plăcere să fiu nevoit să te ameninţ?

— Da, spunea ea printre suspine.

— Nu, nu, fetiţo… Te rog, nu mai plânge, bine? Du-te la domnul ăla, fă tot ce vrea el de la tine. O să fie bun cu tine, Mariucha, îţi promit!

— Nu, zicea ea. Am să fug! N-o să mă mai găseşti nici o dată! Fac drumul până la Santa Cruz, am să…

— Da' n-ai paşaport, spunea el blând.

— N-am nevoie de paşaport ca să călătoresc în interiorul Argentinei. Vorbesc spaniola, toată lumea o să creadă…

— Sigur că da, cu părul tău blond, vor crede precis că eşti localnică!

— Îmi vopsesc părul negru…

— Şi ochii? Îi vopseşti şi pe ei în negru? Mariucha, Mariucha, poliţia va şti imediat că eşti americancă. Îţi vor cere paşaportul.

— Nu-mi pasă! Nu mă poţi ţine aici cu forţa!

— Ştii ce-ai putea păţi dacă fugi? Să zicem că reuşeşti să ajungi într-un oraş oarecare din Argentina… Să zicem – deşi e imposibil – că reuşeşti chiar să treci graniţa în Chile sau Bolivia,

sau Paraguay, hai să zicem… Ştii ce ţi se va întâmpla? O femeie fără o leţcaie? O femeie fără paşaport? O să ajungi pur şi simplu o femeie de stradă, care agată turiştii. Asta vrei?

— Da!

— Mariucha, Mariucha…

— Nu sunt proprietatea ta, spunea ea.

Dar ea ştia că este.

N-a avut nici o dată vreun bănuţ al ei… Lua taxiuri spre şi de la clienţi, dar banii ieşeau din buzunarul lui Hidalgo, înainte ca ea să părăsească apartamentul pe care-l împărţea cu el şi cu celelalte fete. Îşi plătea toate mesele cu banii daţi de Hidalgo şi, de obicei, mânca împreună cu celelalte fete, într-un mic restaurant de după colţ. Hidalgo îi cumpăra toată îmbrăcămintea, haine pe care el le considera elegante, dar care erau doar provocatoare. Dacă vreodată voia să meargă la film, Hidalgo îi dădea dinainte preţul biletului şi adesea îi cerea restul, când se întorcea acasă. Iar dacă făcea cumva mutre sau părea că se revoltă în vreun fel, o obliga să se ducă la oameni pe care ştia că-i detestă, numai pentru a-şi menţine autoritatea încăpăţânată.

— Dar de ce *te împotriveşti*? întreba el. Ştiu ce s-a întâmplat la Fortăreaţă, crezi că n-am aflat ce-ţi făceau acolo?

— Mi-e frică, spunea ea.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău, doar ştii asta! Bărbaţii de la Fortăreaţă erau nişte brute, pe când ăştia sunt domni care…

— A, da, sigur că da!

— Zău că sunt… Şi te-au cerut pe tine, în mod special!

— Trimite-o pe una dintre fete!

— Nu, nu pot face aşa ceva.

— Te rog, Alberto! Dacă ţii la mine…

— Sigur că ţin, Mariucha, ştii bine…

— Atunci, trimite altă fată. Te rog, Alberto, te rog, *querido,* fă asta pentru mine!

— Mă faci să-mi pierd răbdarea, spunea el. Trebuie să fii acolo la ora patru şi e deja trei jumate!

Du-te imediat, fă ce-ţi cer şi s-o faci de bunăvoie, altfel – îţi promit – vei avea motive să regreţi purtarea ta nepoliticoasă!

— Într-o bună zi, zicea ea, o să ţi-o coc eu!

Dar n-a făcut-o…

Şi gheara de fier se strângea tot mai mult.

— Mariucha, *acum* ce mai e? *Acum,* ce nu-ţi mai convine? Zău, nu te înţeleg, uneori mi se pare că nu eşti în toate minţile. De data *asta,* ce s-a mai întâmplat?

— Tăticule, spunea ea – se învăţase să-i spună „tăticule”, la fel ca şi celelalte fete – nu mă duc. Trimite-mă înapoi la închisoare, bine? Sună pe cine trebuie să suni. Spune-le să mă ia!

— Sun imediat Ambasada Mexicului, spunea el îndreptându-se spre telefon. Cum vrei… Dar n-ai vrea să-mi spui măcar…?

— Da, îţi spun, zicea ea. Îţi spun tot! Dacă mai continui să mă trimiţi la *nenorociţii* ăia – cuvântul în spaniolă era *patanes* – prefer să mă întorc la închisoare, vorbesc serios, hai, dă odată telefon!

— Despre cine vorbeşti? întreba Hidalgo.

— Despre tipul la care s-a dus Arabella săptămâna trecută şi la care mă trimiţi şi *pe mine* acum, vorbesc de *târâtura* care…

— E un domn, spunea Hidalgo.

— Da, mi-a spus Arabella ce fel de domn e…

— E dintr-o familie foarte bună!

— Poate d-aia îi place să se cace în capul oamenilor…

— Nu-mi place când eşti vulgară, protesta Hidalgo.

— Iar *mie* nu-mi place…

— Iartă-mă, Mariucha, dar am senzaţia că în fundul sufletului regreţi Fortăreaţa. Dau telefon imediat!

— Bine, fă-o!

— Aşa voi face.

— De fapt, *te doare-n cot,* tăticule! Pur şi simplu, *nu te interesează* ce simte un om.

— Ţin mult la tine, Mariucha. Ţin mult la toate fetiţele mele. Dar, te rog, m-am săturat de mofturile tale. Mi-a ajuns. Punct!

Ridica receptorul.

— De ce n-o trimiţi pe Constantia? spunea ea, numind-o pe fata din Munchen. Ea ar face orice…

— Da, ea nu-i ingrată. Poate o *s-o trimit,* dar numai după ce vei fi deja pe drum. Îi chem să vină să te ia! Ai lucruri personale pe care vrei să le iei cu tine? Ştii cum e la închisoare… Ia orice crezi că ţi-ar fi de folos acolo. N-o să-ţi port pică pentru mulţimea de daruri pe care ţi le-am oferit…

— Tăticule, te rog! spunea ea atunci. Te rog, nu mă trimite la omul ăla, tăticule, te implor!

— Dar nici *nu* te trimit la el, ci înapoi la închisoare, spunea el formând numărul.

— *Por favor*[21]*,* zicea ea. *Por favor!*

El trântea receptorul.

— Ai de gând să *termini* odată? ţipa el, enervat. Crezi că trebuie să aud asta tot timpul, zi şi noapte?

— Eu…

Ea scutura din cap.

— Da, ce e?

— Nimic, zicea ea. Dă-mi adresa!

— Ai nevoie de bani pentru taxi, o anunţa el.

— Da, zicea ea şi se întorcea cu spatele, ca el să nu vadă că plânge…

În cea de-a cincea lună a detenţiei în casa lui, în ciuda tuturor precauţiilor, rămăsese însărcinată cu unul dintre „domnii” lui Hidalgo. Hidalgo, generos, se oferise să-i plătească pentru avort, dar nu-i spusese ce-a mai aranjat cu *el medico.* Acesta făcuse operaţia într-o cameră mizeră, din dosul unui depozit, într-unul dintre cele mai rău famate cartiere ale oraşului. Marilyn leşinase în timp ce el o opera. Când îşi revenise, după mai multe ore, sângera rău. Atunci, Hidalgo îi spusese că doctorul – insista să-l numească „doctor” – îi scosese uterul!

Ea sărise cu pumnii la Hidalgo şi la măcelar, apoi fugise la baie şi vomitase în toaleta soioasă, unde

fătul încă mai plutea. Leşinase încă o dată şi se trezise după mai multe ore în apartament, amintindu-şi chinurile oribile prin care trecuse şi ţipând aşa cum făcuse şi în Mexic, când fusese năpădită de şobolani, ţipând până ce una dintre fete o plesnise şi-i zisese să-şi ţină gura. Înainte de a se înzdrăveni complet, Hidalgo o pusese iarăşi la muncă…

Atunci hotărâse ea că trebuie să-l omoare…

— Nu, zise Willis. N-ai făcut-o. Te rog, Marilyn, tu…!

— Ba da. L-am omorât.

— Nu vreau să aud. Te rog, nu vreau să aud!

— Credeam că vrei să ştii adevărul…

— Sunt poliţist! ţipă el. Dac-ai *omorât* un om…

— N-am omorât *un om,* ci *un monstru*! El m-a măcelărit pe dinăuntru, nu pot avea copii, înţelegi? Mi-a furat…

— Te rog, te rog, spuse el scuturând din cap, te rog, Marilyn!

— L-aş omorî încă o dată, strigă ea. Într-o clipită!

El scutura întruna din cap, incapabil să se oprească. Se temea că va începe să plângă. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— L-am otrăvit, rosti răspicat Marilyn.

El continua să scuture din cap.

— Cu cianură, spuse ea, pentru şobolani…

Willis scutura din cap, inspirând guri mari de aer.

— Apoi m-am dus în dormitorul lui şi-am căutat combinaţia cifrului de la seif, fiindcă ştiam că acolo trebuie să fie paşaportul meu. Am descoperit combinaţia. Am deschis seiful. Paşaportul meu era acolo… Şi aproape două milioane de dolari în monedă argentiniană!

Willis oftă adânc. Îşi luă mâinile de pe faţă.

— Şi-acum? întrebă ea. Ai de gând să mă predai?

Lacrimile îl podidiră. Scoase batista din buzunar şi-şi şterse ochii. Începu iarăşi să clatine din cap, printre sughiţuri de plâns, ştergându-şi lacrimile…

El nu ştia ce să spună.

Era poliţist.

O iubea.
Era poliţist.
O iubea.
Cu nodul de lacrimi în gât se îndreptă spre intrare, bâjbâi după clanţă şi deschise uşa.
— Hal?
Ieşi afară, în după-amiaza mirosind a primăvară…

17

Avea ochii umflaţi şi roşii… Carella ştia că plânsese, dar nu-l întrebă de ce. Stăteau la biroul lui Carella, unul lângă altul, Willis pe un scaun pe care şi-l trăsese mai aproape, studiind amândoi lista de nume furnizată de Marilyn. În orice împrejurare, aceasta ar fi constituit partea de rutină poliţienească plictisitoare de moarte. Dar pe chipul lui Willis se citea o apatie melancolică, fără margini, care exagera plictiseala obişnuită a răscolitului prin hârţoage, apatie ce plutea ameninţătoare deasupra biroului, ca un nor prevestitor al unei furtuni iminente. Carella era tentat să întrebe „Ce e, Hal?”, tentat să spună „Povesteşte-mi!”. În loc de asta, făcea treaba ca şi când *ar* fi fost vorba de o simplă rutină, deşi ştia, cu flecare fibră a trupului său, că nu e.

Priviră împreună prima pagină, cuprinzând lista bărbaţilor cu care Marilyn se întâlnise de la sosirea ei în oraş, anul trecut. Lista nu era prea lungă. Vreo douăzeci şi cinci de nume, bănuia Carella.

— Nu-s prea multe adrese, zise el.

— Numai cei pe care-i cunoştea, spuse Willis.

Vocea lui era neutră. Nu ridică ochii dintre hârţoage. Rămaseră cu privirile pe foaia de hârtie, urmărind numele mâzgălite cu scrisul ei neciteţ. Carella nici nu-şi închipuia ce imagini se ascundeau în mintea fiecăruia.

— Înseamnă că trebuie să ne-apucăm de cărţile de telefon, spuse el.

— Îhî!

Aceeaşi voce neutră.

— Ţi-a spus ceva despre oamenii ăştia?

— Tot ce şi-a putut aminti. Pe unii i-a văzut numai o dată sau de două ori…

— Te-a atacat cineva?

— N-am văzut pe nimeni.

— Bine, oftă Carella. Să-i dăm drumul!

Luară lista lui Marilyn în Cancelarie şi făcură o copie; aveau acum scrisul ei în două exemplare, numele părând să se înmulţească, deşi lista rămăsese la fel de lungă ca şi înainte. Carella începu cu cartea de telefoane pentru Isola, Willis cu cea pentru Calm's Point. Arătau ca nişte contabili aplecaţi peste registre. Lucrau în tăcere, unul lângă altul, posomoreala lui Willis fiind aproape palpabilă, notau adrese şi numere de telefon de unde le găseau, însemnau numele pentru care nu apăreau numere, în intenţia de a le obţine mai târziu, de la societatea de telefoane. Le luă aproape o oră ca să coroboreze lista de nume de bărbaţi cu o listă parţială de adrese şi cu numerele din toate cele cinci cărţi de telefon. Lista cu nume de femei era mai scurtă; le trebui doar patruzeci de minute ca să producă o a doua listă parţială, cu adrese şi numere de telefon.

Era aproape şase când se apucară de lista cu profesionişti…

Ajunseseră pe la jumătate, când Carella spuse:

— Pe ăsta l-am mai făcut, nu?

— Cum? făcu Willis.

Era preocupat, parcurgând propria-i listă ca un automat, cu o privire fără expresie.

— Ăsta!

— Care?

— Uite-aici…

Willis se uită la nume.

— A, spuse el dând din cap. Dentistul!

— Eşti sigur? Nu e pe cealaltă…?

— Păi da, sigur. Ea…

— Dar nu i-am văzut numele şi pe cealaltă listă? întrebă Carella şi se întoarse la prima pagină, plimbându-şi degetul de-a lungul ei.

— Sigur că da, spuse, uite-l… Ronald Ellsworth. Unul dintre tipii cu care s-a întâlnit!

Mai privi o dată numele.

— Ellsworth, zise încruntându-se. N-am mai…?

Se încruntă din nou.

— Nu era el…?

Şi deodată ridică ochii, cu o privire tăioasă, se întoarse spre Willis şi zise:

— Hal…

— Ce este? întrebă Willis imediat.

— Era dentistul lui McKennon! exclamă Carella şi pe dată împinse scaunul, sărind în picioare. Unde naiba-i dosarul ăla? strigă el, înconjurând biroul şi îndreptându-se repede spre cel cu dosare.

— Chiar s-a întâlnit cu el? Sau e o greşeală că numele lui e pe cealaltă listă?

— Nu, au fost împreună cam o lună…

Carella deschise sertarul cu dosare, scormoni prin cel al lui McKennon, se întoarse la birou şi începu să-l răsfoiască.

— Aici, spuse el. Am vorbit cu Ellsworth, după ce-am preluat cazul Hollander. Avem aici raportul. Doi aprilie… Am vorbit la el acasă, uite adresa…

Cei doi se priviră.

— Dă-i telefon lui Marilyn, spuse Carella, să aflăm *când* se întâlnea cu el, când *au încetat* întâlnirile şi *de ce*... Unde-i fişa dentară pe care ne-a trimis-o Blaney?

Willis forma deja numărul lui Marilyn. Carella aruncă o scurtă privire la fişa dentară a lui McKennon, apoi formă numărul de la biroul medicului legist.

— Marilyn, spuse Willis la telefon, eu sunt… Vorbeşte-mi de omul ăsta, Ellsworth!

— Alo, da, spuse Carella la telefonul lui. Cu Paul Blaney, vă rog!

— Când a fost asta? întrebă Willis. Aha! Cât timp? Aha! Şi de ce nu v-aţi mai văzut?

— Paul, zise Carella, aici Steve Carella. Am câteva întrebări referitoare la fişa dentară a lui McKennon…

N-au ajuns la Ellsworth acasă, pe Front Street, mai devreme de şapte şi jumătate seara. Asta fiindcă a trebuit să meargă mai întâi până în centru. Ellsworth şi nevastă-sa tocmai cinau, când au ajuns ei la faţa locului. Doamna Ellsworth – le-o prezentă

sub numele de Claire – era o femeie cu o înfăţişare plăcută, trecută bine de treizeci de ani, după părerea lui Carella, cu ochi căprui-închis, deosebit de frumoşi.

— Tocmai ne pregăteam să bem cafeaua, spuse ea. Nu vreţi s-o beţi împreună cu noi?

— Nu, mulţumesc, zise Carella, am câteva întrebări pentru soţul dumneavoastră.

— Bine, luaţi loc, îi invită ea.

— Întrebări personale, preciză Carella, privind cu atenţie chipul lui Ellsworth.

Nici o tresărire. O clipă, doamna Ellsworth păru încurcată. Se uită la soţul ei, apoi din nou la Carella şi spuse:

— Bine, atunci, vă las…

Îşi mai privi soţul o dată, apoi trecu într-o cameră ce trebuia să fie, îşi zise Carella, dormitorul. O clipă mai târziu, se auzi televizorul.

— Ei, spuse Ellsworth, aţi făcut vreun progres?

Purta blugi şi un pulover larg, cu mânecile suflecate. Culoarea puloverului se potrivea cu ochii lui albaştri. Aceşti ochi zâmbeau de după ochelarii cu ramă întunecată. Gura lui zâmbea sub mustaţa de culoarea nisipului.

Era ca şi cum i-ar fi dat unui pacient vestea că nu găsise nici o carie…

— Domnule doctor Ellsworth, spuse Carella deschizând carnetul, când am fost aici, pe doi aprilie, v-am pus câteva întrebări…

— Da? zise Ellsworth.

— V-am întrebat dacă domnul McKennon a pomenit vreunul dintre următoarele nume: Marilyn Hollis, Nelson Riley, Charles Endicott şi Basil Hollander. Mi-aţi spus că nu.

— Aşa e, zise Ellsworth.

— *Aşa* mi-aţi spus, nu?

— Dacă asta scrie în carnet…

— Da, asta am în carnet, spuse Carella şi îl închise cu zgomot. Doctore Ellsworth, Marilyn Hollis v-a fost vreodată pacientă?

— Marilyn… cum o mai cheamă?

— Hollis. H-O-L-L-I-S.

— Nu, nu cred.

— Nu v-a fost pacientă din decembrie anul trecut până la începutul lui februarie anul ăsta?

— Nu-mi amintesc.

— N-a fost ea, de fapt, persoana care v-a recomandat lui Jerome McKennon?

— Nu cred că domnul McKennon a venit la mine la recomandarea cuiva, spuse Ellsworth.

„Se ţine tare”, îşi zise Carella. „Nu-l avem cu nimic la mână şi se ţine tare.”

— Doctore Ellsworth, interveni Willis, e adevărat că în decembrie anul trecut, când Marilyn Hollis vă era încă pacientă, i-aţi propus să ieşiţi împreună…?

— Nu, nu-i adevărat, spuse Ellsworth tăios şi aruncă o privire spre uşa dormitorului.

— … şi că v-aţi întâlnit cu ea de şase ori, înainte ca ea să…

— Ba nu m-am întâlnit *deloc!* Ce mai e şi asta? întrebă Ellsworth, indignat.

„Întotdeauna spun acelaşi lucru”, îşi zise Carella. „Indignatul *ce mai e şi asta?”*.

— Doctore Ellsworth, schimbă Willis tonul, avem motive întemeiate să credem că te întâlneai cu Marilyn Hollis, că de fapt erai în relaţii intime cu domnişoara Hollis şi că ea a pus capăt legăturii cu dumneata în februarie, când a aflat…

— Cred că am auzit destul! se răţoi Ellsworth.

Carella mai auzise *şi asta* până atunci.

— Doctore Ellsworth, zise el, am aici un mandat de percheziţie, aprobat în seara asta de un procuror de la Curtea Supremă, care ne autorizează să te percheziţionăm pe dumneata, locuinţa şi imobilul din strada Carrington nr. 257, unde ai cabinetul dentar. Vrei să te uiţi peste acest mandat, doctore Ellsworth?

— Percheziţie? Mandat de percheziţie, pentru ce?

— Pentru un pistol Colt Super 38, automat. Posezi o astfel de armă?

— E în sertarul de sus al comodei, spuse doamna Ellsworth.

Detectivii se întoarseră imediat spre ea. Stătea în pragul dormitorului.

— Ticălosule! zise ea.

Ellsworth se repezi înspre uşa de la intrare.

Pistolul lui Willis ieşi instantaneu din toc.

— Nu mişca! strigă el.

Ellsworth continua să alerge.

— Opreşte-te sau trag! strigă Willis.

Arma îi tremura în mână. Ţeava pistolului era aţintită spre mijlocul spinării lui Ellsworth.

— Nu mă face să trag! strigă el.

Ellsworth încremeni.

Se întoarse…

Aruncă o privire dincolo de cei doi detectivi, spre soţia lui, care stătea încă în uşa dormitorului, în timp ce un hohot de râs venea dinspre televizorul aflat în spatele ei.

— Îmi pare rău, spuse el.

Replică pe care de asemenea Carella o mai auzise până atunci de sute de ori…

Ancheta avu loc în biroul locotenentului Byrnes, în aceeaşi seară, la ora 9.45. Erau prezenţi detectivul-locotenent Peter R. Byrnes, detectivul de gradul doi Stephen L. Carella, detectivul de gradul trei Harold O. Willis, un procuror districtual adjunct, pe nume Martin J. Liebowitz şi omul acuzat de trei crime şi o tentativă de crimă, doctorul Ronald B. Ellsworth.

Pentru că Willis vorbise cu Marilyn Hollis despre relaţia dintre ea şi Ellsworth, el se ocupă de prima parte a interogatoriului. Deoarece Carella vorbise cu Paul Blaney despre fişa dentară a lui McKennon, el continuă de acolo de unde se oprise Willis.

Întrebare: Ne poţi spune când a venit Marilyn Hollis prima dată la cabinetul dumitale?

Răspuns: Prin decembrie. Anul trecut, în decembrie…

Î: Domnişoara Hollis spune că pe patru decembrie, într-o miercuri, după cum reiese din

agenda ei.

R: Nu-mi amintesc data exactă. Dacă e în agenda ei…

Î: Da, asta e data din agenda ei. Ai continuat s-o vezi regulat, în calitate de pacientă, după data respectivă?

R: Da. Avea nevoie de un tratament serios. Dinţii ei erau într-o stare foarte precară, nu ştiu de ce-a stat atât timp fără să meargă la dentist…

Î: După cum declară domnişoara Hollis, cu puţin timp înainte de Crăciun ai invitat-o să ieşiţi împreună. E-adevărat?

R: Da.

Î: Şi ai continuat cu întâlnirile, mai mult sau mai puţin regulat…

R: Am văzut-o de şase ori.

Î: De şase ori, din decembrie până în februarie, când ea a pus capăt legăturii.

R: Da. De şase ori.

Î: Ai fost vreodată în relaţii intime cu domnişoara Hollis?

R: Da.

Î: Ne poţi spune acum de ce-a terminat domnişoara Hollis cu dumneata? Scuză-mă, aş vrea să te întreb mai întâi dacă a renunţat în acelaşi timp şi la serviciile dumitale *profesionale*…

R: A renunţat.

Î: Asta a fost la începutul lui februarie, nu?

R: Da.

Î: De ce n-a mai vrut să vă vedeţi, doctore Ellsworth?

R: Am făcut o greşeală…

Î: Adică?

R: Ea vorbea mereu de sinceritate totală. Am făcut greşeala să fiu sincer cu ea!

Î: În ce fel?

R: I-am spus că sunt însurat.

Î: Cum a reacţionat?

R: Mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă nici o dată. A zis că nu întreţine relaţii cu bărbaţi însuraţi.

Î: Şi care a fost reacţia dumitale?

R: Păi, care crezi că a fost? M-am înfuriat!

Î: Dar furia dumitale n-a avut nici un efect asupra ei, nu-i aşa? Ea chiar a încetat relaţia…

R: Aşa e.

Î: Şi-acum, doctore Ellsworth, când a început McKennon să vină la dumneata în calitate de pacient?

R: La sfârşitul lui ianuarie.

Î: A venit la recomandarea domnişoarei Hollis, nu-i aşa?

R: Da. Ea i-a spus că sunt un dentist bun. Asta înainte să ne despărţim, bineînţeles. Apoi *n-am mai fost* un dentist aşa de bun… După aceea, ea n-a mai venit!

Î: Ţi-a spus că ea te-a recomandat ca pe un dentist bun?

R: Mi-a spus că i-am fost recomandat de o cunoştinţă. Nu sunt sigur că mi-a spus atunci că e vorba de Marilyn. Se poate să fi aflat mai târziu…

Î: Nu i-a menţionat numele, la prima lui vizită?

R: Poate că da, nu mai ţin minte. Cred că da. Dar, la vremea aceea, eu nu ştiam în ce relaţii era el, de fapt, cu Marilyn. A spus numai „o cunoştinţă". N-am ştiut că se culcă cu ea.

Î: Când ai descoperit asta?

R: Prin februarie.

Î: Cum a venit vorba?

R: Venise la mine de mai multe ori… I-am făcut o extracţie, din câte îmi amintesc şi mai multe plombe. I-am recomandat şi o plombă de canal, la primul molar din dreapta jos. Ne împrieteniserăm destul de bine – în contextul relaţiilor profesionale, desigur. Cred că în timpul uneia dintre aceste vizite a amintit de Marilyn…

Î: A zis că e în relaţii intime cu ea?

R: Păi, ştiţi cum vorbesc bărbaţii între ei…

Î: Ce-a spus exact, doctore Ellsworth?

R: A spus că regula o femeie nemaipomenită, că n-a mai avut aşa o femeie în viaţa lui!

Î: Se referea, bineînţeles, la Marilyn Hollis…

R: Da. La început, n-am ştiut. Abia mai târziu mi-a spus.

Î: Mai târziu, în cadrul aceleiaşi vizite?

R: Da, se clătea, cred… A zis: „Îţi aduci aminte de fata care m-a trimis la dumneata, nu? Cu aia mă regulez!”.

Î: Şi care a fost reacţia dumitale?

R: Mânie.

Î: De ce?

R: Fiindcă mă aruncase *pe mine* – un profesionist – peste bord şi se încurcase cu idiotul ăsta, care lucra pentru o companie de sisteme de alarmă pentru *hoţi!*

Î: I-ai spus că te-ai întâlnit cu domnişoara Hollis?

R: Bineînţeles că nu! Sunt om însurat!

Î: Deci el nu ştia că şi dumneata ai avut relaţii intime cu ea…

R: Nu ştia.

Î: Mânia care te-a cuprins…

R: Furia!

Î: I-ai transmis-o lui McKennon? El şi-a dat seama?

R: Nu, sigur că nu. N-a bănuit nici o clipă…

Î: Ce să bănuiască, doctore Ellsworth?

R: Păi, că aveam de gând să-l omor!

Î: Şi chiar l-ai omorât?

R: Da.

Î: Dumneata l-ai omorât şi pe Basil Hollander?

R: Da.

Î: De ce?

R: Pentru acelaşi motiv. Un contabil, Doamne Dumnezeule! Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, după ce McKennon a fost eliminat, am început să mă întreb dacă nu mai erau şi *alţii.* Am început deci s-o urmăresc… Şi, bineînţeles, *erau* şi alţii, o mulţime, e o curviştină pe cinste, ascultaţi-mă pe mine!

Î: L-ai omorât pe domnul Hollander cu un cuţit?

R: Cu un scalpel din cabinetul meu.

Î: L-ai omorât şi pe Nelson Riley?

R: Da. Şi el era unul dintre ei. Se întâlnea cu patru bărbaţi, în total. Mă pregăteam să-l ucid şi pe

Endicott, avocatul. Dar atunci…

Î: Da?

R: Nu-i nimic personal…

Î: Ce este, doctore Ellsworth?

R: Păi, a început să se întâlnească cu dumneata! Aşa că eu… trebuia să fac un plan să ajung la Endicott, cum s-a întâmplat şi cu Riley. Să pătrunzi în bârlogul ăla de la mansardă n-a fost lucru uşor, puteţi să mă credeţi! Astfel că aveam nevoie de timp ca să ajung la Endicott. Iar dumneata erai mai la îndemână. Locuiai la ea, nu-i aşa? Aşa am presupus. Ceea ce simplifica lucrurile… Aveam pistolul de mult, apropo, am şi permis! Le-am spus, pe vremuri, că uneori transport aur pentru plombe, ceea ce era o mică exagerare, dar mi-au dat permisul…

Î: Ai încercat să mă omori – mă prezint pentru înregistrarea pe bandă, detectiv Harold O. Willis, gradul trei, brigada de poliţie 87 – cu arma asta, aşa e? Îţi arăt un pistol Colt Super 38, automat, cu numărul de serie 3478-842-106…

R: Da, e pistolul meu.

Î: Cum l-ai omorât pe Nelson Riley?

R: Am pus nicotină într-o sticlă de scotch pe care am găsit-o pe un raft, la el în atelier.

Î: Cum l-ai omorât pe Jerome McKennon?

R: Cu nicotină… Aş fi folosit-o şi pentru Hollander, dar n-aveam cum să ajung la el. Aşa că m-am dus cu scalpelul.

Î: Cum ai ajuns în apartament?

R: Pur şi simplu, am intrat.

Î: Ţi-a dat drumul înăuntru?

R: Nu, am încercat clanţa şi uşa era *deschisă*! Nu-mi venea să cred… în oraşul ăsta? Cineva să lase uşa descuiată? Deci am intrat, el stătea în living şi citea, iar eu l-am înjunghiat!

Î: Dacă uşa era încuiată, ce făceai?

R: Băteam şi-l înjunghiam când deschidea.

Î: Fiindcă erai furios şi pe el, aşa e?

R: Da, pe toţi.

Î: Fiindcă domnişoara Hollis n-a mai vrut să se întâlnească cu dumneata…

R: Da.

Î: Şi continua să se întâlnească cu ei…

R: O iubeam.

Î: Steve?

Î: Doctore Ellsworth, uită-te la această fişă dentară, făcută de doctorul Paul Blaney, de la Biroul de medicină legală. Este fişa care prezintă situaţia danturii lui Jerome McKennon în momentul când i s-a făcut autopsia. Privind-o, poţi să-mi spui dacă pare o reprezentare corectă?

R: Păi, aş zice că da… Iată extracţia făcută de mine, dintele numărul 16 şi plombele puse de mine, da, este vorba de gura lui. Celelalte lucrări au fost făcute înaintea venirii lui la mine.

Î: Şi plomba de canal?

R: Da, la dintele numărul 30. Primul molar din dreapta-jos…

Î: Dumneata ai lucrat la acea plombă de canal?

R: Eu.

Î: Ai scos nervul, aşa cred că mi-ai spus, când domnul McKennon te-a vizitat în februarie…

R: Dacă atunci a fost, da.

Î: Şi ai obturat canalul, l-ai astupat…

R: Da.

Î: Iar pe opt martie, i-ai pus o coroană temporară…

R: Da, o coroană temporară de plastic.

Î: Când a venit peste o săptămână, ai luat amprenta dintelui pentru o coroană permanentă şi – aşa cum tot dumneata mi-ai spus – ai cimentat la loc coroana temporară…

R: Da.

Î: Doctorul Blaney, de la Biroul de medicină legală, a sugerat că puteai face *altceva* în cursul acestei vizite. E-adevărat?

R: Da.

Î: Ce-ai făcut, doctore Ellsworth?

R: Am săpat un orificiu în mijloc, în pulpa dintelui.

Î: Ai mai făcut şi altceva?

R: Da, am introdus în dinte o capsulă gelatinoasă numărul cinci. Este cel mai mare dinte din gură, ştii, molarul, iar numărul cinci este cea mai mică dintre capsulele care există, de numai zece milimetri lungime şi patru lăţime. Dar, chiar şi aşa, a trebuit să micşorez puţin capsula – acolo unde cele două capete se unesc – pentru a intra în interiorul dintelui.

Î: Ce-ai făcut pe urmă?

R: Am cimentat la loc coroana temporară…

Î: Cu capsula în interiorul dintelui?

R: Da.

Î: Şi acoperită de coroana temporară?

R: Da.

Î: Ce era în capsulă, doctore Ellsworth?

R: O doză fatală de nicotină.

Î: Doctorul Blaney a indicat pe fişă – uite semnul, doctore Ellsworth, acest cerculeţ, pe dintele numărul 30 – că în coroana temporară exista o cavitate. El avea o teorie despre felul în care acea cavitate a ajuns acolo, dar aş vrea să aud explicaţiile dumitale…

R: Păi, am subţiat partea interioară a suprafeţei de masticaţie a coroanei temporare. Asta, înainte s-o cimentez la loc. Şi i-am spus lui Jerry – domnul McKennon – că putea mesteca şi se putea peria normal pe dintele respectiv până la vizita următoare…

Î: Care-ar fi avut loc pe douăzeci şi nouă martie, la două săptămâni după vizita de pe cincisprezece martie…

R: Da.

Î: Ce aşteptai să se întâmple, doctore Ellsworth?

R: Mă aşteptam ca mişcarea normală de sfărâmare care are loc între molarii de sus şi cei de jos să erodeze coroana temporară…

Î: Şi apoi?

R: Apoi, capsula de gelatină se dizolvă şi otrava este eliberată!

Î: Omorându-l pe McKennon în câteva minute…

R: Capsula numărul cinci poate conţine între 65 şi 130 de miligrame, depinde de substanţa chimică. N-aveam nevoie de aşa mult!

Î: 40 de miligrame de nicotină e doza mortală, nu?

R: Da.

Î: Cum ai ajuns la nicotină în concentraţie toxică, doctore Ellsworth? Ai distilat-o din tutun?

R: Nu, am folosit un insecticid numit Spot Patruzeci. L-am cumpărat pe sub tejghea, în statul vecin. Are un conţinut de nicotină de 40 la sută.

Î: Cum ai obţinut nicotină toxică din…

R: Sunt dentist. Am avut acces la instrumente de laborator.

Î: În cabinetul dumitale?

R: Nu, la un laborator de cercetări. Le-am spus că fac o experienţă referitor la eficacitatea fluorurilor în îndepărtarea petelor de nicotină de pe dinţi. Mi-au permis chiar să folosesc instrumentele cromatografice!

Î: Deci înţeleg că ai dus la laborator un recipient din insecticidul numit Spot Patruzeci…

R: Nu, *mai multe* recipiente. Mai întâi le-am pus în vase de sticlă…

Î: Şi ai titrat mereu soluţia, până ce ai obţinut puritatea dorită a nicotinei…

R: Da.

Î: Cât timp ţi-a luat să faci asta?

R: Nu prea mult. Notele mele la chimie în facultate erau foarte mari, numai excepţionale, din câte îmi amintesc… Am hotărât să-l omor pe Jerry din ziua când mi-a spus despre el şi Marilyn. Eram pregătit să-l omor cam pe opt martie, când am lucrat la plomba de canal. Aveam otrava pregătită.

Î: Hal?

R: Altceva nimic.

Î: Domnul Liebowitz?

R: Nimic.

Î: Mai vrei să adaugi ceva la cele declarate, domnule Ellsworth? Vrei să schimbi ceva?

R: Nimic. Doar că…

Î: Da?

R: Ştiţi, eu mi-am închipuit că se va întoarce la mine. Dacă dispăreau ceilalţi, îmi închipuiam că am o şansă s-o recapăt…

Î: Înţeleg…

R: Da, asta a fost.

Î: Altceva, doctore Ellsworth?

R: Nu. Dar…

Î: Da?

R: Nu, nimic.

Î: Atunci, mulţumesc, doctore Ellsworth!

R: Numai că… n-aţi vrea să mai puneţi o dată banda, pentru mine?

Ieşiră din localul secţiei şi se îndreptară spre împrejmuirea din spate, unde-şi parcaseră maşinile. Noaptea era înmiresmată, primăvara se instalase de-a binelea.

— M-am înşelat, spuse Carella.

— Amândoi ne-am înşelat, zise Willis. Ne învârteam fără rezultat, într-un cerc mult prea îngust. Trebuia să căutăm mai departe!

— Nu asta voiam să spun, Hal! Repetă: M-am înşelat.

— E-n regulă, zise Willis.

Carella întinse mâna.

— Noapte bună, spuse el.

Willis îi luă mâna.

— Noapte bună, Steve!

Se urcară în maşini, ieşiră din parcare şi porniră în direcţii opuse. Carella spre casa lui din Riverhead, Willis spre casa de pe aleea Harborside…

Era cu puţin înainte de miezul nopţii când ajunse. Ea stătea în camera de zi, cu un deget de coniac pe măsuţa de lângă scaun. Avea pe ea un caftan alb. El nu ştia dacă era acelaşi pe care-l purtase atunci când fusese Arăboaica Aurie, într-o închisoare numită Fortăreaţa. Nu era machiată. Avea ochii umflaţi. El se duse la bar şi-şi turnă un coniac…

Îi povesti de Ellsworth, îi spuse că au deja o declaraţie semnată.

Ceasul de pe şemineu bătu de douăsprezece ori.

Douăsprezece bătăi domoale, în liniştea camerei…

El se duse spre locul unde stătea ea.

— Ai plâns, zise.

— Da.

— De ce?

— Fiindcă ştiu că te-am pierdut.

— Marilyn…

— Fir-ar a dracului, acum începe!

— Marilyn, sunt un tip scund şi urâţel…

— Eşti minunat!

— Iar tu eşti înaltă şi superbă…

— Da, mai ales cu ochii roşii şi cu nasul umflat.

— M-am culcat cu vreo şase fete, în toată viaţa mea…

— Restul femeilor din lume au pierdut ceva.

— Iar tu ai cunoscut zece mii de bărbaţi…

— Tu eşti singurul bărbat pe care l-am cunoscut cu adevărat!

— Marilyn, tu eşti o târfa…

— *Am fost!*

— Şi o hoaţă…

— Da.

— Şi o ucigaşă!

— Da, l-am omorât pe ticălosul care mă distrugea.

— Marilyn…

— Şi *mi-a făcut plăcere!* Aşa cum şi ţie ţi-a făcut plăcere să-l omori pe puştiul ăla, cu un pistol 357 Magnum. Doar că eu aveam un motiv mai plauzibil…

— Marilyn…

— Ce vrei să-mi spui? Că eşti poliţist? Bine, eşti poliţist. Atunci, denunţă-mă!

— Ei ştiu că l-ai omorât?

— Cine, poliţiştii din Argentina? De ce le-ar păsa vreun pic de un peşte mort? Şi totuşi, da, eu sunt singura care-a fugit de la el, da şi seiful era deschis

şi mare parte din „mălai” dispăruse, aşa că da, probabil şi-au închipuit că eu am fost *infractorul,* nu ăsta-i cuvântul pe care-l folosiţi voi?

— Există vreun mandat pentru arestarea ta?

— Nu ştiu, zise ea.

Linişte.

— Şi tu ce-ai de gând să faci? strigă ea apoi. Să telefonezi în Argentina? Să-i întrebi dacă nu cumva există vreun mandat de arestare pentru Mary Ann Hollis, o persoană pe care nici măcar n-o mai *cunosc*? Ce vrei, Hal? Pentru Dumnezeu, te iubesc, Doamne, *te iubesc,* ce-ai de gând să *faci!*

— Nu ştiu, spuse el.

Sfârşit

[1] Copii cu flori expresie folosită în anii ’60 pentru hippy, împodobiţi cu flori şi clopoţei şi propovăduind dragostea universală.

[2] *Lark* ciocârlie, (engl.).

[3] *All* (toţi) şi *Oil* (petrol) sună identic în pronunţie sudică (:l).

[4] Bucătărie, bufet, (span.).

[5] Surdomuta, (span.).

[6] Vreau să mor, (span.).

[7] Cât e ceasul? (span.).

[8] E târziu, gura! (span.).

[9] Mii de mulţumiri, (span.).

[10] Vorbeşti spaniola foarte bine, (span.).

[11] Doar un pic, (span.).

[12] O clipă, (span.).

[13] Draga mea! (span.).

[14] Pactul nostru secret, (span.).

[15] Pune-ţi rochia de mireasă, (span.).

[16] Porc împuţit! (span.).

[17] Bună, Arăboaico!
Vrei să te regulezi cu mine?
Ia uită-te la sula mea! (span).

[18] Cum? / Poftim? (span.).

[19] Înşelăciunea (aici: suma), (span.).

[20] Pentru nimic, (span.).

[21] Te rog, (span.).

Table of Contents

Table of Contents